

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Paulette Goddard

ΔΥΟ ΖΕΥΓΗ ΚΑΛΤΣΕΣ

ΥΠΟ ΤΖΩΝ ΝΙΤΣΕΛ

№120
ΔΡΧ 5

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ

ΠΙΣΤΙΣ και ή ΖΗΛΕΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΑΤΑΙΟΔΟΣΙΑ. — Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΚΑΠΟΤΕ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΕΙ ΠΟΤΕ. — ΚΩΜΩΔΙΑ ΣΕ ΕΠΤΑ ΠΡΑΞΕΙΣ. — ΔΕΝ ΦΤΑΙ ΕΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ. — ΑΝΔΡΕΣ - ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ. — «ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΖΗΛΕΥΕΙ, ΔΕΝ ΑΓΑΠΑ.»

Μου φαίνεται ότι εκείνο που τα δυο φύλα θαυμάζουν περισσότερο το ένα στ' άλλο είναι τα προτερήματα που τους λείπουν αμοιβαία.

Ένας άνδρας, έξαφνα, θα σάς πη πάντοτε ότι εκείνο που θαυμάζει πιο πολύ στις γυναίκες είναι η πίστις, ο καλός και ήσυχος χαρακτήρ και γενικώς εκείνο που και οι πιο άφωτιστοι φίλοι του δεν θα μπορούσαν να πουν πως το έχει ο ίδιος.

Εάν, πάλι, από το άλλο μέρος, ρωτήσετε μια γυναίκα, θα ιδίτε ότι τα προτερήματα που θαυμάζει πιο πολύ στον άνδρα είναι η γενναιοδωρία, ή ευρεία αντίληψις, ή επιεικεία, ή δικαιοσύνη και ή γενναιοφυχία.

Βέβαια υπάρχουν και γυναίκες που έχουν αυτά τα προτερήματα, κανείς όμως δεν μπορεί να πη πως είναι πραγματικές γυναίκες άρετες.

Εκείνο όμως που ποτέ δεν συγχωρεί ή γυναίκα στον άνδρα είναι ή μικροπρέπεια. Και αυτό ίσως συμβαίνει επειδή ή γυναίκα είναι πιο εύκολα και πιο συχνά μικροπρεπής από τον άνδρα.

ΕΝΑ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ...

Δεν μπορεί βέβαια ν' άρνηθ ή κανείς ότι υπάρχουν και γυναίκες που είναι «κν' ρίες», σ' όλη τη σημασία της λέξεως. Έξαφνα, ή γυναίκα που λαμβάνει ένα ανώνυμο γράμμα για τον άνδρα της και που το πετάει στη φωτιά, χωρίς να του αναφέρει τίποτα. Αντιθέτως, ένας άνδρας που λαμβάνει ένα ανώνυμο γράμμα για τη γυναίκα του και της το δείχνει είναι ηλίθιος. Είναι για χίλιους δυο λόγους προτιμότερο να προσπαθήσει να εξακριβώσει αν όσα περιέχονται σ' αυτό το γράμμα είναι σωστά.

Τί πρέπει να κάμη έπειτα; Να έκδι- κηθ ή να θυσιάσθ ή για να εξασφαλίση την ευτυχία στη γυναίκα που αγαπάει; Πολλοί κάνουν το πρώτο. Πολύ λίγοι το δεύτερο. (Παρένθεσις : Οι περισσότεροι δεν κάνουν ούτε το πρώτο ούτε το δεύτερο. Εάν ή γυναίκα που τους άπατά είναι άπλως έρωμένη των, την ευχαριστούν για τις χαρές που τους έχάρισε, εάν είναι σύζυγος των συνεχίζουν με τον δικηγόρο των). Είναι οι άληθινοί φιλόσοφοι της ζωής).

Οί άνδρες θυσιάζονται πρόθυμα και δεν διατάζουν να εξαφανισθούν, για να έπιτρέψουν στη γυναίκα τους να ακολουθήση τον άνδρα που αγαπά. Υπό παρόμοιες συνθήκες, μια γυναίκα θα προτιμούσε να δώσει τον άνδρα ή τον έρωμένο της σε μια τίγρι.

ΚΑΜΜΙΑ ΑΛΛΗ!

Ο άνδρας δεν δυσκολεύεται να παρηδεχθ ή πως μπορεί ή γυναίκα του να αγαπήση έναν άλλον.

Καμμία όμως γυναίκα δεν θα παραδεχθ ή ποτέ πως υπάρχει πιθανότης να έρωτευθ ή ο άνδρας της μια άλλη γυναίκα. Αν εν τούτοις αυτό συμβή, τότε ο άνδρας της θα είναι άναποφεύκτως ένας παληάνθρωπος και ή άλλη μια γυναίκα του δρόμου. Κατά τη γνώμη της, ο άνδρας της δεν ήλθε στη ζωή παρά μόνο και μόνο για να την αγαπήση. (Δεν σκέπτεται, φυσικά, ότι, κάνοντας την άλλη μια γυναίκα του δρόμου, υποδιβάλλει και τον έαυτό της, αφού ο άνδρας της προτιμά τη γυναίκα εκείνη απ' αυτή).

Καίτοι αυτό συμβαίνει πολύ σπάνια, εν τούτοις είναι άληθεια ότι ο άνδρας συγχωρεί κάποτε. Η γυναίκα ποτέ σχεδόν. Και αν το κάμη, το ελατήριο της γενναιοφυχίας της θα είναι είτε ή αγάπη προς τα παιδιά της, είτε ο φόβος της για το κοινωνικό σκάνδαλο.

Αλλά και όταν συγχωρή, δεν λησμονεί ποτέ!

Συμπέρασμα: «Όταν ένας άνδρας συμβή να παρεκκλίν η από τον ευθύ δρόμο, πρέπει να ακολουθ ή πάντοτε τη συμβουλή που ένας διάσημος παρισινός δικηγόρος έδωκε προς τους πελάτες του, τη στιγμή που οι τελευταίοι έπρόκειτο να

εμφανισθούν πρό του δικαστηρίου: «Μην ομολογήσετε ποτέ!»

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Το μεγαλύτερο σφάλμα για έναν άνδρα είναι ν' άφήσ η τη γυναίκα του ν' αντιληφθ ή ότι την ζηλεύει, να την κάμη δηλαδή να υποθέσ η ότι είναι θυνητόν να προτιμήσ η έναν άλλον άνδρα απ' αυτόν. Πόσο λίγο ένας τέτοιος άνδρας γνωρίζει τη δύναμη της υποβολής!

Και ή γυναίκα πόσο λίγο έξυπνη πρέπει να είναι, όταν άφιν η τον άνδρα της να υποθέσ η ότι τον φοβάται μήπως υποκύψ η στα θέληγτρα μιας άλλης γυναίκας;

Η ζηλεία μπορεί να υποβάλ η και στους άνδρες και στις γυναίκες πράξεις που θα τους έξηγειραν άσφαλώς εάν είχαν άπόλυτη πεποίθησι ο ένας στον άλλον.

Πάντως, ή ζηλεία στον έρωτα δεν πρέπει να καταδικάζεται πολύ άυστηρά. Λίγη, πολύ λίγη ζηλεία, είναι μια συγκίνησις, ένα διεγερτικό που αύξάνει την επιθυμία, κάτι σαν εκείνον το μικρό χωρίσμο, που πολλοί έρωτευμένοι κάνουν κάπου-κάπου μόνο και μόνο για να αύξάνουν τη χαρά της νέας συναντήσεως.

Ένας έξυπνος άνδρας μπορεί κάποτε να θεραπεύσ η την άδιαφορία ή την ψυχρότητα της συζύγου του, προσποιούμενος ότι προσέχει φανερά και ένδιαφέρεται για μίαν άλλη γυναίκα.

ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ..

Ένας άνδρας υπόσχεται συνήθως περισσότερα από όσα δίνει. Η γυναίκα δίνει πάντοτε περισσότερα από όσα υποσχετά.

Στον έρωτα, όπως και στον ήλεκτρισμό, τα έτεράνυμα έλκονται. Γι' αυτό ο θηλυπρεπής άνδρας δεν άρέσει στις πραγματικές γυναίκες, ενώ οι πραγματικοί άνδρες άποστρέφονται τις άνδρουναικές.

Ένας άνδρας που έξομολογείται τον έρωτά του με άρριές φράσεις δεν είναι πραγματικά έρωτευμένος.

Ο έρωας είναι μια κωμωδία σε έπττα πράξεις: Την βλέπετε, την αγαπάτε, της το όρκίζεστε, της το άποδεικνύετε, μαλακώνετε, την μισείτε και την εγκαταλείπετε. Κάποτε την παντρεύεσ η: τότε είναι τραγωδία.

Οι γυναίκες χρεωστούν πολλά από τα ελαττώματά τους στους άνδρες.

Αντιθέτως, οι άνδρες όφειλουν πολλά από τα προτερήματά τους στις γυναίκες.

Η γυναίκα που δεν συγχωρεί και άναγκάζει τον άνδρα της να διαλύσ η το σπίτι του είναι ηλίθια.

Αν ήμουν γυναίκα, την ήμερα που ο άνδρας μου θα έπαυε να είναι έρωτευμένος μαζί μου, θα προσπαθούσα να εξασφαλίσω τη φιλία του για όλόκληρη την υπόλοιπη ζωή μου.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΟΡΕΞΙΣ

Οι γυναίκες είναι κατά κανόνα ή πρωτοποιοίσις της άρνήσεως, αλλά δυστυχώς δεν θέλουν να το αντιληφθούν.

Και όταν ακόμη έννοούν, σπανίως υποτάσσονται στο άναπόφευκτο ούτε προσπαθούν να μελετήσουν πρασεντικά την κατάστασι και να βρουν τον μόνο πιθανόν τρόπο, για να ξαναδώσουν ζωή σ' εκείνο που πεθαίνει ή να δεχθούν με πρόθυμη δάδεσι εκείνο που, επί τέλους, άξίζει επίσης να έχουν, δηλαδή τη φιλία και την προστασία ενός συζύγου που έργάζεται γι' αυτές και εξασφαλίζει τη ζωή τους.

Οχι! Αρχίζουν τούναντιαν τη γκρίνια και οδηγούν τα πράγματα στο άπρωχώρητο και στην καταστροφή.

Δεν φταίει πάντοτε ο άνδρας και δεν μπορεί κανείς να τον κατηγορήσ η για την ψυχρότητα του, όσο δεν μπορεί έπίσης να τον κατηγορήσ η και γιατί δεν έχει όρεξι να φά η. Ίσως, αν το φαγητόν ήταν παρασκευασμένο με περισσότερη

προσοχή, θα το έτρωγε με άπληστία. Ένας μέγας Γάλλος ποιητής λέει πως οι ευτυχισμένες νύχτες κάνουν τις ευτυχισμένες ήμέρες στο γάμο. Ίσως δεν έχει δίκιο. Κατά τη γνώμη μου, το αντίθετο είναι σωστό: ευχάριστες ήμέρες κατ'αλήγειον σε γοητευτικές νύχτες.

Αλλά το ευτυχισμένο αυτό άποτέλεσμα εξαρτάται πολύ περισσότερα από τη γυναίκα παρά από τον άνδρα.

Πόσα δυστυχισμένα άνδρόγυνα θα ήσαν ευτυχισμένα, αν οι γυναίκες μπορούσαν ή ήθελαν να έννοήσουν ότι, αν έχουν παράπονα έπάνω σ' αυτό το ζήτημα, δεν φταίει γι' αυτό ο άνδρας, αλλά ή φύσις.

Ο άνδρας είναι φυσικώς άδύνατον να φά η από το φαγητό που του προσφέρεται, αν δεν έχ η όρεξι. Αντιθέτως, ή γυναίκα μπορεί. Αυτό είναι όλο το πρόβλημα της ευτυχίας του γάμου.

Η ΕΛΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Υπάρχουν άνδρες που δεν θα έδεχοντο ποτέ να παντρευθούν με γυναίκες, που έχουν άνησυχο παρελθόν. Τούναντιον, άλλοι παντρεύονται κατά προτίμησι με νέες που έχουν άρραβωνισθ ή τουλάχιστον δώδεκα φορές και είναι άνομοστές για το φλέρτ τους. Οι γυναίκες αυτές φαίνεται ότι εξασκούν μίαν ιδιαίτερη γοητεία σε μερικούς άνδρες, που είναι υπερήφανοι γιατί νομίζουν ότι έκέρδισαν κάτι πολύτιμο και περιζήτητο.

Συνήθως όμως οι άνδρες αυτοί δεν φημίζονται για την εύφύλα τους.

Και δεν είναι μόνον αυτοί που άπατελούν φαίνόμενα. Υπάρχουν και άλλοι, που δεν έρωτεύονται τις γυναίκες τους, παρά όταν όταν τους δοθ ή σοβαρή αίστία για να τις ζηλέψουν. Τότε και μόνον τότε, φαίνεται ότι αντιλαμβάνονται πως οι γυναίκες τους έχουν χαρίσματα άξια προσοχής, έφ' όσον και άλλοι άνδρες εκκύνονται απ' αυτά.

Το αίσθημα όμως αυτό δεν μπορεί να το άποκαλέσ η κανείς έρωτα, αλλά ψευτοερωτηράνεια, γιατί οι άνδρες αυτοί θα έδοκιμαζαν το ίδιο άκριδώς συναισθημα, εάν έπρόκειτο για ένα άλογο ή για ένα σκύλο, που οι άλλοι θα τον έθαύμαζαν και που θα έκολλακεύονταν να άποκτήσουν.

Πολλοί άνδρες, ακούγοντας να έπαιν ηται ή όμορφη της γυναίκας τους σκέπτονται ξαφνικά:

«Μπα! Αυτό είναι περίεργο! Πρέπει να την προσέξω, για να ιδώ αν είναι άλλη-θια».

ΟΙ ΖΗΛΙΑΡΗΔΕΣ

«Άκουσα πολλούς να λένε ότι δεν υπάρχει έρωας χωρίς ζηλεία και ότι ή ζηλεία είναι φυσική συνέπεια του έρωτος. Ο Άλγιος Αυγουστίνος είπε: «Εκείνος που δεν ζηλεύει δεν αγαπά». Όλοι αυτοί, συμπεριλαμβανομένου και του Άγιου Αυγουστίνου, έχουν άδικο. Δεν υπάρχει θέσις για τη ζηλεία για την καρδιά που αγαπάει πραγματικά. Γιατί άληθινή αγάπη δεν υπάρχει παρά μόνο με την προϋπόθεσι της άπόλυτου έμπιστοσύνης.

Η ζηλεία μπορεί να αύξηση τον έρωτα, όχι όμως να δημιουργηθ ή απ' αυτόν. Ο έρωας της δίνει την ευκαιρία ν' άναπτυχθ ή, αλλά άσφαλώς προϋπήρχε σε λανθάνουσα κατάστασι στους δυο έραστάς. Ο άνδρας και ή γυναίκα που ζηλεύονται μεταξύ τους, έξηλειαν άσφαλώς προηγουμένως τα άδέλφια ή τους φίλους των.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ΕΠΑΡΚΗΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ο σύζυγος. — Τί, θέλεις να πάμε στο θέατρο; Μα το έχεις δη αυτό το έργο. Η σύζυγος. — Ναι, αλλά όχι μ' αυτό το φουστάνι!

ΠΟΙΟΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΝ...

— Ηλθα, κυρία, να κουρδίσω το πιάνο.

— Μα δεν σάς προσεκάλεσα, κυρία.

— Σεις όχι, με προσέκαλεσαν όμως οι γείτονές σας.

220Ν ΜΙΑΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΟΣ ΠΗΓΗ

Πολύ περίεργη του φάνηκε εκείνο το πρωινό ή φόρμα που βρήκε όπως πάντοτε στην τακτική της θέσι ο Πανσπάρ. Την πήρε άυτόσο στα χέρια του και άρχισε να την περιεργάζεται. Στο σχήμα, βέβαια, δεν διέφερε καθόλου από όσες είχε φορέσει ως σήμερα. Είχε όμως μίαν εξαιρετική στιλπνότητα και, παρά την λεπτότητα της, καθώς την έψαψε, του φαινόταν πως ήταν καμωμένη από κάποιο σκληρό υλικό. Έρριξε μετά και μια ματιά στο μονοκόμματο εσώρρουχο που θα φορούσε κάτω από τη φόρμα αυτή, και καθώς το περιεργάσθηκε πιο προσεκτικά, δεν άργησε να διαπιστώσ η πως κι' αυτό ήταν πολύ διαφορετικό από εκείνα που έβρισκε κάθε πρωί μαζί με την φόρμα δίπλα στο κρεβάτι του.

Εφόρεσε άυτόσο και τα δυο και άρχισε να δημιόρην μέσα στο δωμάτιό του, του όποιου, παραδόξως σήμερα, ή θερμοκρασία του φαινόταν πιο ευχάριστη, πιο θερμή.

Επίεσε μετά ένα από τα πολλά κουμπιά του ύπηρεσιακού ταμπλό και, μόλις ένα μέρος του τοίχου μετεβλήθη άμέσως σε καθρέφτη, στήθηκε και έθαύμασε τον έαυτό του παίρνοντας διάφορες πόζες. Ξαφνικά, σταμάτησε, ντροπισμένος.

Μέσα στον καθρέφτη διέκρινε ν' ανοίγεται πίσω του ο τοίχος και σχεδόν άμέσως νά εμφανίζεται ο καθηγητής Νισάβ με το χαμόγελο στα χείλη και με κάποια τετράγωνη πλακίτσα στο χέρι. Έστράφηκε άμέσως πίσω του, κατακόκκινος, γιατί πιάσθηκε να χαριεντίζεται με τον έαυτό του και υποκλήθηκε με σεβασμό έμπρός στον καθηγητή, που τον έπλησίαζε λέγοντάς του:

— Σας ένώχλησα, αγαπητέ Πανσπάρ. Σας ζητώ συγγνώμη. Ήθελα όμως να βεβαιωθ ή κι' ο ίδιος ότι έτακτοποιήθηκε κι' έσεις και το διαμερίσμα σας, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της έποχής, κι' όπως βλέπω όλα είναι εν τάξει. Φαντάζομαι, σας ευχαριστεί αυτή ή θερμοκρασία...

— Ναι, βέβαια, άπολύτως, έψιθύρισε ο Πανσπάρ με κάποια άμηχανία. Και σας ευχαριστώ, έπρόσθεσε πιο δυνατά, για την τιμή της επισκέψεως και το ένδιαφέρον σας, αλλά...

— Ξέρω, ξέρω, διέκοψε ο καθηγητής με καλωσύνη καθώς καθόταν στο καθίσμα που του προσέφερε ο πρώην δημοσιογράφος. Αλλά, θέλετε να πητε, ότι δεν βλέπετε έσεις για ποιάν τακτοποίησ ηλθα να βεβαιωθ ή, δεν είναι;

— Όμολογώ πως..., έκαμε ο Πανσπάρ κομπιάζοντας, αυτή ή νέου είδους φόρμα, το διαφορετικό εσώρρουχο, ή θερμοκρασία για την όποια μιλήσατε κι' έσεις...

— Άκριδώς! διέκοψε και πάλι ο καθηγητής. Γι' αυτά ήλθα να βεβαιωθ ή, κι' όπως βλέπω δεν σας λείπει τίποτε. Δεν μπορούσε άλλωστε να γίνη κι' άλλωώς, οι μηχανικοί υπήρξαν είναι τόσο τακτικοί...

— Μα δεν καταλαβαίνω γιατί όλα αυτά, είπα με συστολή ο Πανσπάρ.

— Γιατί άπλουστατα, αγαπητέ, α-

πό σήμερα μπαίνουμε στην προχειμερινή εποχή, που στα τεχνικά αυτά νησιά του ώκεανού που ζούμε είναι αρκετά τσουχτερή. Για τον λόγο αυτόν από σήμερα θα φορούμε τις όστρακοδερμάτινες αυτές φόρμες καθώς και τα είδικά εσώρρουχα.

— Πώς τις είπατε τις φόρμες; Ερώτησε με άπορία ο Πανσπάρ.

— Όστρακοδερμάτινες. Είναι, βλέπετε, καμωμένες από όστρακα, που πολτοποιούνται σε είδικα μηχανήματα και γίνονται στερεά, αδιάβροχα ύφασματα, από τα όποια και γίνονται οι φόρμες αυτές. Το ίδιο και τα εσώρρουχα που φορούμε από σήμερα είναι καμωμένα από ύφασμα που παράγεται από θαλάσσιες άνεμόνες. Όπως θ' αντιληφθ ήτε, διατηρούν εξαιρετικήν θερμότητα. Κοντά σ' αυτά προστίθεται και ή είδική θερμοανισ των κατοικιών με το σύστημα της ήλιακής θερμοάνεως δι' άκτινοβολίας, κι' έτσι ή δύσκολη αυτή έποχή δεν μας βρίσκει άπρωτοιμους.

Ο Πανσπάρ, που άκουσε με δλοένα αυξανουσιν περιέργεια, έμεινε για μια στιγμή συλλογισμένος. Χίλιες δυο έρωτήσεις του έρχονταν στα χείλη και τέλος δεν κρατήθηκε:

— Μα καλά, έρώτησε με διαταγμό, τόσα όστρακα, τόσες άνεμόνες, για να φτιαχτούν τα δισεκατομμύρια φόρμες και εσώρρουχα που χρειάζονται, αφού άλλωστε δεν χρησιμοποιούνται παρά μονάχα ένα είκοσιτετράωρο, που βρίσκονται όλα αυτά;

— Στη θάλασσα μέσα, αγαπητέ! Ο βυθός της θάλασσας με τις άπείραντες φυτές του, τα θαλασσινά του είδη, τα πολύτιμά του μέταλλα, είναι ή πλουσιώτερη πηγή, από την όποιαν οι άνθρωποι σήμερα προμηθεύονται όλα τα είδη τροφίμων και υλικών πρώτης ανάγκης. Από τότε που οι άνθρωποι κατόρθωσαν να διοχετεύσουν τις ήλιακές άκτίνες και στα μεγαλύτερα θαλάσσια βάθη, ή θάλασσα κατήγησε να δίνη στον άνθρωπο περισσότερα είδη από ό,τι ή γη. Χίλιάδες έργοστάσια, αγαπητέ Πανσπάρ, έπρόσθεσε, ο σοφός καθηγητής ενώ σηκώνεται από το καθίσμα του, λειτουργούν στα βάθη των ώκεανών άκόμη, στα όποια και γίνεται ή πρώτη κατεργασία των υλών που τόσο άφθονα μας χαρίζει ή θάλασσα...

— Καλά, παρατήρησε έκπληκτος πάντοτε ο Πανσπάρ, και οι άνθρωποι που εργάζονται, βέβαια, στα εργοστάσια αυτά...

— Πώς ζούν, θέλετε να πητε; διέκοψε ο Νισάβ. Μα σας είπα: Πρώτα πρώτα ή θερμότης του ήλιου φθάνει σήμερα, χωρίς σε είδικα συστήματα, σ' όλα τα βάθη της θάλασσας. Έπίσης και ο καθαρός άέρας. Τα εργοστάσια είναι στεγανώς κλεισμένα και επί εκατό έργατών οι ένενήντα είναι μηχανικοί άνθρωποι!...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΑΤΥΧΙΑ

Μία σκηνή απ' αυτές που φαίνονται
δραματα όταν τις ζής και γίνονται
κωμωδίες όταν τις άκους ή τις βλέπεις

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Η ΚΥΡΙΑ: Τύπος υπέρωριμης όμορφιάς, που αγωνίζεται με πείσμα να σταθεί στα σαρανταπέντε για έκτο ή έβδομο χρόνο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ένας κομψός γκριζομάλλης κύριος που είναι στα πενήντα δύο και φαίνεται δέκα χρόνια νεώτερος.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Είκοσιπέντε χρονών, νόστιμη, πικάντικη, φλύαρη κι ελαφρά σαν τον κόσμο που αντιπροσωπεύει.

ΕΝΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ασήμαντος. (Η σκηνή στο γραφείο του κυρίου, ξαναγραφείτο μεγάλο, πολυτέλες, με δαριεές κουρτίνες κι έγυλλεζικά έπιπλα. Η δεσποινίς είναι ανεβασμένη έπάνω στο τραπέζι και καπνίζει αφύοντας τις γαμπίτσες της να αιώρουνται σά να τις έχη ισοπεθεήσει στη διτρίνα του έρωτος. Ο κύριος μασάει το πούρο του κι απολαμβάνει το θέαμα με μισόκλειστα μάτια).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Έγώ είμαι πολύ ρωϊαντική! Μα το Θεό! Πολύ!... Άλλά ίσού, έπειδή σου ζητάω λεφτά, θα με παίρνης για καμιά κόφτρα. Ε;...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τι τίς θέλεις τώρα τέτοιες συζητήσεις; Δεν έχουνε κανένα λόγο.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Με συγχωρείς. Έγώ μ' αυτή την ιδέα πάω να σκάσω. Κάλομαι τις νύχτες άγρυπνη και κλαίω! Δέ θέλω να φαντάζεσαι πώς είμαι μια γού δρόμου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μα τί ιδέες είν' αυτές; Γί έπαθες σήμερα; (Τής πιάνει το χέρι).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Άναστενάζει βαθεία; Δέ θα με καταλάβης ποτέ!... (μ' έμφρασι). Ξέρεις τ' είναι ν' αγαπάς έναν άντρα, να τον αγαπάς δυνατά, φλογερά, άπίστευτα, να τούσαι άφωσιωμένη, να ζής μόνο με τη σκέψη του κι έκείνος να σε παίρνη για μια παξιμαδόλα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μά... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (τόν διακόπτει): Τι ποτε, τίποτε! Μη μου πής τίποτε! Ξέρω έγώ τί λέω! Έφ' όσον σου ζητάω λεφτά, είνε φυσικό να σκέπτεσαι έτσι. (Τραγικά). Άλλά δεν ξέρεις, με τί σπαργμό τα ζητάω αυτά τα λεπτά... και τί πάλη γίνεται μέσα μου. Δυστυχώς, έχω ύποχρεώσεις.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μά, Μπεμπέκα μου... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Σώπα! Άσε με να τελειώσω! Είνε τραγωδία πιά ή ζωή για μένα. Τούλάχιστον να σό πώ, να φύγη ένα βάρος απ' την ψυχή μου. Κάθε φορά που πρόκειται να σου ζητήσω λεπτά, όλη νύχτα δέ μπορώ να κλείσω μάτι! Βασανίζομαι τρομερά! Υποφέρω αφάνταστα! Όλη νύχτα έτσι περνάει. Νά... και χτές δεν κοιμήθηκα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πόσα σου χρειάζονται; Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Έ; Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δεν είπες πώς ξενοχτήσεις;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Ναί. Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άρα θέλεις λεπτά! Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (γλυκά): Πώς με συγκινείς όταν μαντεύεις τις έπιθυμίες μου! (σε άλλον τόνο). Τριάντα χιλιάδες!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (που έχει βγάλει το κοσυνέ των τσέκ και έτοιμαζότανε να γράψη): Τριάντα χιλιάδες... Μά χτές σου δώσα δέκα!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (έκνευρισμένη): Πώς άρέσει να τραινάρης αυτό του είδους τις χυδαίες συζητήσεις, δέ λέγεται!... Δέ θέλω τίποτα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Όχι, έγώ δέν είπα να μη δώσω τίποτα. Νά σου δώσω άλλες δέκα.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (είρωνικά): Εύχαριστώ! Κράτα τις μήπως σου χρειαστούνε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ένδοτικά): Τέλος πάντων. Δεκαπέντε.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (άπότομη): Πρέπει να ξέρης, κύριε, ότι ή φιλενάδα ενός ανθρώπου της δικής σου κοινωνικής τάξεως και της δικής σου περιουσίας, έχει και ανάλογα έξοδα παραστάσεως. Δέ φταίω έγώ, υποθέτω. Για μένα είνε μαρτύριο να σου ζητάω λεπτά. Στο είπα. Άλλά τί να κάνω; Αφού δέν το καταλαβαίνεις να μου δώσεις μόνος σου; Μ' αναγκάζεις να κατεβάω την άγάπη μας σ' ένα επίπεδο τόσο πεζό!... (Άκούγονται χτύποι στην πόρτα). Ποιος είνε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έμπρός. Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (ταραγμένος): Κύριε διευθυντά, ή κυρία σας! Έρχεται κατ' εύθειαν.

(Γενική άμηνανία όκτώ δευτερολέπτων).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σαστισμένος): Φύγε!... Όχι!... Κρύψου!... Στάσου! Κάτσε!... Όχι, όχι. Φύγε!... (Η κυρία μπαίνει μέσα).

Η ΚΥΡΙΑ: Καλημέρα, Τζών! Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (γρήγορα): Γράψε στο τσέκ τρακόσιες χιλιάδες, άλλοίως θα σου κάνω σκηνή!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (στη γυναίκα του): Καλημέρα, άγάπη μου, κάτσε (στη δεσποινίδα): Λοιπόν, δεσποινίς, μου φαίνεται ύπερβολικό το ποσό. Για μια τέτοια μικρούποδοσι...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (δυνατά): Μικρούποδοσι; Μα τί λέτε, κύριε διευθυντά; Ίσα ίσα που είνε μια εξαιρετικά σοβαρή ύπόθεση. Έγώ έχω αυτή τη στιγμή στην τσάντα μου και τα έγγραφα. (Τού κλείνει το μάτι): Άν δέν πιστεύετε μπορώ να σας τ' δείξω... (κάνει να ανοίξη το τσαντάκι).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με ταραχή): Όχι, όχι, περιττόν δεσποινίς. Σας πιστεύω. (Υπογράφει το τσέκ).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (το παίρνει): Μερσί. Χαίρετε, κύριε διευθυντά!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κατά βάθος έξω φρενών): Όρθούαρ, δεσποινίς. (Έκείνη φεύγει).

(Μικρή σιγή).

Η ΚΥΡΙΑ (άλλά): Καμικός ήσουν λοιπόν!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πώς,

Η ΚΥΡΙΑ: "Ήσουν, λέω, κωμικάτος!"

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έγώ; Γιατί; Η ΚΥΡΙΑ: Που προσπαθούσες να δείξης πώς μιλάς μαζί της για ύποθεσεις!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κατακόκκινος): Μα γιατί το λές αυτό; Φαντάστηκες ότι ήταν δυνατόν να μιλά και για τίποτ' άλλο;

Η ΚΥΡΙΑ (γελώντας): Πάντα ξέρω πώς έχεις μια φιλενάδα και στο συχωρώ! Γέρασες πιά! Άς κάνης και καμιά άταξία!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μιλάς ειλικρινώς; Η ΚΥΡΙΑ: Στη ζωή σου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (έξαλλος): Και τότε γιατί δέ μου τώλεγες τόσον καιρό και την πληρώνω χρυσή αυτή τη μουσικότητα που κρατάς;

Η ΚΥΡΙΑ (που μόλις συγκρατείται πιά): Δέν καταλαβαίνω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Νά, τώρα, αυτή ή μικρή, με ξεβιάσε και μου πήρε τρακόσιες χιλιάδες!... Για να μη σό πη!

Η ΚΥΡΙΑ: Πολλά σου πήρε! Έγώ της έδωσα μόνον πενήντα για να μου τ' πη (σηκώνεται άπότομα): Χωρίζομε, Τζών! Είσαι ένας παληάνθρωπος!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (παγωμένος): Νόρα... Η ΚΥΡΙΑ:... Ένας χυδαίος!... (Τού χτυπάει στα μούτρα την πόρτα και φεύγει).

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (μπαίνει): Κύριε διευθυντά, σας ζητούν δύο κύριοι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ά, να χαθής από δώ χάμος, κτήνος!

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μά... Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πήγαινε στο διάολο σου είπα!

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (μουδιασμένος): Όπως θέλετε!... Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

★ ΟΙ σύζυγοι Έρσκιν Μπέλ υιοθέτησαν κι έφωτος δυο παιδιά, ένα αγόρι κι ένα κοριτσάκι. Έτσι τα παιδιά που έχουν υιοθετήσει ως τώρα άνέρχονται το όλον σε σάροντα.

Είνε πολύ συγκινητική ή ιστορία αυτών των Μπέλ και ή χειρονομία την όποιαν έπαναλαμβάνουν κάθε χρόνο. Έπειδή άργησαν να παντρευτούν, δέν απέκτησαν παιδιά. Κι έτσι, για να μη δλέπουν έρημο το σπίτι, σκέφτηκαν να υιοθετήσουν δυο όρφανά, ένα κορίτσι κι ένα αγόρι. Κι έφρόντισαν να είνε πραγματικά δυστυχισμένα, άνάπηρα, για τα όποια να μην μπορή να αισθανθή κανείς άλλο αίσθημα από τόν οίκτο.

Τα πήραν λοιπόν στο σπίτι τους, τα μεγάλωσαν και τα σπούδασαν. Και κάθε χρόνο ή χειρονομία αυτή έπαναλαμβάνεται και δυο δυστυχισμένα πλάσματα δρίσκουν πιά ύποφερτη ή ζωή

Η κόρη της Σουσοῦς

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΕΡΑΝΑΚΗΚΟ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Έως τα δέκα χρόνια της ή μαμζελ Κάθριν ήταν ένα πράγμα ακαθορίστου χαρακτήρος. Είχε κληρονομήσει την μεγαλομανία της πολυθρηλήτου μαμας της και έδειχνε περιφρόνηση προς το συμπαν. Ο κόσμος έσταματούσε κατά πλήκτους μπροστα στο ύφος και την πάζα του μικρού αυτού κοριτσιού που περπατούσε στη γή και έκτυπούσε τα σύννεφα. Αφ' έτερου όμως έδειχνε τέτοιαν έξυπνάδα που κατέπλησσε πάλιν με την συμπεριφορά και τις κουβέντες της.

Ύστερα άρχισε να στρώνη.

Στα δεκαπέντε χρόνια της ήταν μια πολύ χαριτωμένη δεσποινιδούλα που εγχειοποιήθη όχι λίγες φορές χάρις στα προσόντα που της κληροδότησε ή μεγάλη εκείνη και ένδοξη πυργοδέσποινα του Μπύθουλα. Οι καγχασμοί όμως που άκούστηκαν ολόγυρα της δέν έπηγα, χαμένοι. Άν ή μαμά της ύψωνόταν άθελά της έπάνω από τη μικρότητα των ανθρώπων και δέν αντίλαμβανόταν το κύμα της λαρότητας που έπαφλαζε από πίσω της, στο κάθε της δημα, ή κόρη όμως δέν έδειχνε την ίδια άδιαφορία. Είχε όξείαν την αντίληψιν και την άκοήν. Το γέλιο των ανθρώπων έπέδρασε σωτηρίως έπάνω στον χαρακτήρα της. Και έσυμμορφώθηκε άσυνειδήτως.

Στα είκοσι χρόνια της ή μαμζελ Κάθριν ήταν έντελώς άλλο πράμα. Ζωρή. Έξυπνη. Χαίδεμένη. Μορφωμένη. Πλουσία. Όμορφη. Σκέπτεσε τι μπορεί να δγη από τόν συνδυασμόν όλων αυτών των προσόντων:

—Μπαμπάκα!... —Κάθριν μου! —Απόψε μη με περιμένετε. —Γιατί, παιδί μου; —Έχω μια συντροφιά και θα πάμε μβα ώραία νυκτερινή έκδρομη στόν Υμητό, ν' ανεβούμε στην κορυφή του και τα χαράματα να δούμε την άνατολή του ήλιου.

—Μά, παιδί μου... —Σούτ, μπαμπάκα, θα θυμώσω! —Μά άκουσε, παιδάκι μου, άφισε αυτές τις έκδρομες. Δεν κάνει ένα κορίτσι να πηγαίνη μόνο του με ανθρώπους άγνώστους. Πάρε μαζί σου τούλάχιστον τόν εγγάδελφό σου τόν Άλεξ.

—Είνε ήλιθιος! —Τόν Τοτό! —Είνε σαχλός! —Τόν Κοκό. —Είνε κρύος! —Τόν Πίπη. —Είνε σχολαστικός!

—Τόν Μπόμπυ. —Είνε χαλδής! —Κάθριν! Τι γλώσσα είνε αυτή; —Αργά, μπαμπά. —Άκουσε, παιδάκι μου, δέν μου άρέσει καθόλου ο δρόμος που παίρνεις τώρα τελευταία. Δεν λέω πώς οι συντροφίες σου είνε κακές, αλλά ένα κορίτσι πρέπει να προσέχη πολύ. Άκου; —Είμαι έξυπνη, μπαμπάκα; —Είσαι... —Είμαι όμορφη; —Είσαι. —Είμαι πλουσία; —Καλά, είσαι. —Ε, λοιπόν, ένα κυρίτσι έξυπνο, όμορφο και πλούσιο, διατηρεί ήληρη ανεκταρσία και έχει όλο το δικαίωμα να διαλέξη τις παρέες του. Το μικρό της δαχτυλάκι ή Κάθριν να κουνήση κανονίζει τις δουλειές της. Κομπρενεδού, μπαμπά; Έμπρός, λοιπόν, μεταβολή και μαρς, μόν διέ, και σημείωσε καλά ότι ένας πατέρας καθώς πρέπει που έχει μια κόρη καθώς πρέπει δέν εκφράζει τέτοιου είδους άνησυχίες.

Τα ίδια και χειρότερα έλεγε στη μαμά της. Τής είχαν δέ τέτοια άδυναμία οι θετοί γονείς της, ώστε δέν τολμούσαν να της φέρουν καμιάν αντίρρηση. Άλλωστε οι δυο κόρες τους είχαν παντρευτή και τούς άπόμενε μόνη χορά το θεότρελλο αυτό κορίτσι που είχαν άποκτήσει ύπό συνθήκες τόσο περιεργες. Κάθε άπειρα συμβουλών έκ μέρους της μαμας της έγινετο δεκτη με τόν πλέον άπροσοδοκητο τρόπο:

—Μαμά! —Μ' άκούς, παιδάκι μου; —Θά σας άκουα εύχαρίστως εάν... —Εάν; —Εάν δέν έλέγατε τόσες κουταμάρες.

—Ό! —Ά, μη συγχίζεστε, μαμάκα! Έγώ σας λατρεύω, αλλά ύπό τόν όρον να μη μου δίνετε συμβουλές. Γιατί οι δικές σας οι συμβουλές, μα πώρ μαμα, έρχονται από την έποχή σας και ή έποχή σας δέν μπορεί να συμβουλευή την έποχή μου. Κομπρί;

—Ανόητο! —Μουά; Άνόητο; Ά, σ' έ τρώ! —Ήταν ένα κορίτσι αεροδυναμικό. Είχε τέτοιαν αὐτοπεποίθησι, ώστε δέν έδέχετο από κανέναν όχι συμβουλές, αλλά ούτε άπλως συστάσεις. Τίποτε δέν ελογάριαζε, τίποτε δέν έπαίρνε στα σοβαρά. Είχε μια κούρσα δική της, πηδούσε στο βόλάν και ώρμούσε στους δρόμους. Όταν περνούσε ή Κάθριν με την κουρσα της επί χιλιόμετρα ολόκληρα οι αστυφυλάκες της τροχιάς έβγαζαν έν σπουδή τα σημειωματάριά τους και έσημείωναν έν άγανακτήσει τόν αριθμό του αυτοκινήτου της.

Θαυμαστάς; Είχε άπειρους. Έρωτευμένους; Αμετρητους. Προκοθήρες που την έτριγύριζαν; Αναριθμήτους. Η ίδια όμως έγελοῦσε με όλους, έπαίξε με όλους, εκορόδευε όλους και διασκεδάσε με όλους. Στο βάθος της τούς έδρισκε όλους άνυπόφορους. Η καρδιά της ήταν πάγος. Άδιαφορούσε προς τόν έρωτα και συχαινόταν τόν γάμο. Άν της έγουστάριζε κανένας, τού έριχνε λάδι στην φωτιά του. Άν δέν της έγουστάριζε, τού τώλεγε καθαρά. Όχι, μάλιστα, από την άρχη. Τόν άφινε να έκδηλωθ. Τού έπείτρεπε να προχωρήση. Και έπάνω στην κρισμωτέρη στιγμή, που το πρόσωπό του έπαίρνε την ήλθιν εκείνη έκφρασι που παίρνουν όλα τα πρόσωπα τών ανθρώπων όταν κάνουν έρωτικήν έξομολόγησιν, τόν παρατηρούσε:

—Παρντόν. Σας διακόπτω. —Πώς είπατε, μαμζέλ; —Είσθε πολύ δαρκηρός; —Έγώ δαρκηρός; Τι λέτε, δεσποινίς!...

—Βαρήκοος; Κύριε έλέησον! Σας έπα έγώ τέτοιο πράγμα; Ά, φίλε μου, έπροδοθήκατε μοναχός σας. Για φαντασθήτε να είσθε κουφός και να μην τ'ό καταλάβω. Και πώς τούς συχαινομαι τούς κουφούς τούς άντρες!

—Μά σας παρακαλώ, δεσποινίς! Σας θεβαίω πώς δέν είμαι ούτε κουφός ούτε έπλωρ δαρκηρός. Η άκοή μου λειτουργεί, σας δεβαίω, κατά τόν πιο άριτον τρόπον και σας όρκίζομαι ότι πρώτη φορά μου συμβαίνει να μου κάνουν παρόμοιους ύπατιμούς.

—Όχι, Θεέ μου! —Παρντόν; —Δέν άκούσατε τί σας είπα; —Είπατε, Θεέ μου! —Έγώ είπα, Θεέ μου; Πά, πώ! Έσεις έκουφαθήκατε έντελώς. Άντίο, άγαπητέ μου.

Έπλησίαζε ύστερα περισσότερο κοντά σ' αυτό του κι έφώναζε με όλα της τα δυνατά:

—Α-ντί-ο!

Σύζυγος έμενε ο έρωτευμένος. Παρόμοια δέ έκανε άφθονα. Και έγελοῦσε ύστερα από κάθε τέτοιο κατόρθωμα επί μίαν ολόκληρη έβδομάδα. Στην επίφανειά της ήταν καλόκαρδη. Τί ήταν στο βάθος της ούτε και ή ίδια δέν ήξερε άκόμα.

Ανάστημα μέτριο. Σ'ολούεττα λεπτή. Είχε ένα πρόσωπο όβάλ, με μαύρα μάτια, άνήσυχα. Πλούσια μαύρα μαλλιά πλαισίωναν το πρόσωπό της. Όμορφη; Ήταν, δέβαια. Όχι όμως καλλονή. Άν έπίστευε τόν εαυτό της γόσσο, δέν τ' ήξερε κανένας. Τό έλεγε δέβαια, αλλά κατά τρόπο που δέν μπορούσε να άντιληφθή κανείς άν σοβαρολογούσε:

—Είμαι όμορφη; —Ό, δεσποινίς Κάθριν! —Πολύ όμορφη; —Άσφαλώς. —Μά πώς πολύ όμορφη; —Γόσσο! —Ε, τότε, φίλε μου, εάν έγώ είμαι γόσσο, έσεις είσθε ήλιθιος!

Φαίνεται όμως ότι, άσχετως τών άστείων αυτών, στο βάθος είχε άπόλυτη πεποίθησι στην όμορφιά της, διότι δέν ύπαρχε γυναικα που να μην έχη την πεποίθησι αυτήν. Όσο για τόν ντύσιμό της, ήταν κι αυτό ιδιότροπο.

Δηλαδή; Τη μια μέρα ήταν δτι κομψόν παρήγαγε ο κόσμος. Έσταματοῦσαν με τ'ό στόμα άνοιχτό μπροστα της οι άντρες, και οι γυναίκες με τα μάτια πλημμυρισμένα από ζήλοτυπιαν. Την άλλη υέρα όμως έμφανίζοταν σαν λείψος.

Έτρελλαινόταν για τα σπόρ, την φιλολογία και πρό πάντων για τ'αὐτοκίνητο. Η κούρσα ήταν ή μισή ζωή της. Τούλάχιστον πέντε καταδίκες θα είχε τόν μήνα επί παραβάσει τών αστυνομικών διατάξεων. Έκόντευε να φάη σε πρόστιμα την περιουσία του μπαμπά της.

—Μά, Κάθριν, παιδάκι μου γιατί τρέχεις έτσι; —Γιατί; —Ναί, γιατί! Δεν μπορείς να πηγαίνης σιγώτερα; —Δέν φτάνω έγώ, μπαμπά. Τρέχει το άτιμο! Μπορείς, να το κρατήσης άκμα πάρη φορά; Κι ύστερα αν ήταν για άργα, πηγαίνα και με τα πόδια. Τ'αὐτοκίνητο το ανεκάλυψαν οι άνθρωποι για να τρέχουν. Ένα αὐτοκίνητο που πηγαίνει σιγά είνε σαν έναν άνθρωπο που έχει τα πόδια του έν τάξει και πηγαίνει κουτσασίνοντας!

Αὐτή ήταν σε δυο λόγια ή μαμζελ Κάθριν, ή κόρη της άλχημονήτου εκείνης πυργοδέσποινας του Μπύθουλα. Έρρεψε λίγο προς την μεγαλομανίαν από την μαμά της. Είχε τόν άέρα του πλούτου από το σπίτι όπου μεγάλωσε. Έπήρε την καλύτεραν μόρφωσιν και είχε στην διάθεσί της άφθονα λεπτά. Από την σάλατα αυτών των υλικών εδγήκε ή μαμζελ Κάθριν — ή θεότρελλη, τ'ό αεροδυναμικό κορίτσι, όπως την άποκαλούσαν — τού όποίου την ζωήν και τις περιπέτειες θα έχης την ύπομονή να παρακολουθήσης θά άνεκτικέ, πολυταθι, μωρμούρη και φιλατάι μου άναγνώστι.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Προίπετεια πρώτη. Τό πάθημα τού κυρίου Κοκού.

ΕΝΩ ΜΟΥΓΓΡΙΖΗ Ο ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ

ΡΟΔΟΚΛΕΙΑ

Η Ελληνοπούλα της Πομπηίας

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

40N

— "Ε, Ροδόκλεια, άνοιξέ μας!
Βρέθηκε στην άγκαλιά των τριών αγαπημένων της. Η Γλυκερία, η μητέρα της έκλαιγε από χαρά που ξανάβλεπε τη μοναχοκόρη της μετά τόσων ημερών χωρισμό, κι' ο Χαρίτων, ο αδελφός της, μ' όλο που την έπειραζε για τ' όνομα και για τ' άλλο, ήταν κι' αυτός χαρούμενος και συγκινημένος.

— "Όταν έκοπασε η χαρά, ρώτησε σοβαρά η Ροδόκλεια:
— "Λοιπόν; Τί κατωρθώσατε; Βρήκαμε τ' ό δικό μας;

— "Ας ταί, έκαμε ο πατέρας άνάμεσα από τα δόντια του.

— "Η Γλυκερία άναστήναζε βαθεία. Έκυτόταξε ερωτηματικά η Ροδόκλεια τόν αδελφό της. Μα έτρώμαζε με την ξαφνική αλλαγή της φυσιογνωμίας του.

— "Ο Χαρίτων ήταν ένα όμορφο παιδί είκοσι χρόνων, ξανθό και γαλανό σαν την αδελφή του. Μόνο τ' μάτια του δεν είχαν τή σοβαρή ήρεμία που είχαν τής κοπέλλας τ' μάτια. Κάποια παράξενη φλόγα έκαιγε στο βάθος τους, μιά φλόγα σ' άναχε πυρετό... που άνησυχούσε τους γονείς του όταν ήταν μικρός. Λιγόλογος, σφοδρός, ήταν καλός δουλετής και δεξί χέρι του πατέρα του σ' τ' κτήματα. Όταν όμως έτύχαινε να θυμιάσει, γινόταν φωτιά και τ' μάτια του σκοτεινιάζαν σαν τή φουρτουλισμένη θάλασσα.

— "Ω, γιά πέστε μου κι' έμένα, παρ'όλας έ η Ροδόκλεια.

— "Νά, άποκρίθηκε ο πατέρας. "Όχι τ'ό δικό μας δεν βρήκαμε, αλλά έπήγαμε να μπούμε και σ' έ δύσκολη θέσι όταν έπιμείναμε.

— "Μά είδατε τόν Τίτο, τόν αυτοκράτορα; Δέκε πώς εινε καλός και δικαίος. "Ακαίος!", έφώναξε ο Χαρίτων και έγέλασε σκληρά, ειρωνικά.

— "Τί σ' έπτε;

— "Όταν άκούσε πώς η κατηγορία μας στρέφεται εναντίον του Φεβρονίου, κατσούφιασε, και δεν μάς είπε τίποτα... Σ' έ δυό μέρες οί άξιωματικοί του μάς υπέδειξαν πώς αν έπιμείναμε και δεν φύγαμε έ-μέσως, θά φυλακιστούμε.

— "Μά τ'ό άδικο του Φεβρονίου εινε φσ' νερό...

— "Αχ, έδόγγηξε η μητέρα, παιδί μου, π'αυτί μου! Ποίος τ'ά λογαριάζει αυτό; "Ο Φεβρόνιος φαίνεται πώς εινε πανίσχυρος. "Όλοι άρραβώνουν με φόβο τ'ό όνομά του. Εινε σ'ό στενό περιβάλλον του αυτοκράτορος, πλούσιος...

— "Μά άφού εινε τόσο πλούσιος, γιάτί θέλησε να μάς καταπατήσει και να μάς καταστρέψει τ'ό κτηματάκι μας;

— "Αυτό είπαμε κι' έμεις και σ'όταν αυτόκράτορα τόν ίδιο ακόμα, άποκρίθηκε δύσθυμα ο πατέρας. Γιάτί θέλει να μάς κάνει τ'ό άδικο έμάς, αυτός ο μεγάλος άρχοντας; Μ'έ τόν ίδρωτα του προσώπου μου, είπα έγώ, άγόρασα αυτό τ'ό κτηματάκι... Τ'ό καλλιέργησα με τ'ό αίμα μου... "Ο Φε-

βρόνιος έχει όλόκληρο χωριό σχεδόν, δίπλα. Τί θά όφελθ' να μάς πάρη κι' αυτό τή γωνία;

— "Τί είπαν σ' αυτό;

— "Πώς η γωνία ακριβώς αυτή άνήκε άλλοτε σ'ό κτήμα τού Φεβρονίου και πώς άσχημα τήν άγοράσαμε.

— "Μά άφού έδώσαμε τ'ά λεφτά μας;

— "Ας μ'ην τ'ά δίναμε, λένε...

— "Μά δεν τούς έξηγήσατε πώς χωρίς αυτό τ'ό κτηματάκι, θά πεθάνουμε τής πείνας τέσσερις άνθρωποι;

— "Τ'ό σκληρό γέλιο τού αδελφού της τήν έσταμάτησε.

— "Τί κοιτ'ή που είσαι, καύμένη Ροδόκλεια! Μιλ'ας όπως θά μιλούσες σ'έ μικρά παιδιά. Νομίζεις πώς συγκινούνται αυτά τ'ά τέρατα, οί Ρωμαίοι;...
— "Μά τί θά γίνουμε; Έκαμε σιγά η Ροδόκλεια και τ'ά δάκρυα ανέβηκαν σ'ά μάτια της. "Από αυτό τ'ό κτηματάκι είχαμε όλα μας τ'ά καλά, και τ'ό άγαπούσαμε τόσο!

— "Μ'ην κλαίς! έφώναξε άγρια ο Χαρίτων και τ'ά δάκρυα έπάγωσαν σ'ά βλέφαρα τού κοριτσιού.

— "Έκυτόταξε τόν αδελφό της με τρόπο. Ποτέ δεν είχε ίδη τόσο φουρτουλισμένο τ'ό πρόσωπό του.

— "Μ'ην κλαίς! ξεφώνισε πάλι ο νέος. Θέλεις να με άποτρελάνεις κι' έσύ;...

— "Ο Χαρίτων πάει να τρελλαθ' από τ'ό κακό του, έξηγησε μαλακά η Γλυκερία.

— "Δεν θά τούς περάση! έφώναξε έξαφνα με λύσσα τ'ό παιδί. Αυτό να τ'ό έρεπε, πώς δεν θά τούς περάση.

— "Και τί μπορούμε να κάνουμε; μουρμούρισε άνάμεσα από τ'ά γένητα του ο Μέμνων.

— "Τί μπορούμε να κάνουμε, καύμένο μου παιδί; έδόγγηξε κι' η μητέρα.

— "Δεν ξέρω, δεν ξέρω, ξεφώνισε ο Χαρίτων. Μά έτσι δεν θά τ'ό περάση τού Φεβρονίου; αυτού τού άσυνείδητου κτήνους!

— "Ω, Χαρίτων, παρακάλεσε η Ροδόκλεια. Μ'ή φωνάζεις έτσι. Μ'έ τις φωνές δεν βρίσκομε τ'ό δικό μας!

— "Τ'ό ξέρω, άποκρίθηκε, με ξαφνική και τρομερή ήρεμία ο νέος. Γ'ί αυτό θά φροντίσω να τ'ό βρώ με άλλον τρόπο.

— "Και με ποιόν τρόπο;

— "Τ'ήν έκυτόταξε σ'ά μάτια ο αδελφός της και έδίστασε ν' άποκριθ'. Σ'ό τέλος είπε με δόντια σφιχτά:

— "Τούλάχιστον θά έκδικηθώ... Θά κάψω τή βίλλα τού Φεβρονίου.

— "Ε'να έπιφώνημα τρόμου βγήκε από τ'ά χείλη τής Γλυκερίας και τής Ροδόκλειας σ' αυτά τ'ά λόγια. "Ο Μέμνων έκυτόταξε τ'ό γυιό του σκυθρωπός.

— "Τί κάνετε έτσι; έφώναξε μ' έξαψη ο νέος. Θά κάψω τ'ό κτήμα τού Φεβρονίου! Οί νόμοι έγιναν γιά να προστατεύουν τούς άδύνατους. Μιά και δεν μάς προστατεύουν, δεν τούς άναγνωρίζω. Θ' άναλάβω μόνος μου τ'ά δικαιώματά μου!...

— "Και τί θά καταλάβεις; Έκαμε ο Μέμνων δύθυμα. Μ' αυτό θά σωθ'ή τ'ό δικό μας κτήμα;... "Όχι βέβαια.

— "Παιδάκι μου, έδόγγηξε η μητέρα, έχει δικό ο πατέρας σου. Τί θά καταλά-

βεις; Μόνο που θά μπούμε και σ' άλλη δυστυχία. Γιάτί έμάς βάβαια θά ύποπτευθούν γιά τήν πυρκαγιά, ποιόν άλλωστε; Και τότε θά σ'έ συλλάβουν, κι' η δυστυχία μας δεν θάχη όρια.

— "Π'ό μεγάλη άπ' έτι εινε τώρα η δυστυχία μας δεν γίνεται, είπε ο Χαρίτων σκυθρωπός. Τί θ' άπογίνωμ'ε; Θά πεινάσωμε. Τούλάχιστον να έκδικηθούμε.

— "Χαρίτων, είπε η Ροδόκλεια γλυκά. Μου φαίνεται πώς οί σκέψεις σου δεν εινε σωστές. Μου φαίνεται πώς πρέπει νάχη ο άνθρωπος ύπόμονη και να έλλείξη σ'ή θεία βοήθεια. Κάποιος Θεός θά μ'έ βοηθήσει, κι' έμάς.

— "Από πότε έγινες τόσο αίσιόδοξη; ρώτησε ειρωνικά ο Χαρίτων. Δεν έζησες άρκετά γιά να μάθεις πώς οί Θεοί δεν άσχολούνται με τούς ανθρώπους, κι' έτσι τ'ό δικό του καθένας πρέπει να τ'ό βρίσκει μόνος του.

— "Δεν άποκρίθηκε άμέσως η κοπέλλα. Σ'ό μυαλό της άόριστο, μπερδεμένα, έρχονταν τ'ά λόγια τής Θεανώς. Τ'ής είχε μιλήσει πολλές φορές γ'ί αυτό τ'ό ζήτημα. Πάντα έλεγε η γρηά Χριστιανή πώς ο άνθρωπος πρέπει να συγχωρή τούς έχθρούς του και πώς ο Θεός σ'ό τέλος άμείβει τόν αγαθό... "Ηταν ώραία τ'ά λόγια τής Θεανώς, ώραία κι' έπ'ήγαιναν ίσια σ'ήν καρδιά. Μά τί ακριβώς έλεγε; Δεν μπορούσε να τ'ά επαναλάβη σ'όταν αδελφός της τ'ώρα η Ροδόκλεια, όπως θά ήθελε. Γ'ί αυτό τ'ό έπτε μαλακά:

— "Τ'ό κακό γίνεται γρήγορα, Χαρίτων, καλέ μου αδελφέ. Μά δεν διαρθώνεται τ'όσο γρήγορα. Πρέπει να κοιμηθ'ή πολλές νύχτες και να σκεφθ'ή πριν κάμης ένα τέτοιο πράγμα άνεπαρθότα. Και πάλι σου λέω να μ'ην τ'ό κάμης.

— "Ποιός θά μ'έ έμποδίσ; έφώναξε ο νέος με πείσμα.

— "Η συνείδησίς σου, άποκρίθηκε σιγά η παιδούλα.

— "Έγέλασε σκληρά ο νέος.

— "Η συνείδησίς μου!... Ε'ίσαι παράξενη σήμερα, Ροδόκλεια, μά τούς Θεούς. Μιλ'ας σ'ά ν'ένειρεύσαι. "Η συνείδησίς μου πέθανε. "Από τόν καιρό που ένας ίσχυρός μάς κάνει τέτοιο κακό, δεν άκούω τίποτα παρ'ά τή φωνή που μου λέει: "Έκδική σου!"

— "Τότε θά σ'έ έμποδίσω έγώ, αν μπορέσω, είπε σταθερά η Ροδόκλεια.

— "Αχά! Έκαμε ο Χαρίτων έκπληκτος. Και γιάτί τέτοια άγωνία, να μ'ην π'όσο κακό ο Φεβρόνιος, αδελφούλα μου;

— "Γιάτί όσο τ'ό συλλογίζομαι, δεν μπορώ να συνηθίσω σ'ήν ιδέα ότι θάχω αδελφό έμπροστί, έγκληματί.

— "Οί δυό σκληρές λέξεις έχύπησαν τ'ό παιδί σαν μαστίγωμα. Με μάτι άγριμένο ήρθε κοντά σ'ή Ροδόκλεια και τήν άρπξε από τ'ά δυό χέρια σφιχτά.

— "Άκουσε, αδελφούλα μου, έστσίριξε. "Άλλη φορά να μ'ην άκούσω από τ'ά χείλη σου αυτές τις λέξεις, γιάτί δεν ξέρω κι' έγώ τί θά κάνω...

— "Τ'ες λέξεις αυτές θά τις άκούσης πολλές φορές, άποκρίθηκε η κοπέλλα κυττώντας τόν σ'ά μάτια.

— "Τ'ής άφησε τ'ά χέρια, ώπισθοχώρησε δυό βήματα και έφάνηκε γιά μιά στιγμή έτοιμος να τήν χτυπήσει. "Έβαλε η μητέρα μιά φωνή:

— "Χαρίτων! "Αχ, άμοιρη έγώ! Ποτέ δε σ'ας είδα να μάλωνετε, και τώρα θά χτυπήσης τήν αδελφή σου;...

— "Τ'ό αίμα ανέβηκε σ'ά μάγουλα τού νέου. "Η Ροδόκλεια τόν έκτύταξε ήρεμη, σοβαρή, χωρίς φόβο και χωρίς θυμό. Κατάβασε τ'ά μάτια ο Χαρίτων, κι' έξαφνα έχωσε τ'ό πρόσωπό του σ'ίς παλάμες του και έξέσπασε σ'έ λυγμούς.

— "Ε'ίσαι άρρωστος, είπε ο πατέρας νευρικά.

— "Ω, νοιάθ'ό πώς θά τρελλαθ'ώ, έφώναξε τ'ό παιδί. Συγχωρά με, Ροδόκλεια, που παραφέρθηκα!... Μά έχω μάρτυρες τούς Θεούς πώς από όλους π'ό πολύ έσένα συλλογίζομαι σ' αυτή τή δυστυχία. "Όταν έδούλευα σ'ό κτήμα, έσένα πάντα σκεπτόμουν και έδούλευα με χαρά. Ε'ίσαι μικρή, είσαι λεπτή, δεν πρέπει να ύποφέρης. Ε'ίσαι σχεδόν σ'έ ηλικία γάμου... Και τώρα να μάς πάρουν τ'ό κτήμα μας,

τ'ό κτήμα που τ'ά αγάπησα από τόν καιρό που θυμάμαι τόν εαυτό μου;

— "Οί λυγμοί έτάραξαν τ'ό λεπτό νεανικό του στήθος.

— "Χαρίτων, είπε μαλακά η Ροδόκλεια άκουμπώντας τ'ό χέρι της σ'ό χέρι τού αδελφού της, ξέρω πώς μ'ά αγάπης, και ξέρω πώς είσαι καλός. Γ'ί αυτό δεν βέλω να κάμης κακό.

— "Ροδόκλεια, τήν έκοψε ο νέος σφουγγίζοντας τ'ά δάκρυα που η λύσσα τούφερνε σ'ά μάτια. Μ'ή μου ξαναμιλήσης π'αυτί γ'ί αυτή τήν ύπόθεσι. Αυτές δεν εινε γ'ί ναικείες δουλειές. "Ότι πρέπει να γίνη θά γίνη. Ούτε έσύ, ούτε η μητέρα θά πάρετε είδησι...

— "Καλά, καλά, τούς έκοψε ο Μέμνων. Θά τ'ά ξαναπούμε αυτά. Τώρα είμαστε κουρασμένοι από τ'ό ταξίδι. Τέτοιες άποφάσεις δεν παίρνονται έτσι εύκολα.

— "Δέ μιλ'ε ο Χαρίτων. Μά η Ροδόκλεια είδε με τρόπο τής μιά παραξένη άγρια λάμψη σ'ά γαλανά του μάτια, που τ'ά ήξερε πάντα γελαστά και ήρεμα.

— "Κι' άποφάσεις να πάη να συμβουλευ'ή τή Θεανώ, γιάτί ένοιωσε μέσα της πώς μόνον τ'ά λόγια τής γερόντισσας θά μπορούσαν να τήν ήσυχάσουν.

ΚΙ' ΑΛΛΟΣ ΠΟΥ ΜΙΣΕΙ ΤΟΝ ΦΕΒΡΟΝΙΟ

— "Δεν έκλεισε μάτι έκείνο τ'ό βράδυ η Ροδόκλεια. Τ'ό πρωί έτοιμάστηκε να πάη σ'ή Θεανώς. Δεν έφεραν αντίρρηση οί γονείς της. Τους είχε διηγηθ'ή η κοπέλλα τ'ό έπεισόδιο, και τ'ήν είχαν έπαινέσει π'όσο κατόρθωσε να σώσει τή γρηά Χριστιανή — αν και είχε π'ή η μητέρα: οί Χριστιανοί εινε παράξενοι άνθρωποι και ίσως έπικινδυνοί.

— "Βεβαία η Ροδόκλεια, όχι με πονηρία, αλλά με τ'ό ένστικτο όλων τόν έρωτευμένων κοριτσιών, είχε μιλήσει έλάχιστα γιά τόν Μάρκελλο. Δεν ανέφερε πώς τόν ξαναείδε από κείνη τήν ήμερα που έδωσε χάρη σ'ή Θεανώ. Κι' οί γονείς της δεν φαντάστηκαν πώς τ'ό έπεισόδιο μπορούσε ναχε μεγαλύτερη σημασία. Γ'ί αυτό δεν τ'ής έφεραν αντίρρηση όταν τούς παρακάλεσε να πάη να τήν ιδ'ή.

— "Τ'ό μαγαζάκι τής γερόντισσας ήταν όπως πάντα σχεδόν, ήρημο.

— "Θεανώ, είπε η κοπέλλα κι' η φωνή της άκουγόταν λαχανιασμένη από τήν άγωνία. "Ηρθα σ'έσένα γιάτί μόνο έσύ μπορείς να με συμβουλευ'ής τ'ί να κάνω.

— "Γ'ί τ'ό Μάρκελλο πάλι π'όκειται; ρώτησε η Έλληνίδα με χαμόγελο που προσπαθούσε να τ'ό κάμη αυστηρό.

— "Όχι, όχι, άποκρίθηκε κοκκινίζοντας η μικρή και τ'ής διηγήθηκε τή σκηνή με τόν αδελφό της και τήν άπόφασί του να κάψη τ'ό κτήμα τού Φεβρονίου.

— "Αυτό δεν πρέπει να γίνη, είπε η Χριστιανή σοβαρά. Πρωτά-πρωτά εινε παρόλμη πράξη και κινδυνεύει τ'ή ζωή του, έπειτα θά χάση τήν ψυχή του.

— "Αχ, αυτό λέω κι' έγώ, έφώναξε με άγωνία η Ροδόκλεια. Μά τί να κάνω; Πώς να τόν έμποδίσω;

— "Θέλεις να έλθω να τού μιλήσω έγώ;

— "Αχ, μακάρι! Μά φοβάμαι πώς δεν θά θελήση να σ'έ άκούση. Φοβάμαι μάλιστ'ότα μήπως σ'έ άποπάρη, γιάτί βρίσκεται σ'έ ψυχική διέγερσι.

— "Οί γονείς σου θά με καλοδεχτούν;

— "Οί γονείς μου θά σ'έ αγαπήσουν έμενον από τ'ες Αθήνας, μ'αυτί, καλώς έχοντας τ'όν πραγματόν, να παραδοθ'ή σ'όν παραλήπτη του σ'ή Νέα Υόρκη, μετά 55 δευτερόλεπτα.

— "Ε'να πεύκο άποδίδει κάθε χρόνο περισσότερα από 20 κιλά ρετινί.

— "Ε'νας βάρχακος μπορεί να μείνη νησιτικός, χωρίς να βάλη τίποτε σ'ό στόμα του, περισσότερο από ένα χρόνο.

— "Ε'να τηλεγράφημα, άποστειλλόμενον από τ'ες Αθήνας, μπορεί, καλώς έχοντας τ'όν πραγματόν, να παραδοθ'ή σ'όν παραλήπτη του σ'ή Νέα Υόρκη, μετά 55 δευτερόλεπτα.

— "Ε'να πεύκο άποδίδει κάθε χρόνο περισσότερα από 20 κιλά ρετινί.

— "Ε'νας βάρχακος μπορεί να μείνη νησιτικός, χωρίς να βάλη τίποτε σ'ό στόμα του, περισσότερο από ένα χρόνο.

— "Ε'να τηλεγράφημα, άποστειλλόμενον από τ'ες Αθήνας, μπορεί, καλώς έχοντας τ'όν πραγματόν, να παραδοθ'ή σ'όν παραλήπτη του σ'ή Νέα Υόρκη, μετά 55 δευτερόλεπτα.

— "Ε'να πεύκο άποδίδει κάθε χρόνο περισσότερα από 20 κιλά ρετινί.

— "Ε'νας βάρχακος μπορεί να μείνη νησιτικός, χωρίς να βάλη τίποτε σ'ό στόμα του, περισσότερο από ένα χρόνο.

— "Ε'να τηλεγράφημα, άποστειλλόμενον από τ'ες Αθήνας, μπορεί, καλώς έχοντας τ'όν πραγματόν, να παραδοθ'ή σ'όν παραλήπτη του σ'ή Νέα Υόρκη, μετά 55 δευτερόλεπτα.

— "Τ'ό κτήμα, άναστήναζε η κοπέλλα.

— "Τ'ες τελευταίες φράσεις οί δυό γυναίκες, άπόρροες, τις είχαν άνταλλάξει μάλλον δυνατά. Πεταχτήκαν τώρα κι' οί δυό κα' θ'έ άκούσαν μιά φωνή, να συνεχίσει τήν κουβέντα τους:

— "Μά τούς Θεούς! Δεν έχει άδικο ο άμαί, όταν κάψη τ'ό κτήμα, να βρίσκειται κι' οίς ο Φεβρόνιος μέσα και να μ'ή γλυτώση...

— "Ο Μάρκελλος! ψιθύρισε η κοπέλλα κι' ένοιωσε τ'ά γόνάτα της να λυγίζουν σ'έ π'ό τήν ξαφνική συγκίνησι.

— "Μ'ή δίνης σημασία σ' αυτά τ'ά λόγια, είπε τρομαγμένη η Θεανώ.

— "Άκούσε πώς ο αδελφός τής Ροδόκλειας θέλει να κάψη τ'ό κτήμα τού συγκλητικού. Γιάτί;

— "Ω, σου λέω, μ'ην παίρνεις κατά γράμμα τ'ά λόγια αυτά. Παιδιάτικες κουβέντες, που η Ροδόκλεια είχε τήν έπιπολασιότητα νάρθη να μου επαναλάβη έδώ, δυνατά.

— "Βλέπω πως δε με θεωρείς φίλο, γερόντισσα, είπε ο Μάρκελλος γελώντας. Κι' όμως έχεις άδικο. Σ' αυτή τήν περιστάσι τούλάχιστον, πίστεψέ με πώς δεν θά λυπηθ'ώ καθόλου αν πάθη κακό ο Φεβρόνιος.

— "Τ'όσοις έχθηρα; ρώτησε η Θεανώ.

— "Ε'ινε παλιά και μεγάλη ιστορία. Πρώ έπτα έτών, όταν ήμουν δεκαοκτώ χρόνων, με πήγε σ'ά δικαστήρια, γιάτί σ'ή Ρωμ'ή θρέθηκα γειτονικά τ'ά κτημάτα μ'έ, κι' ίσχυρίζονταν πώς τ'ό δικό μου τού έ-ν'ηκε. Ε'ίπα κι' έπαθα όσπου να κατορθώσω να σώσω τή μιά μου περιουσία. Χάρη σ'όν Φεβρόνιο έπέρασα μέρες δύσκολες, και τώρα είμαι σχεδόν φτωχός. "Ω, σ'έ βλέπεις πώς δεν έχω άδικο να τόν μισώ μ'ή δ'ή μου τήν ψυχή. Ε'ινε άχόρταγος,

— "Μ'ή διάζεις, Μάρκελλε. "Ας-δούμε πρώτα αν ο Χαρίτων θά έπιμείνη σ'ήν ιδέα του. Μπορεί και να ήταν λόγια τής στιγμής, όποτε δεν εινε ανάγκη να τού μιλήσης.

— "Εκάρωσες η Ροδόκλεια τ'ά μάτια της μιά στιγμή σ'όν Ρωμαίο άξιωματικό. Έπρόφρασε ο Μάρκελλος ν' άρπάξη τήν άνησυχη έκφρασι αυτής τής ματιάς. Συνήθισμένος από μικρός σ'όν έρωτα, δεν δυσκολευθ'ή ν' άντιληφθ'ή πώς η κοπέλλα τ'α ποθούσε και φοβόταν μαζί τήν έπίσκει του αυτήν σ'ό σπ'ίτι της, και πώς τ'ό άλικο πούδοφε τ'ά μάγουλά της ίσως να ήταν κάτι πάρα πάνω από τ'ό ντροπαλό έρόσημα μιάς μικρής, παρθένας μπροστά σ'έναν σιωνόηποτε νέο.

— "Χαμογέλασε κι' είπε:

— "Ισως νάχης δικήν. Θεανώ. "Ας άναλάω γιά λίγο τήν έπίσκει μου αυτή σ'ούς γονείς τής Ροδόκλειας. Έξ άλλων αν εινε ανάγκη, αν νομίζης πώς πρέπει να μιλήσω σ'όν αδελφό σου, ώραία "Ελ'ληνοπούλα, δεν έχεις παρά να μου μ'ηνύσης με τ'ή Θεανώ να έλθω.

— "Σ' εύχαριστώ, μουρμούρισε ταραγμένη η μικρή.

— "Εγώ θάρχωμαι τακτικά σ'ήν συμπατριώτισά σου γιά λουλούδια, συνέχισε ο εκατόνταρχος. Βλέπεις, είμαι σπάταλος. Και γιά να κάνω τήν καλή άρχη σήμερα, διάλεξε, Ροδόκλεια, από αυτά τ'ά ρόδα που τ'αριάζουν σ'έ όνομά σου, τί σου άρέσει.

— "Ω, όχι, έκαμε ντροπαλά η παιδούλα και τ'ό αίμα έβάψε φλόγινά να γ'αού'λά της.

— "Τότε θά σου διαλέξω έγώ, είπε ο Μάρκελλος χαμογελώντας και τής προσέφερε λίγα θαυμάσια λευκά τριαντάφυλλα.

— "Ε'δίστασε η Ροδόκλεια πριν τ'ά πάρη. Σ'ό τέλος τ'ά πήρε, και η ματιά τού συ-νάδευσε τ'ό εύχαριστώ τής ήταν δίχως να τ'ό νοιάζει θερμή, γυναικεία.

— "Και τώρα, είπε ο Μάρκελλος, ο Θεανώ, διάλεξέ μου έσύ τ'ά ωραιότερα λουλούδια τού μαγαζιού σου και πλέξε τ'ά σ'έ στεφάνι.

— "Ο άνοστηφανώθηκε πρωί-πρωί; ρώτησε χαμογελώντας η γερόντισσα.

— "Όχι, καλή μου Θεανώ. Τ'ό στεφάνι προσρίζεται γιά τ'ό π'ό διορφο μετά τής Πομπηίας. Θά τ'ό στείλεις σ'ή Βουλ'πια.

— "Σ'ό όνομα αυτό τ'ά μάτια τής Ροδόκλειας έγιναν πελώρια. "Ενοιωσε τ'ά χέρια της, που κρατούσαν τ'ά λουλούδια, να τρέμουν, και τ'ά γόνάτα της να λυγίσουν, σαν να τ'ής είχε έλθει ξαφνικά π'έρεός. Έκυτόταξε γιά μιά στιγμή τ'ό Μάρκελλο.

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

— "ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

"Ένα δέμα ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

"Ένα λογοτεχνικό
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ ΜΑ ΤΑΚΙ

Το σούρουπο εκάτεθηκε άργα επάνω στον κήπο, τον παλιό κήπο με τα λευκά τριαντάφυλλα, και άρχισε να μπαίνει με χίλιες προφυλάξεις μέσα στο δωμάτιο, που ήταν ντυμένο με ανοιχτόχρωμα ύφασμα, κάνοντας αδέβαιες, σαν εξουλωμένες, τις σιλουέτες των πραγμάτων.

Χωμένη μέσα στα μεταξωτά μαξιλάρια, η Ζάν Σερμέζ, με τα μάτια μισόκλειστα, απελάμβανε το γλυκό θέλητρο της ημέρας που πέθαινε.

Ξανάβλεπε με συγκίνηση την πρώτη της συνάντησι με τον Ζάκ. Ήταν ένα δράδυ σαν και τούτο. Ή σκιά είχε τη διαφάνεια ενός φτερού, που σ' αγγίζει ανάλαφρα περνώντας, και τα λουλούδια, κουρασμένα, έκλειναν τα πέταλά τους, που έμυαζαν σαν δλέφαρα.

Ο Ζάκ της είχε τότε μιλήσει. Καί, ξαφνικά, είχε νοιώσει τον έαυτό της ανήσυχο από τον ήχο αυτής της άρρενωπής και θερμής φωνής, με τις θαυδιές νότες, που την έτυλιγε σαν χάδι.

Σ' αν σέ όνειρο, είχε άφεθη να παρασυρθη μέσα στο δράδυ, μακούα, πολύ ι' ρυά άνόμεσα στα σκοτεινά μονοπάτια και η ψυχή της είχε δοθη μ' έμπιστοσύνη κάτω από το χρυσό μάτι των πρώτων άστεριών.

"Επειτα ήταν ένα μακρινό και φωτεινό είδύλλιο, που κατέληξε στο γάμο—στη μέθη αυτή που τους έδινε ή συναισθησις ότι ανήκαν πια ό ένας στον άλλον. Καί οι ήμέρες έκύλιαν ή μία πίσω από την άλλη, όπως το διάφανο νερό της πηγής που κελαρύζει.

"Αλλά, σιγά - σιγά, ή Ζάν παρατήρησε μίαν άλλαγή στον Ζάκ. Τα λόγια του δεν ήταν πια θερμά κι' ούτε τα βλέμματα και τα χόδια του ήταν όπως άλλοτε.

Επί' όλόκληρες ήμέρες, παρέμενε τώρα έξω από το σπίτι, λέγοντας πως είχε επείγουσες δουλειές κι' άλλοτε άπουσίαζε επί' έβδομάδες, προφασιζόμενος ότι οι εργασίες του το άπαιτούσαν.

Η γέννησις ενός παιδιού δεν μετέβαλε καθόλου τα πράγματα και ή Ζάν, με το όλάνθαστο γυναικείο ένστικτό της έκατάλαβε ότι ό σύζυγός της την άπατούσε.

Μία μέρα, οι ύποψίες της έπεβεβαιώθηκαν κατά τρομερό τρόπο : την άποδειξε, την φρικτή άποδειξε, της την έδωσε ένα ξεχασμένο γράμμα. Άλλ' άποφάσισε να σιωπήσει, να κρύψει τα δάκρυά της και να θυσιάσει την δική της ευτυχία στην ευτυχία του παιδιού της.

Και τα χρόνια έπέρασαν, ρίχνοντας λίγη γκριζιά στάχτη επάνω στα μαλλιά της, φέρνοντας κάποια λήθη στη δυστυχία της και κάποιον κατευνασμό στον πόνο της...

Ή Ζάν άφησε τώρα έναν δαυθό άναστασάγμο.

Επειτα έγύρισε το κεφάλι και έκύτταξε από το άνοιχτό παράθυρο.

Τα άστέρια είχαν κρεμάσει το χρυσό περιδέραιό τους γύρω από τον γαλανό λαϊμό του ούρανού. Μία άπέραντη γαλήνη εισχωρούσε στο σαλόνι, που είχε άρχισει να γεμίζει από σκιές.

Η νεαρή γυναίκα έσηκώθηκε τότε και έγύρισε τον ηλεκτρικό διακόπτη: ένα ήρεμο φώς που έπεφτε κάτω από ένα μεταξωτό άμπαζούρ, έκαμε τις όκηρες σκιές να υποχωρήσουν στις γωνίες του δωματίου.

Η Ζάν άνοιξε το συρτάρι ενός μικρού

γραφείου, στύλ Λουί Κένζ, και με άδέξιες και τρέμουσες κινήσεις έβγαλε από εκεί ένα πακέτο έπιστολών, που ήταν δεμένες με μίαν ώρη γαλάζια κορδέλλα.

Ήρθε έπειτα να καθήσει κάτω από το φώς και άρχισε να διαβάει τις έπιστολές αυτές, που ήταν σκεπασμένες με μία λεπτή και σφιγμένη γραφή.

Τό κελάδημα ενός πουλιού άνέβαινε στη γεμάτη από συγκίνηση σιωπή και οι άκτινες της σελήνης έκυλούσαν σιγά - σιγά άνάμεσα από τα κλαδιά.

Ή Ζάν έδιάβαζε, έδιάβαζε πάντα...

Και ήρθε μία στιγμή, που ή αύγη έχαμογέλασε άνάμεσα από τα λουλούδια. Ο ήλιος έπλημμύρισε λίγο το δωμάτιο.

Οι παλιές πορσελάνες, που ήταν κρεμασμένες στους τοίχους, έλαψαν μέσα σε μία άποθewσι από όλόχρυσες άνταύγειες.

"Ένα έκκρεμές, χαμένο μέσα σε μία θήκη από γκριζό μάρμαρο, έσήμανε έπτά χτυπήματα.

Ή Ζάν έκοιμόταν τώρα κάτω από την άναμμένη άκόμη λάμπα.

Απλωμένες επάνω στο τραπέζι, οι έπιστολές άνατρίχιαζαν στο φως του πρωινού άνέμου, σαν ξηρά φύλλα.

Ή Ζάν έκοιμόταν πάντα.

Δέν άκούσε το θόρυβο της πόρτας που άνοιξε κι' ούτε είδε έναν άνδρα, νέον άκόμη, που έμπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Ήταν ό Ζάκ, ό σύζυγός της.

Άφου έκαμε μερικά δειλά δήματα, σταμάτησε έκπληκτος έμπρός στην κοιμισμένη Ζάν.

Είχε πλησιάσει, πατώντας στην άκρη των ποδιών.

Μέσα στον ήλιο που έκρύωνε τα μετόξινά μαλλιά της, ή Ζάν έκοιμόταν, με το στήθος άνασηκωμένο σ' έναν κανονικό ρυθμό.

Πόσο όμορφη ήταν μέσα στη λάμψη του καλοκαιριάτικου αυτού πρωινού!

Γερμάτος συγκίνησι, ό Ζάκ την έκύτταζε. Καί, ξαφνικά, τα μάτια του έπεσαν επάνω στα ξεχασμένα γράμματα.

Με μία ζηλότυπη περιέργεια, έπήρε ένα άπ' αυτά στην τύχη.

Κάπως άπογοητευμένος, άνεγνώρισε το ίδιο του γράψιμο, τις έπιστολές που είχε στείλει στη Ζάν κατά τον πρώτο καιρό του έρωτός του: "Ορκοί, έλπίδες, χαριτωμένα καπρίτσια, ύπήρχαν μέσα στις σελίδες αυτών των έπιστολών, που έπάλυναν από έναν άνγό λυρισμό

Ο Ζάκ έδιάβαζε.

Μόλις μπορούσε να πιστέψει ότι είχε γράψει όλα αυτά. Του φαινόταν σαν οι έπιστολές που έδιάβαζε να προέρχονταν από έναν άγνωστο. Άλλά ένosw έπροχωρούσε στο διάδασμα, ή συγκίνησις του έσφιγγε την καρδιά, ενώ συγχρόνως ένπνούναν μέσα του πλήθος άναμνήσεων, σδυσμένων από καιρό.

"Όλο τό παρελθόν τον έφερνε κοντά στη γυναίκα αυτή, που δεν είχε πάψει να άγαπάη : οι ώρες που είχαν ζήσει μαζί, οι χαρές, οι μοιρασμένες λύπες, το παιδί του, ό μικρός του Πώλ...

Βέβαια, ή Ζάν θα έπρεπε να είχε ύποπτευθη, θα έπρεπε να ξέρη τα πάντα. Ο Ζάκ έκατάλαβε.

Πόσο θα έπρεπε να είχε ύποφέρει ! Ή άυταπαρήσις της έφθανε τα όρια του άπολύτου.

Εκείνη τη στιγμή, ή Ζάν άνοιξε τα μάτια. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο έκατάλαβε τί είχε συμβή.

Τώρα δεν έβλεπε πια παρά ένα μόνον πράγμα: ότι ό Ζάκ ήταν εκεί, στα πόδια της, ζητώντας την συγγνώμη της.

Και ή Ζάν ήταν πρόθυμη να ξεχάσει τα πάντα, άφου ό σύζυγός της έξαναγύριζε

Αυτός, ό γεννημένος άρνητής των νόμων της κοινωνίας, έννοιωθε την άνάγκη να μπη σε μίαν ήθική τάσι. Αυτός, ό σεσηλωμένος εκυρος των άνθρώπων, είχε κυριευθή από τούτοφ ά φιλήθρωπα αισθηματα.

Ο σκληρός έγωισμός του ύποχωρούσε κι' έδινε τόπο σ' ένα πνεύμα άυτόθυσις.

Θαυμαστή, ψυχική μεταμορφωσις, που ώφειλετο στον έρωτα! Ή κοπέλλα, χωρίς αυτή να τό ξέρη, ή οδηγός του στο δρόμο της άρετής. Ήταν γι' αυτόν ό άγγελος της σωτηρίας. Την άτένιζε σαν μέσα στα σύννεφα. Τόσο πιδ ψηλά από τον έαυτό του την έννοιωθε!

Εκείνη ήταν μία κοπέλλα της άριστοκρατίας. Κι' αυτός ένα άποταίδι της μοίρας. Εκείνη είχε προικισθή με όλη την άρετή της μορφώσεως. Γι' αυτός με όλη την κακία της αμαθείας και της εγκρατείας.

Τόσο ντρεπάτα δίπλα της! Μά είχε όρκισθή να προσπαθήσει να γίνη άξιός της. Είχε κάμει αυτόν τον όρκο στην ψυχή του κι' ένώπιον του Θεού. Γιατί ό έρωτάς του τον έδοήθησε να ξαναβρή τον Θεό και την ψυχή του...

— Ω, μίν το λές αυτό ! το άπαντούσε ή νέα. Σε άγαπάω γιατί είσαι τόσο διαφορετικός από τους άλλους νέους που έχω γνωρίσει.

Ναί, ήταν διαφορετικός από τους νέους της τάξώς της, αλλά στο χειρότερο.

— Σε λίγο θα τελειώσουν όλα, της έλεγε. Θα γίνω άλλος άνθρωπος.

ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΕ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Είχε άποφασίσει ν' άπαρνηθώ το παρελθόν του.

Θα έγκάτελειπε όριστικά τίν κακοποιοό δρσίσι. Καί θα έμπαινε στο δρόμο του τιμίου μόχθου. Θα έγίνονταν άκόμη και χαμάλης. Φθάνει να μπορούσε να ζήσι τιμία.

Ή τελευταία κακή πράξις που θα έκανε στη ζωή του θα ήταν ένας έκδισμός, που τον είχε προετοιμάσει από μήνες με άλλους τρείς συντρόφους

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΕΙΡΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ Ιστορικών Μονογράφων

Η ΕΞΙΛΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΠΟΙΟΥ

Πολύ λίγον καιρό την έγνώριζε. Μερικές έσοομάδες μόνο. Μά σ εκείνο το διάστημά είχε νοιώσει τον έαυτό του ν' αλλάζει ριζικά.

Δέν ήταν μόνο ή έρωτική εύτυχία που τον έπλημμυριζε. Ήταν κι' άλλα νέα και ώραία συναισθήματα που τον κατείχαν άφ' ότου την άγαπούσε.

Όλη ή μέχρι τότε νοοτροπία του γιά τη ζωή μετεβλήθη.

Αυτός, ό γεννημένος άρνητής των νόμων της κοινωνίας, έννοιωθε την άνάγκη να μπη σε μίαν ήθική τάσι. Αυτός, ό σεσηλωμένος εκυρος των άνθρώπων, είχε κυριευθή από τούτοφ ά φιλήθρωπα αισθηματα.

Ο σκληρός έγωισμός του ύποχωρούσε κι' έδινε τόπο σ' ένα πνεύμα άυτόθυσις.

Θαυμαστή, ψυχική μεταμορφωσις, που ώφειλετο στον έρωτα! Ή κοπέλλα, χωρίς αυτή να τό ξέρη, ή οδηγός του στο δρόμο της άρετής. Ήταν γι' αυτόν ό άγγελος της σωτηρίας. Την άτένιζε σαν μέσα στα σύννεφα. Τόσο πιδ ψηλά από τον έαυτό του την έννοιωθε!

Εκείνη ήταν μία κοπέλλα της άριστοκρατίας. Κι' αυτός ένα άποταίδι της μοίρας. Εκείνη είχε προικισθή με όλη την άρετή της μορφώσεως. Γι' αυτός με όλη την κακία της αμαθείας και της εγκρατείας.

Τόσο ντρεπάτα δίπλα της! Μά είχε όρκισθή να προσπαθήσει να γίνη άξιός της. Είχε κάμει αυτόν τον όρκο στην ψυχή του κι' ένώπιον του Θεού. Γιατί ό έρωτάς του τον έδοήθησε να ξαναβρή τον Θεό και την ψυχή του...

— Ω, μίν το λές αυτό ! το άπαντούσε ή νέα. Σε άγαπάω γιατί είσαι τόσο διαφορετικός από τους άλλους νέους που έχω γνωρίσει.

Ναί, ήταν διαφορετικός από τους νέους της τάξώς της, αλλά στο χειρότερο.

— Σε λίγο θα τελειώσουν όλα, της έλεγε. Θα γίνω άλλος άνθρωπος.

ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΕ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Είχε άποφασίσει ν' άπαρνηθώ το παρελθόν του.

Θα έγκάτελειπε όριστικά τίν κακοποιοό δρσίσι. Καί θα έμπαινε στο δρόμο του τιμίου μόχθου. Θα έγίνονταν άκόμη και χαμάλης. Φθάνει να μπορούσε να ζήσι τιμία.

Ή τελευταία κακή πράξις που θα έκανε στη ζωή του θα ήταν ένας έκδισμός, που τον είχε προετοιμάσει από μήνες με άλλους τρείς συντρόφους

του. Δέν μπορούσε να έγκαταλείψη αυτή τη δουλειά. Ήταν έτσι άνακατωμένος, που έπρεπε μοιραίως να παίξη το ρόλο του μέχρι τέλους. "Αν έφευγε, οι σύντροφοί του θα τον ζεμπερδευαν.

Μά όταν θα έτελείωσε αυτή ή δουλειά, θα διέκοπτε κάθε δεσμό με τους κακοποιούς. Θα έγίνονταν άλλος άνθρωπος. Τό είχε όρκισθή.

Ες άλλου ό έκδισμός αυτός δεν ήταν επικίνδυνος, ώστε να έχη φόβο μήπως πάη φυλακή. Επρόκειτο περί του έξης :

"Ένας, που έκανε τον μεγαλοεπιχειρηματία, είχε κατορθώσει να πάρη μία σύμβασι μ' ένα έγγραφο που έφερε ψεύτικη ύπογραφή ενός διευθυντού ύπηρεσίας. Αυτό το έγγραφο κατόρθωσε με πολλούς κινδύνους ή σπείρα των έκδιστών να τό κλέψη. Και κατόπιν έζήτησε από τον μεγαλοεπιχειρηματία ένα σεβάστο ποσόν γιά να του τό παράδωσι. "Αν αυτός άρνιόταν, το έγγραφο θα παρεδίδετο στην Αστυνομία.

Ο μεγαλοεπιχειρηματίας τίν είχε πολύ άσχημα. "Οχι μονάχα τη σύμβασι θα έχανε, μά θα έπήγαινε και φυλακή. Εξεδήλωσε όλη την διάθεσι να έλθη σε συνενώνησι με τους έκδιστάς. Μά τους έζήτησε μία προθεσμία, διότι δεν είχε τό ποσόν που του έζητούσαν.

Φαίνεται ότι δρισκόταν σε οικονομική δυσχέρεια. Οι έκδιστάι του έδωσαν αυτή την προθεσμία, διότι δεν είχαν να φοβηθούν τίποτε. Τόν είχαν στο χέρι.

Η προθεσμία σε λίγες μέρες έτελείωνε. Κι' έτσι ό έρωτευμένος νέος θα έξεμπλεκε από την τελευταία κακοποιοό επιχείρησι του. Μά αγωνία έπερίμενε να περάσουν αυτές οι λίγες μέρες...

ΟΙ ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εν τώ μεταξύ έβλεπε συχνά την άγαπημένη του. Αυτή ήταν το φώς της ψυχής του, ένα φώς θείας άγνότητος, που του παρουσίαζε έναν κόσμο καλωσύνης κι' ευτυχίας, που δεν είχε ποτέ άλλοτε γνώρισει. Στ' φωνή της έπάλαιτο το άσμα των άγγέλων.

Εκστρατικό, την άκουε να μιλά. Καί στο πρόσωπό της, που ή έγκληματική διάθεσις το είχε κάμει τραχύ και άγρια, πιδ, ένυδνταν μία ούράνια γαλήνη και γλυκύτης.

Μία μέρα, ήρθε στο ραντεβού όλιμμένη. Τού προενοούσε πονο να την δώληται έτσι. Την παρακάλεσε, την ίκέτευσε να του πη τί έχει.

Είμαι σπενωχαρμένη γιά τον μπαμπά, έλεγε ή νέα.

Τί έχει ό μπαμπάς σου;

Έχει μπλέξει σε πολύ άσχημη ύπόθεσι. "Αν δεν βρη σύντομα χρήματα να πληρώ-

ση, θα καταστραφή. Τόν έκδιάζουν...

— Τόν έκδιάζουν; — Ναί. Βρήκαν ένα πλαστό έγγραφο, με τον όποιον έπήρε μία σύμβασι, και τώρα τον άπειλούν, ότι θα τό παραδώσουν στην Αστυνομία αν δεν πληρώσει.

Ο νέος δεν μπορούσε να συνέλθη από την έκπληθι του. Στεκόταν με όρθάνοιχτα μάτια, άμίλητος και χίλιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. "Όστε ό πατέρας της άγαπημένης του ήταν ό μεγαλοεπιχειρηματίας που ήθελε να έκδιάζη τους συντρόφους του; Τί μοιραία σύμπτωσις ήταν αυτή!

Αυτό το έγγραφο ήταν έντελώς τυπικό, ξαναείπε ή νέα. Τώρα ό μπαμπάς μπορεί να τό άντικαταστήσι με άλλο γνήσιο. "Ενώ τότε, όταν έπρόκειτο να γίνη ή σύμβασις, δεν μπορούσε. Κι' αν δεν τίν έπαιρνε αυτή τη σύμβασι, θα έχρεωνόταν. Οι δουλειές του τα τελευταία χρόνια δεν έπήγαιναν καλά. Γι' αυτό άναγκάστηκε και προσήγαγε αυτό το ψεύτικο έγγραφο, που, όπως σου έπια, είναι έντελώς τυπικό. Κατ' ούσίαν δεν είναι τίποτε. Μά τί σημαίνει; Αυτό το τίποτε θα μάς καταστρέψει.

Μη στενωχαρείσαι, της έλεγε ό νέος. Κάτι μπορεί να γίνη. Που μπορώ να σε ιδώ σύριο το δράδυ, κατά τις έννά;

— Στις έννά είχε λίγο άργα.

Δέν πειράζει. Προσπάσπες νάρθης.

— Πού;

— Στην Όμόνοια.

Εδωσαν ροντεβού σ' ένα ζαχαροπλαστείο, σε μία πάροδο της Όμοιόσις, και χωρίστηκαν.

ΜΕ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Την άλλη μέρα, μόλις ένύχτωσε, ό νέος έπήγε στο σπίτι του άρχηγού της σπείρας, όπου έφυλασσόταν το πλαστό έγγραφο. Εκεί δόθηκε και τους τρείς συντρόφους του.

Εμίλησαν γιά την ύπόθεσι τους. Οι άλλοι έπερίμεναν με λαχάρα να λήξη ή προθεσμία που τους είχε δώσει το θύμα του έκδισμού, γιά να εισπράξουν τα χρήματα. Κι' ό καθένας έσκεφτόταν τί θα τό έκανε τό μερίδιό του.

Μάνο ό έρωτευμένος νέος είχε άλλες σκέψεις και άλλα σχέδια στο νού του. "Εζήτησε σε μία στιγμή να ιδή το ψεύτικο έγγραφο, γιά να παρατηρήσει ήθεθεν κάτι. "Ο άρχηγός της σπείρας έπήγε στην κρεββατοκάμαρά του και τό έφερε.

Ο νέος τό έπήρε κι' έκανε πως εξετάζει με προσοχή την ύπογραφή. "Ενώ τό εξέταζε, έπλησίασε ήθεθεν άμέριμνα στον διακόπτη του ηλεκτρικού και έσφικτικά σε μία στιγμή τον έστρεψε. Τό φώς έσβυσε και ό νέος έβγήκε σαν άστραπή από το δωμάτιο.

Οι σύντροφοί του τα έχασαν. Μά γρήγορα συνήλθαν κι' έτρεξαν από πίσω του. Ή στιγμή που έτρεχε να βγή από την έξόπορτα, ένας πυροβολισμός άντηχησε κι' έννοιω-

σε έναν πόνο στην πλάτη. Μά δεν έσταμάτησε. Έτρεξε με περισσότερη όρμη και σε λίγο έχάθηκε στη γωνία του δρόμου. Συνηντησε ένα ταξί και μπήκε μέσα.

Γρήγορα, όσο μπορείς, έπια στον σωφέρ.

"Ενοιωθε το πουκάμισό του να κολλά επάνω του. Είχε μουσκειυθή στο αίμα. Έκύτταξε πίσω του. Δέν τον κατεδίωκαν.

Πρός τίν Όμόνοια, έπια στον σωφέρ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Σε λίγο κατέβηκε από το ταξί, μπροστά στο παρράμερο ζαχαροπλαστείο, όπου είχε δώσει ραντεβού με την άγαπημένη του. Ήταν ψυχρή και βροχερό νύχτα χειμάνος. Άραιοι διαδότες διέσχιζαν άστικα τους δρόμους, γυρίζοντας στα στίπια τους. Κατέβηκε από το ταξί, διπλώθηκε στο έπανωφόρι του, και μπήκε γρήγορα-γρήγορα στο ζαχαροπλαστείο.

Η άγαπημένη του τον έπερίμενε. Τόν είδε κάτοχρο και τραγμένο και τον ρώτησε με άνησυχία.

— Τί έχεις; — Τίποτα, της άπάντησε. "Άκουσε. Πάσε αυτό!...

Καί δυάοντας από την τσέπη του έπανωφοριού του το πλαστό έγγραφο, της τό έδωσε.

— Είπε το έγγραφο του μπαμπά σου, της έπια.

Το και φύγε άμέσως!

Η νέα τα έχασε.

— Μά πώς; Που τό δόρκεσι;

Τόν ρώτησε σαστισμένη.

— Θα σου έξηγήσω άλλοτε, της έπια. Τώρα δεν είναι καιρός. Φύγε σε παρακαλώ. Γύρισε άμέσως σπίτι.

Την έπιασε από το μπράς-τα, την έσήκωσε από το έκείσισμα και την έσπρωξε προς την πόρτα.

Είπε τίν σιλουέττα της να περνά και να χάνεται πίσω από το θολό τζάμι της διτρίνας του μαγαζιού. Ήταν ή τελευταία όπτασις, που του χάριζε. Άφησε έναν στεναγμό και σωριάστηκε λιπόθυμος.

Στην κλινική που τον μετέφεραν, ζεύχθηκε το άπογευμα της άλλης ήμέρας κρατώντας και σφιγγοντας στο στήθος του μία μικρή φωτογραφία της νέας και ψιθυρίζοντας τ' όνομά της.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΠΙΝΟΗΡΕΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ Ή έλπίδα είναι μία πρώτη εύτυχία, που περιμένει ό μωσ μία δεύτερη.

Μ π ω ο ε γ κ α ρ

★ Υπάρχουν επάνω στη Γη και στους ούρανοσ περισσότερα πράγματα παρ' όσα μπορεί να όνειροπολήσι ή φιλοσοφία μας.

Σ α ί ξ π η ρ

★ Ζούμε γιά να γεννάμε και γιά να δλέπουμε την άπογοήτευσί να κατακλύζει κάθε καρδιά μας.

Γ ε ω ρ γ ι α Σ ά ν δ η

40N

Στο ασθενικό φως ενός μικρού φαναριού, διέκρινε τότε ένα άλογο σελαμένο, που τα ήνια του ήταν περασμένα σ' ένα κρίκο.

Ο άγνωστος έπερίμενε εκεί. Ο Ιππότης, έπειτα από μερικά δέματα, τον έπλησιασε.

— Κύριε, του είπε, που όλιγου έπροφέρατε μερικές λέξεις, πού, μά την αλήθεια, με κάνουν να θέλω ν' ακούσω κι' άλλες. Έλπιζω ότι θα μου εξηγήσετε...

— Σιωπή! διέκοψε ο άγνωστος.

Και έπειτα έπροσθεσε σιγά: — Δεν πρέπει να πάτε άποψε στο σπίτι της Μπαρμπετάς... Όλα έχουν άνακαλυφθή... Το σπίτι φρουρείται...

— Από ποιόν;

— Διάβολο! Από τους ανθρώπους του Καρδινάλιου. Δυό ώρες τώρα σ' έπει μ' ένω...

— Και ποιος σ' έπεφόρτισε να φροντίσεις για μένα;

— Ποιος; Έκαμε ο άλλος. Τόν ξέρετε πολύ καλά!

— Ναί, Έκαμε ο Ιππότης, μολοντί δεν ήξερε δέβαια τίποτε.

— Δεν σ' είπαν λοιπόν ότι έφυσούσε κακός άνεμος εδώ;

— Όχι. Παρημέλησαν, φαίνεται, να μου δώσουν αυτή την πληροφορία.

— Τι άπρονουσία! "Όστε γι' αυτό δεν σ' έβρ'κα στο άλλο μέρος;

— Ναί... Έκαμε και πάλι ο Ιππότης, τότε πείσθηκα ότι συνέβαινε κάποια παρ'ανόησις και έπήγα να ιδω τ'... πρόσωπο που έζέρετε. Αυτό με έστειλε εδώ.

Ο Ιππότης καταλάβαινε όλοένα και λιγώτερο.

— Εύτυχός που με έπρόλαβες! είπε. "Ό! Βέβαια! Έκαμε ο άγνωστος. Διαφορετικά, θα έπέτατε σε παγίδα.

— Η "Αγία Γενεβιέβη με έσωσε! είπε ο Ιππότης, γιατί, φυσικά, έπρεπε να π' και αυτός κάτι. Και... ο κ. Μπερνάρ;... Δεν μου είπατε ότι μου έφέρνητε ειδήσεις του;

— Βεβαιότατα.

— Τόσο το καλύτερο!... Χμ! Και π'ώς είνε στην υγεία του ο λαμπρός αυτός φίλος;

Ο άλλος άπόρησε: — Ασφαλώς, σ' άρέσει να δατειεύεσθε, είπε. "Εάν όμως σ' ενδιαφέρει η υγεία του, θα μπορούσατε να ρωτήσετε τον ίδιο σε λίγο...

— "Όστε θα τόν ιδω;

— Βεβαιότατα, γιατί άλλοις δεν υπήρχε κανείς λόγος να δρισκώμεθα εδώ ακόμη. "Όποτε — έπροσθεσε — γράζοντας κάτω από το μανδύα του ένα σφραγισμένο δέμα, το όποιον παρέδωκε στο συνομιλητή του.

Ο Ιππότης ήταν άπλοικός και ελλι- κρινής.

Εδίστασε λοιπόν να πάρη το δέμα που λείπει.

του έδινε ο άλλος με τόσο εμπιστοσύνη. Προς στιγμήν, μάλιστα, έπέρασε από το μυαλό του η σκέψις να π'ή στον άγνωστο άγγελιαφόρο ότι είχε κάμει λάθος.

— Δεν έρχεσθε λοιπόν εκ μέρους του κ. Μπερνάρ; έρώτησε.

— Όχι δέβαια, άφου έσεις είσθε έπιφορτισμένος να του παραδώσετε αυτό το δέμα... Πάρτε το λοιπόν...

Ο νέος έσκέπτετο.

— Εάν δεν έπαφελήθ' της εύκαιρίας να πάρη το δέμα θα έχανε τα ίχνη του κ. Μπερνάρ και συνεπώς κάθε έλπίδα να βρ'ή το μικρό του κιβώτιο.

— Λοιπόν, τί περιμένετε; Έκαμε ο άλλος. Κι' έγω δεν ξέρω πού έχετε το μυστικό σας...

— Έχετε δίκιο... Βλέπετε ο κακός άνεμος με ζάλισε.

Ο άγνωστος έγέλασε, ενώ ο νέος έπαυρνε το δέμα και το έκανε στην τσέπη του.

— Μά την πίστι μου, έσκέφθηκε, θα το κατ'αφέρει να παραδώσω αυτό το δέμα στον κ. Μπερνάρ... Αυτό θα είνε μια εύκαιρία για να γνωρισθώ μαζί του. "Αλλά μια στιγμή! Πού θα βρ'ω τόν κ. Μπερνάρ;

— Έσπευσε να το πληροφορηθ'.

— Πού θα τόν βρ'ω; έρώτησε δυνάτα.

— Όλες οι σχετικές πληροφορίες είνε εκεί! άπήνησε ο άγνωστος. Ο "Αγγελος έσημείωσε κάτι και για σ'ας.

— Θαυμάσια! έσκέφθηκε ο Ιππότης. Τώρα έχομε αλληλογραφία και με άγγελους.

Ο άλλος έλυσε το έλγος του.

— Μην άργήτε! έφώναξε προς τόν Ιππότη. Δεν πρέπει να χάνετε καιρό!

— Μια λέξη ακόμη, φίλε μου. Από πού προέρχεται αυτό το δέμα;

— Από το μέρος που ζέρετε.

— Δεν σ'ό ζητώ να μάθω αυτό. Θέλω να ξέρω ποιος σου το έδωκε.

— Ο "Αγγελος!

— Πολύ καλά. Έκ μέρους τίνος όμως;

— Έκ μέρους της "Θεάς, διάβολο! άπήνησε ο άλλος, έχοντας το ένα πόδι στον άναβατήρα.

— Θαυμάσια! είπε και πάλι ο νέος. "Αλλά...

Δεν έπρόφρασε όμως ν' άποτελειώση την έρώτησή του, γιατί ο άλλος είχε πηδήσει τώρα στο έλγος του και κατέβαινε καλπάζοντας τόν κατηφορικό δρόμο.

Στο δάθος διεκρίνετο το σπίτι της Μπαρμπετάς και έμπρός στην πόρτα είχαν έμφανισθ' μερικές σκιές.

Προφανώς, οι άνδραποι του Καρδινάλιου που παραμόνευαν είχαν άνησυχήσει άκούγοντας τόν καλπισμό του άλδου.

— Ένας άπ' αυτούς έφώναξε δυνάτα: — Στάθ'τε!

— "Αλλ' ο Ιππότης προς τόν όποιον άπευθύνετο αυτή η διαταγή δεν έθεώρησε π'ώς θα ήταν φρόνιμο να περιμένη.

Διπτεία μου άρχίζει πολύ δσχημα. "Ετένωσε γ' αυτή του για ν' άκροασθ'.

Κανένας θόρυβος δεν έρχόταν πίσω του. "Ηταν φανερό ότι έκείνοι που τόν έπερίμεναν είχαν θεωρήσει περιττό να τόν καταδιώκουν.

— Έπρόχώρησε μερικά δέματα ακόμη και έσταμάτησε σ' ένα μέρος που έφωτιζόταν από το ασθενικό φ'ως ενός φαναριού.

— Η πορεία αυτή και οι συγκινήσεις της ήμέρας τόν είχαν πολύ κουράσει κι' έκάθισε στο πεζούλι μιάς πόρτας για να ξεκουρασθ'.

— Από τη στιγμή που ήλθα εδώ, έσυλλογίζόταν ο Ιππότης, με περνούω για άλλον. "Αλλά ποιος είνε αυτός ο άλλος; Κανένας σύντροφός του κ. Μπερνάρ; Και ο κύριος Μπερνάρ ποιος είνε; Ένας άνθρωπος που φοβάται τόν κακό άνεμο!

— Έχασήθηκε.

— Και στο διάστημα αυτό δρίσκομαι χωρίς κατοικία! έσυνέχισε. Στο δρόμο!... Φαίνεται π'ώς δεν πρόκειται να κοιμηθώ άποψε... "Εκείνο που καταλαβαίνω είνε ότι δρίσκομαι μπλεγμένος σε υποθέσεις που άφορούν πολύ μεγάλα πρόσωπα... Γιατί είμαι δέβαιος ότι ο κ. Μπερνάρ δεν είνε καθόλου συντησιμένος άνθρωπος, όπως θα μπορούσε να φαντασθ' κανείς από το δνομά του... Και ο "Αγγελος! Μά την αλήθεια! Το πρόσωπο αυτό μου κινεί την περιέργεια!... "Α! Και ήμουν έτοιμος να το ξεχάσω!... Ο υκτερινός Ιππύς μου έλεπε ότι ο "Αγγελος είχε γράψει δυό λέξεις και για μένα. Για να ιδούμε λοιπόν τί λένε αυτές οι δυό λέξεις!...

Ο Ιππότης έβγαλε από την τσέπη του το μυστηριώδες δέμα και άρχισε να το εξετάζει στο φ'ως του φαναριού.

— Ένα άρωμα άνεδίδετο άπ' αυτό.

— Για να μυρίζη τόσο ώραία, θα προέρχεται ασφαλώς από γυναίκα, έσκέφθηκε ο Ιππότης.

Το δέμα αυτό ήταν δεμένο με μικρές κορδελλίτσες, που έσφιγγόντο όλες σ' ένα χρυσό δακτυλίδι.

— "Ας δούμε το έσωτερικό α'τού του δακτυλιδιού, Έκαμε ο Ιππότης. Μου φαίνεται π'ώς κάποιος ψαλμός είνε χαραγμένος εκεί.

... Διάβολο! Γιατί να μη φέγγη περισσότερο αυτό το φανάρι; Μου φαίνεται σ'άν να διακρίνω ένα Α... Ένα Α! Τί να σημαίνει άρά γε; "Ας δούμε τί άλλο περιέχει.

— Έβαλε τότε το δακτυλίδι στην τσέπη του και έλυσε το δέμα. Μέσα σ' αυτό υπήρχε ένα δεύτερο, σφραγισμένο με δουλοκέρι, έπάνω στο όποιον διεκρίνετο και πάλι ένα Α. Πιό πέρα υπήρχε μια ύπογραφή: ήταν τού κυρίου Μπερνάρ.

— Ένα μικρό χαρτάκι υπήρχε κάτω από τις κορδελλές.

— Έπάνω σ' αυτό ήταν γραμμένες με γυναικείο χαρακτήρα οι λέξεις: "Σε σ'ας.

— Κάθε τι που προέρχεται από τη γυναίκα είνε πάντοτε χαριτωμένο, έσκέφθηκε ο νέος. Το χαρτί αυτό είνε τόσο κοινό κ' όμως το άρωμα που δναινει άπ' αυτό σε ζαλίζει και σου φέρνει μέθη...

— Η συγκίνησις του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε το μικρό αυτό χαρτάκι έτρεμε μέσα στα χέρια του.

— Όχι, είπε και πάλι. Το χαρτί αυτό δεν μπορεί να προέρχεται από μια όποιανδήποτε γυναίκα... Γιατί η καρδιά μου κτυπάει τόσο δυνάτα; Είμαι δέβαιος ότι προέρχεται άπ' αυτήν!... Έχει το άρωμά της...

— Ο λεπτός αυτός και όραιος γραφικός χαρακτήρ είνε δικός της... Είνε της ξανθής φίλης μου, που συνώδευσα από την Πόντ-Νέφ εις τ' Λούδρον... Πραγματικά ποιά άλλη, εκτός άπ' αυτή, θα μπορούσε να είνε ο άγγελός μου; Φαίνεται ότι έμαθε τόν κίνδυνο που διέτρεχα και γι' αυτό έσπευσε να μου στείλ'η το μικρό αυτό σημείωμα... Της προσέφερα το ξίφος μου κι' αυτή θα μου αναθέσει ασφαλώς τώρα κάποια άποστολή...

Ο Ιππότης είχε την φαντασία της ηλικίας του. Δεν τού έχρειάσθηκαν παρά λίγες στιγμές μόνο, για να πλέξη ένα όλοκληρο μυθιστόρημα.

— Λοιπόν, Έκαμε σε λίγο, η φίλη μου γνωρίζει τόν κύριον Μπερνάρ; Θα τ' ιδούμε αυτό...

— Άνυπόμονος, έξεδίπλωσε τότε το χαρτί.

και εδίστασε με κόπο στο φ'ος του φαναριού: —

— "Εννοώ τις δυνάμεις του να τόν εγκαταλείψουν και έχρειάσθηκε να καταβάλ'η μια προσπάθεια για να συνεχίση το διάβασμα.

— Θα βρ'ητε το 24 στο ώρισμένο μέρος και θα τ' οδηγήσετε κατά τη συμφωνηθείσα ώρα εκεί που ζέρετε.

— Η τύχη έπαιζε ασφαλώς μαζί με τόν Ιππότη. "Επρίμενε να διαδ'σθ'η μια έρωτική έπιστολή και αντί γι' αυτή έβρισκε σειρά από μυστηριώδεις και άκαταλήπτους άριθμούς.

— Η άπελπισία του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ήταν έτοιμος να πετάξ'η μακριά του αυτό το χαρτί.

— "Αλλά, την τελευταία στιγμή, διέκρινε μια διευθύνη στο πίσω μέρος αυτού του χαρτιού, που τόν έκαμε να άναπηδήση από τη θέση του.

— Ο ίδιος γραφικός χαρακτήρ είχε γράψει τις λέξεις: —

— Για τόν Μυστηριώδη Ιππότη.

— Έθυμήθηκε τότε ότι, όταν είχε πάει στο μέγαρο Νεδέρ, κάποιος από εκείνους που είχαν ακούσει την άφήγησι των κατορθωμάτων του από τόν Συρανό ντε Μπερζεράκ τόν είχε άποκαλέσει με αυτό το δνομα, πού, λίγη ώρα ύστερα είχε κάμει τόν γύρο τών άβουσών.

— Έθυμήθηκε ακόμη ότι, όταν η δεσποινίς ντε Σεραλ ήλθε κοντά του για να τόν ευχαριστήσ'η, τού είχε ελπί μέσα σ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο: —

— Σεις λοιπόν είσθε ο Μυστηριώδης Ιππότης, για τόν όποιον ακούω άπόψε να γίνεται τ'όσος λόγος εδώ: —

— "Όστε δεν είχε άπατηθ'η λοιπόν; Τό χαρτί αυτό προωριζόταν για τόν ίδιον; —

— Έσκυψε λοιπόν έπάνω σ' αυτό και εδίστασε: —

— Αυτή τ'ή ύχτα, κατά τη μία, να δρίσκεσθ'η στην πύλη του "Αγίου "Ιακώβου. Σ'ας περιμένω. Ο άξιωματικός της σκοπιάς θα σ'ας άφήσ'η να περάσετε έναν τού δείξετε το δακτυλίδι.

— Έτέλος πάντων! Τώρα κάτι καταλαβαίνω! έφώναξε ο Ιππότης.

Και, τρελλός από τη χαρά του, έφερε το χαρτάκι εκείνο στα χέρια του.

— Διάβολο! τόν έπερίμεναν λοιπόν; —

— Ετινάχθηκε άμέσως πάνω και άρχισε να κατεβαίνει με όρμη τόν κατηφορικό δρόμο. Θα έλεγες ότι είχε άποκτήσει ξαφνικά φτερά!

Καθώς έπερνούσε έμπρός από την έκκλησία του "Αγίου "Ιακώβου, ο Ιππότης έπείταχνε ακόμη περισσότερο το δέμα.

— Η καρδιά του έκτυπούσε δυνάτα όταν τέλος, έφθασε έμπρός στην πύλη.

Ο ΑΡΤΑΝΙΑΝ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ

Ο συγχρόνισμός των γεγονότων μ'ας άναγκάζει να άφήσουμε για μια στιγμή τόν ήρωά μας έμπρός στην πύλη του "Αγίου "Ιακώβου.

— Πρέπει να έσαναγυρίσωμε στο μέγαρο ντ' Αλγκυγιόν, όπου άφίσαμε δυό μεγάλες προσωπικότητες, τόν Έξοχώτατο Καρδινάλιο Ρισελιέ και τόν Έκλαμπρότατο "Ιουλίνο Μαζαρίνο.

— Ο πανίσχυρος ύπουργός ήταν ακόμη εκεί, άγρυπνώντας για την ασφάλεια τού Κράτους και τη δική του.

— Ο Μαζαρίνος έσπεκόταν ακόμη μπροστά του.

— Η έξοχότης σας έχει εμπιστοσύνη στο πρόσωπο που διάλεξε για να τόν συνοδεύ'η; έρώτησε.

— Είνε η ειλκήνεια προσωποποιημένη, άπήνησε ο Καρδινάλιος.

— Ο "Ιταλός Έκαμε έναν άδιόρατο μορφασμό. "Η ειλκήνεια δεν ήταν ασφαλώς το προτέρημά του.

— Έκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε άθόρυβα.

— Ο Σαβινύ έμπήκε στο δωμάτιο, άκολουθούμενος από έναν άνθρωπο μετρίου άναστήματος, άραιού παρουσιαστικού και ύπερψάνου ύφους.

— Έξοχώτατε, είπε ο μυστικοσύμβουλος, Ιδού ο κύριος ντ' Αρτανιάν.

— Ο ύπολοχαγός είχε μπη με σταθερό

δέμα. Άφου έκαιρέτησε, εστάθηκε ακίνητος, σε στάσι προσοχής.

Ο περίφημος για τα κατορθώματά του σωματοφύλαξ, μολοντί ήταν τριάντα έτών, διατηρούσε όλο το νεανικό σφρίγος του.

Τό μακρουλό γασκωνικό του πρόσωπο είχε τό μελαγχρόνιο χρώμα τών ανθρώπων της Μεσημβρίας και τ'α προεξέχοντα μ'ηλα τών παρειών του και η κάπως γαμψή μύτη του τού έδιναν ένα άρρενωπό ύφος, που πολλοί θα τ'εξήλευαν.

Τό σώμα του είχε πάντοτε τη νεανική εύλυγισία και τό δέγμα του ήταν πάντα φλογερό και διαπεραστικό.

Ο Καρδινάλιος άρχισε τη συζήτησι μαζί του με πατρικό ύφος: —

— Πλησιάζετε, κύριε ντ' Αρτανιάν, είπε. Από καιρό τώρα δεν άκούμε να γίνεται λόγος για σ'ας. Τί εγίνηκατε; —

— Αλλοίμονον, τίποτε, Έξοχώτατε, άπήνησε ο άξιωματικός. Παραμένω πάντοτε εκείνος που ήμουν.

— Τί έννοείτε; —

— Ότι εξακολουθώ να είμαι πάντοτε ύπολοχαγός των σωματοφυλάκων, από την ήμέρα που είχα την τιμή να λάβω αυτό το βαθμό από την Έξοχότητά σας. Έχουν συμπληρωθ'η δέκα όλόκληρα χρόνια από τότε.

— Μήπως αυτό άποτελεί παράπονο, κύριε ντ' Αρτανιάν; —

— "Ό! Έξοχώτατε, σ'ας τ'ο αναφέρω άπλως.

Ο Μαζαρίνος, από τη γωνία όπου είχε άποτραδηχθ'η, έχαμογέλασε.

Ο Καρδινάλιος έξηκολούθησε.

— Και όμως θα είχατε λόγους για να παραποιήσθε, είπε. "Επειτα από τις μεγάλες ύπηρεσίες που μ'ας έπροσφέρατε δεν άνταμείψαμε έπαρκώς την άυτοθυσία σας και ίδιος τήν... δικριτικότητά σας που σ'ας χαρακτηρίζει.

Ο σωματοφύλαξ άντιλαμβάνόταν πολύ καλά τί ήθελε να ελπί'η ο Καρδινάλιος και γιατί έμίλουσε έτσι διαφορούμενα.

— Ηξερε ότι ο Ρισελιέ δεν τού είχε συγχωρήσει το ότι προσέφερε άλλοτε τις ύπηρεσίες του στη Βασίλισσα έναντίον αυτού τού ίδιου.

Και ήξερε ακόμη ότι, αν ο πανίσχυρος ύπουργός τόν προσέλαβε στην ύπηρεσία του, το είχε κάμει μόνο και μόνο για να άφοπλίση την έπικίνδυνη άντιπαλ'ή του.

— Όσο για τήν "Αννα τήν Αυστριακή, είχε

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΙΣΛΕΠΤΟΥ

ΛΕΠΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ο Τζακομπίνο και η Φραντζέσκα είχαν παντρευθ'η το πρωί και το βράδυ έπάγαν στον καινούργιο σπίτι τους.

Τήν άλλη μέρα ο Τζακομπίνο έξυπνησε στις όκτώ. Η Φραντζέσκα κοιμόταν ακόμα. Ο Τζακομπίνο σηκώθηκε από το κρεβάτι, πήγε στην κουζίνα και άρχισε να άλείφ'η λεπτές φέτες ψωμι με βούτυρο.

— Έρριξε έπειτα γάλα σ' ένα μεγάλο μπρίκι, έπρόσθεσε ζάχαρι και καφέ και τ'α πήγε στην κρεββατοκάμαρα, όπου κοιμόταν η γυναίκα του.

— Καλημέρα, Φραντζέσκα, είπε δυνάτα. Κοιμάσαι ακόμη; —

— Κοιμόμουν. Τί κρατάς στα χέρια;

— Σου φέρνω τ'ο πρωινό σου.

— "Α! είσαι πολύ εύγενικός, έφώναξε η Φραντζέσκα.

— Σου άρεσε. Σ' εύχαριστώ πολύ.

— Τίποτε, άπήνησε ο Τζακομπίνο. Τό έκαμα για να σου δείξω. "Ετσι πρέπει να μου φέρνεις τόν καφέ μου στο κρεβάτι, κάθε πρωί...

— Β. ΡΟΒΙ

ξεχάσει τον ταπεινό της θερρότητα η τού λ'αχιστον δεν μπορούσε να κάμει τίποτε γι' αυτόν.

— Μ'ε λυπεί, έξηκολούθησε ο Καρδινάλιος, το ότι δεν μπόρεσα να σ'ας χρησιμποιήσω καθ' όλο αυτό το διάστημα. Τί τα θέλετε, φίλε μου... Τ'α ήρωικά χρόνια έπέρασαν πιά... "Αλλωστε, σήμερα, είνε ανάγκη να έπιδληθ'η ειρήνη, τόσο στο έξωτερικό, όσο και στο έσωτερικό... Καταλαβαίνω, δέβαια, ότι η ειρήνη είνε κακή πράγμα για φιλοπόλεμες φύσεις όπως σεις.

— Είλου άρά γε θα καταλήξ'η; άρηρωτάτο με άπορία ο "Αρτανιάν, γιατί ήξερε ότι ο Καρδινάλιος δεν ήταν από τους ανθρώπους που φλυαρούν εύκολα.

— Λοιπόν, Έκαμε ο Ρισελιέ, είσθε πάντοτε άνθρωπος τών περασμένων; —

— Τί έννοείτε, Έξοχώτατε; —

— Νά... το αίμα σας έβραζε πολύ άλλοτε...

— "Ό! Έξοχώτατε, έχω γίνει πολύ φρόνιμος και σέβομαι την διαταγή της Έξοχότητός σας, που άπαγορεύει τις μονομαχίες...

— Άλλοτε δεν τήν έλαμβάνετε καθόλου ύπ' όφιν σας, ούτε σεις, ούτε οι φίλοι σας...

— "Α! "Αλήθεια, για πέστε μου τ'α δνομάτά σας...

— Ο "Αθως ή με τ'ο πραγματικό του δνομα κόμης ντελ Φέρ, ο Πόρθος ή βαρώνος ντε Βαλλόν και ο "Αραμς ή Ιππότης ντ' Ερμουλάι...

Ο Καρδινάλιος, έφάνηκε να σκέπτεται επί μερικές στιγμές.

— Ακούσε με, φίλε μου, είπε έπειτα. Οι ύπηρεσίες που προσέφερατε άλλοτε ήταν πραγματικά πολύτιμες. Θα μπορούσατε να με ύπηρετήσετε και σήμερα με τήν ίδια θερμή και τόν ίδιο ζήλο.

— Έξοχώτατε, η ζωή μου σ'ας άνήκει...

— Θαυμάσια, Έκαμε ο Καρδινάλιος. "Ακούστε με λοιπόν... Ζέρετε δέβαια το μ'οναστήρι των Καρμηλιτών, δεν είνε έτσι;... Και θα ζέρετε ακόμη π'ώς μεταξύ της όδοι της Κολάσεως και της όδοι "Αγίου "Ιακώβου υπ'άρχει ένας στενός και σκοτεινός δρόμος...

— Η όδος τού Τέλματος!

— Στή μέση αυτών τών δρόμων είνε μια μικρή πόρτα, που μένει πάντοτε άνοιχτή...

— Λοιπόν, κύριε ντ' Αρτανιάν, θα πάτε μόνος σας στο δρομάκι αυτό και θα σταθ'ητε σκοπός έξω άπ' αυτή την πόρτα.

— Μπορείτε να μείνετε ήσυχος, Έξοχώτατε, είπε ο ντ' Αρτανιάν. Κανείς δεν θα μπη άπ' αυτή την πόρτα έφ' όσον θα δρίσκωμαι εκεί.

— Τ'ούναντίον, Έκαμε ο Καρδινάλιος. Θα άφήσετε να μπη από τήν πόρτα αυτή όποιον θέλει. "Η άποστολή σας συνίσταται στο έξης: Θα παρακολουθήσετε κάποιον Ιππότη, τόν όποιον θα σ'ας ύποδείξουν και θα φροντίσετε να μη τόν χάσετε από τ'α μάτια σας, ό,τι όπποτε και αν συμβ'η.

— Ο ντ' Αρτανιάν δεν έβρισκε καθόλου κολακευτική αυτή την άποστολή και ήταν Ιππότη, τόν όποιον θα σ'ας ύποδείξουν και θα φροντίσετε να μη τόν χάσετε από τ'α μάτια σας, ό,τι όπποτε και αν συμβ'η.

— Μου είπατε προηγουμένως, Έκαμε, ότι σέδεσθε τις διαταγές μου που άπαγο

πρόσωπο που θα... συνοδεύσετε έμπηκε στο μοναστήρι των Καρμηλιτών. «Ό,τι και αν συμβή κατόπιν, πρέπει να μείνη άπολύτως μυστικό... Πιθανόν ό 'Ιππότης για τον όποιον σάς έμίλησα να συνοδεύεται από ένα ή δύο πρόσωπα...»

—Δεν μ' ενδιαφέρει πιά τον αριθμό, έκαμε ό ντ' Αρτανιάν, πιάνοντας την λαδή του ξίφους του
—Όχι! Όχι! έφώναξε σέ έντονο ύφος ό Καρδινάλιος. Σας άπαγορεύω να κτυπή- θήτε!

—Και άν μου έπιτεθούν ;
—Δεν θα σάς έπιτεθή κανείς, γιατί έν- διαφέρονται έξ ίσου με μάς να μή γίνη σκάνδαλον.

—Ο κ. ντ' Αρτανιάν, παρενέβη ό Μα- ζαρίνος, δέν θα δγάλη το ξίφος του, τι δή ποτε και άν συμβή.
—Αυτό είνε σωστό, είπε ό Ρισελιέ. Όρ- κισθήτε, κύριε!

—Ό ντ' Αρτανιάν έδίστασε.
—Μήν ξεχνάτε ότι πρόκειται περί δια- ταγής, έκαμε ό Καρδινάλιος, έξακοντίζον- τας ένα τρομερό βλέμμα προς τό μέρος του.

Έτσι ό άτίθασος σωματοφύλαξ άναγ- κάσθηκε να δώση τον όρκο που του έζη- τούσαν.

Είχε καταβάλει όμως μιá μεγάλη προ- σπάθεια για να τό κατορθώση και όταν δγκόθε από τό γραφείο του Καρδινάλιου, ό Ιδρώτας έτρεχε από τό μέτωπό του.

Ο κ. ΜΠΕΡΝΑΡ

Ό Μυστηριώδης 'Ιππότης έφθασε στην πύλη του 'Αγίου Ιακώβου, χωρίς να ξέρη τί έπήγαινε να κάμη, ούτε ποιόν έπρόκει- το να συναντήση.

Χωρίς να διστάση όμως, έβγήκε από την πύλη και έπροχώρησε στην έξοχή.

Έμπρός του έξετεινετο ένα χωράφι και στο μέσον δριοκόταν μιá καλύβα χωρικών.

Πλησιάζοντας προς τό εκεί, ένόμισε ότι δέκρινε μερικά πρόσωπα μέσα στο βαθύ σκοτάδι, που άπλωνόταν όλόγυρα.

Πραγματι, ύπήρχαν δυό άνθρωποι και πιό πέρα δυό άλλοι δεμένα σ' έναν πά- σαλο.

Ό ένας από τους ανθρώπους αυτούς, έν ένκρινε κανείς από την ένδυμασία του, και τον τρόπο με τον όποιον έστεκόταν ά- πέναντι του άλλου, θα έπρεπε να είνε ύ- πηρέτης.

Ό άλλος πηγαίνονσερχόταν, ρίχνοντας κά- θε τόσο ματιάς προς τό μέρος της πύλης.

Ό νέος δέν έδίστασε. Ένόμισε πώς ά- νευρίσκει στον άνθρωπο αυτό τον κ. Μπερ- νάρ και έπροχώρησε προς τό μέρος του.

—Ό κ. Μπερνάρ ; έρώτησε με σιγανή φωνή, χαιρετώντας.

Έκείνος στών όποιον μιλούσε έκανε μιá κίνηση με τό κεφάλι.

—Είμαι άπεσταλμένος του 'Αγγέλου, είπε ό 'Ιππότης.

Ό άλλος δέν άπήντησε και πάλι, αλλά με ένα νέο κίνημα του κεφαλιού έκαμε ότι είχε καταλάβει.

—Είμαι έτοιμος να σάς συνοδεύσω εκεί όπου σάς περιμένει ή Θεά, έπρόσθεσε ό 'Ιππότης Ταγκρέντ.

Ό άλλος έσήκωσε τό χέρι και του έδει- ξε τό δάκτυλό του.

Ό 'Ιππότης είχε πειραχθή κάπως από τη σιωπή του κ. Μπερνάρ, άντελήφθη ό- μως τί έσήμαινε αυτή ή κίνηση και έδγαλε από την τσέπη του τό δακτυλίδι που του είχε δώσει ό άπεσταλμένος.

Ό κ. Μπερνάρ έβήγανε Ικανοποιημένος. Καί, με μιá νέα κίνηση, έδειξε ότι μπο- ρούσαν να πηγαίνουν.

Οι τρεις άνδρες έπροχώρησαν προς την πύλη του 'Αγίου Ιακώβου.

Ό σκοπός, δλέποντάς τους να πλησιά- ζουν, τους έσπασμάτισε με τό δόρυ του. Κάλεσε τον άξιωματικό του.

Ό τελευταίος ένεφανίσθη σέ λίγο και, μόλις είδε τό δακτυλίδι που του έδειξε ό 'Ιππότης, ύπεκλήθη, δγαζώντας συγχρόνως τό καπέλλο του.

Ό κ. Μπερνάρ δέν είχε καθ' όλο αυτό τό διάστημα ξεσφίξει τά χείλη του, για να προσφέρη έστω και μιá συλλαβή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΣΥΛΒΙΑ ΣΙΔΝΕΥ

Η Σύλβια Σίδνεϋ είνε χωρίς άμφιβο- λία μιá από τις πιό ώριμές και τις πιό γοητευτικές δεντέττες της όθόνης. Έχει παίξει σ' ένα πλήθος έργων, έχει δημιουργήσει ένα σωρό θαυμασίους ρό- λους και είνε με την αλήθεια άξιολά- τρευτη. Όστόσο, αυτή ή τόσο ώραία, ή τόσο μεγάλη καλλιτέχνης, έχει δηλώσει τρεις φορές μέχρι σήμερα ότι πρόκει- ται να έγκαταλείψη την όθόνη, και τις τρεις φορές όμως έγκατέλειψε την ιδέα. Αυτή, θυσιάζοντας την γαλήνη της ψυχής της και την ήσυχία της στών δωμά της έδόξης τέχνης. Είνε αλήθεια ότι και τώρα είνε ζήτημα εάν γυρίζη ένα φίλμ τον χρόνο.

Τώρα, ός άφήσουμε την Σύλβια να μάς άφηγηθή μόνη της την ζωή της.

Γεννήθηκε στην Νέα Υόρκη, την 8 Αυγούστου 1910 και μπορεί να καυ- ληθώ ότι είμαι από τις λίγες 'Αμερικα- νίδες δεντέττες που έπέρασαν την παι- δική τους ήλικία στην πόλι αυτή. Ό πατέρας μου ήταν ένας διακεκριμένος χειρουργός όδοντίατρος και έγώ ήμουν από τό κορίτσια αυτά τά πολύ χλωμά, τά πολύ ώραία και τά πολύ αίσθηματι- κά. Σέ ήλικία δώδεκα μόλις χρόνων είχα κιόλας τον δικό μου αίσθηματικό κό- σμο.

Έκανα όνειρα, έσχεδιάζα όραίες ιστορίες και έπιθυμούσα να άποκτήσω μιá μυθώδη πολυτέλεια. Οι μεγάλες φι- λες μου και οι γονείς μου κορόιδευαν την άδυναμία μου και μου έδήλωναν ότι ποτέ δέν θα μπορούσα να έπιτύχω στην ζωή γιατί ήμουν όνειροπαρμένη και εί- χα μιá παθολογική προφρότητα. Σέ ήλι- κία δεκατριών χρόνων οι γονείς μου έχα- σαν την περιουσία τους και όλοι μας έμειναμε στον δρόμο.

Από την ήμερα εκείνη όλες οι φίλες μου και όλες οι γονιστές μου έπαυσαν να με χαιρετούν και να με ύπολογίζουν. Με θεωρούσαν ένα πλάσμα πολύ έλεινικό και τόσο ρυ- στυχισμένο που δέν έχει τό δικαίωμα ούτε να χαμογέλι.

Ματαίως έγώ, προ- σπάθοντα να κατακτήσω πάλι την συμ- πάθειά τους και να τις κάνω να μου φέρονται όπως πρώτα.

Έκείνες με κο- ροίδευαν και έφθασαν μάλιστα στό ση- μείο να σχολιάζουν τό ντύσιμό μου και την φτωχή και ήσυχη πιά ζωή μου.

Έγώ όμως δέν έχασα τό θάρρος μου. Καταλάβαινα ότι εάν άφινόμουν στό έλεος του Θεού θα κατεστραφόνουν.

Η μόνη μου έλπις ήταν τώρα τό σχο- λείο. Άν κατάφερα να τελειώσω τις σπουδές μου, θα μπορούσα να βρώ μιá καλή δουλειά για να συντηρήσω τό σπι- τι μας που τόσο είχε ανάγκη της βοη- θείας μου. Και πράγματι, με την έξυ- πνάδα μου και την αδιάκοπη μελέτη, κατώρθωσα να έλθω πρώτη και να έ- πιτύχω μάλιστα να συνεχίσω δωρεάν τις σπουδές μου.

Αυτή ήταν ή πρώτη μου έπιτυχία στην ζωή. Άκριδώς όμως την έποχην αυτή έπρόσθεσαν έλα- ύρι ελ- χα μεγάλη κλίση να γίνω καλλιτέχνης.

Είχα μιá σπουδαία ήθοποιά και κυ- τάρθωνα πάντοτε να συγκινώ τους θεα- τας με τό δραματικό ταλέντο μου στις έρασιτεχνικές παραστάσεις της σχολής. Οι ίδιοι δέ οι καθηγηταί μου δέν έδίστα- σαν να μου συστήσουν να έγγραφώ στη Δραματική Σχολή. Προθυμοποιήθηκαν μάλιστα να μου πληρώσουν την έγγρα- φή μου. Τους εύχαρίστησα θερμά, με δάκρυα σά μάτια, και άκόμη και σή- μερα θυμούμαι με συγκίνηση την καλω- σύνη τους αυτή.

Στη Δραματική Σχολή θα έλεγε κα- νείς ότι είχα βρή πιά τον άληθινό δρό- μο. Έκανα αλματικές προόδους και σέ ήλικία δεκαοκτώ έτών πήρα τό δίπλω- μά μου και τό πρώτο βραβείο.

Αυτό άπήρξε άφορμή να προσληφθώ σ' ένα θέατρο που θα έκανε μιá μεγάλη περιοδεία στις πραιτείνουσες των κρα- τών της Εύρώπης. Ό μεγάλος μου έν- θουσιασμός για τις καλλιτεχνικές μου έπιτυχίες με έκανε να ξεχνώ όστόσο τις υπερήσεις και τις κακουχίες. 'Ημουν ή μόνη ήθοποιός που είχα πάρει στά σόδαρά τον ρόλο μου. Είχα άφυσωθή έπίσης στόν θεατρώνη μου και συμμε- ριζόνουν όλες του τις στενοχωρίες. Τόν δοηθούσα άκόμη και στην έπιτυχία των παραστάσεων του. 'Ημουν έπίσης ή μό- νη που δέν τον έγκατέλειπε, και παρό- την αίσθηματική μου καρδιά άπέφευγα τις περιπέτειες, ένώ όλες οι συνάδελφές μου του δημιουργούσαν ένα σωρό φα- σαρίες. Πολλές έπίσης τον έγκατέλει- ψαν και άκολούθησαν τους φίλους των.

Στην Νέα Υόρκη έσημείωσα τον πρώ- το έπίσημο θεατρικό μου θρίαμβο. Ό Τζιν 'Αλ Γουέν μου έπρότεινε τότε να πρωταγωνισήσω σ' ένα έργο του, στό 'Εγκάλντ Θήατερ' του Μπροντγουάϊ.

Έγώ φυσικά άέδωθηκα. Από την στιγμή εκείνη άνοίχθηκε ό μεγάλος καλλιτεχνι- κός μου δρόμος.

Ό διευθυντής της Παραμάουντ μου έπρότεινε τότε να παίξω στόν κινηματο- γράφο. Σκέφθηκα πολύ, γιατί, με την αλήθεια, φοβόμουν τό Χόλλυγουντ. Στην πόλι των άστέρων είχαν γίνη την έπο- χην εκείνη πολλά δράματα ώραίων γυ- ναικών. Άνατρίχιαξα λοιπόν στην σκέ- ψη ότι μπορούσα να είχα και εγώ την ίδια τύχη. Ό πόθος του χρήματος όμως και ή καλλιτεχνική φιλοδοξία με έκαναν να άποφασίσω τό ταξίδι αυτό.

Στό Χόλλυγουντ, ή ύποδοχή που μου έγινε, ήταν όπως την φανταζόμουν: έθρική. Όλες οι δεντέττες τον καιρό εκείνο ύπελόγιζαν τά σπουτάκια δικά τους και δέν έπέτρεπαν να ανατείλι μέ- σα σ' αυτά κανένα άστρο.

Στην αρχή μου έκαναν και μένα όλες αυτές τις ιστορίες. Όταν είδαν όμως ότι δέν στενοχωριόμουν και ότι έξακο- λουθούσα να τους φέρωμαι μ' αληθινή αγάπη και θαυμασμό, μ' άφησαν να τραβήξω άνεόκλητη τον δρόμο μου. Καί έτσι έπέτυχα και στόν κινηματογράφο, έγινα πασίγνωστη δεντέττα και άπέ- κτησα άφθονα χρήματα.

Σήμερα έχω μιá πολυτέλη δίλλα έ- πιπλωμένη σάν τά παλάτια των μαχα- ραγιάδων και ένα έλεκτό έπιτελείο θαυμαστών. Όπως καταλαβαίνετε όμως δέν είμαι εύτυχισμένη. Δέν μπορώ να είμαι εύτυχισμένη γιατί μου λείπει ό έρως.

Η τρυφερή καρδιά μου έχει ανάγκη από ένα στήριγμα. Και αυτό ματαίως ψάχνω να τό βρώ τόσα χρόνια τώρα. Οι άνδρες με άγαπούν ως διάσημη δεν- τέττα και όχι ως γυναίκα που έχει καρ- διά. Πολλοί άκόμη με φοβούνται γιατί δέν τολμούν να φαντασθούν ότι μιá τό- σο ώραία και διάσημη δεντέττα είνε δυνατόν να άγαπήση ένα θνητό! Αυτό είνε τό μυστικό που βασανίζει την καρ- διά μου καθώς και ή σκέψις ότι τώρα πιά που είμαι πλούσια δέν έχω τους γονείς μου να τους βοηθήσω και να τους κάνω να δοκιμάσουν την χαρά του πλού- του τον όποιον στερήθηκαν και που ως τό τέλος της ζωής τους τον νοσταλγού- σουν.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Μιά δραματική ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

—Όστε τον, έγνωρίσατε κι' έσείς, τον μακαρίτη Ρενέ Σώμπρ, κυρία μου; Τί παραξενος τύπος, αλήθεια!...

—Τόν έγνώρισα, και μάλιστα πολύ κα- λά, και κατά τρόπον άρκετά περίεργον...

—Για πείτε μας, λοιπόν!...

—'Ημουν στη Μασσαλία, μέσα στό τραμ που κάνει τον γύρο της Κορνίς, ό- ταν είδα έναν κύριο που έχασμουριόταν και με κυττούσε επίμονα. «Κύριε, του εί- πα, αν ή θέα μου σας φέρνη χασμουρη- τό, κυττάzte σας παρακαλώ καμμιάν άλ- λη».

Και αυτός έγέλασε τόσο άνοιχτόκαρ- δα, που ό θυμός μου πέρασε. Μετά ήρθε κι' έκάθησε δίπλα μου, έπιάσαμε κουδέν- τα κι' έγινήκαμε φίλοι. Έτσι έμαθα πώς ήταν κάμπλουτος, αλλά έπληττε φοδερά. Για να διασκεδάση την άνία του, έγύριζε άσκοπα έδώ κι' εκεί, όχι μονάχα στην πό- λι αλλά κι' έξω. Είχε ταξιδέψει πολύ, σέ όλα τά μέρη του κόσμου, και είχε αγα- πήσει τις ώραιότερες γυναίκες. Άλλά τώ- ρα δέν μπορούσε πιά να όνειροπολήση, να έλπιση.

Κρεμάστηκε κυριολεκτικώς έπάνω μου, με την άπελπισία της άνιάς του, παρα- κάλυντας με να τό χαμογελάσω με κα- λωσύνη, να τον διασκεδάσω. Κι' έγώ, κον- τά του, άρχισα να νοιώθω μιάν άπερίγρο- πτη πληγή, ως που μιá μέρα τό είπα. Του είπα να φύγη και να μ' άφήση στην ήσυχία μου.

Άλλ' άντί να φύγη αυτός, έφυγα έ- γώ, γιατί εκείνη την έποχή ένδιαφερόταν για μιάν ήθοποιό κι' έγώ ύπέφερα άπ' αυτό. Η έρωτική φιλία μας, όπως την έ- λεγε, δέν ήταν πιά Ικανή να μάς κρα- τήση ένωμένους, γιατί ήθελα μιá ζωή καινούργια, διαφορετική. Όταν έφυγα ά- π' ό κοντά του, ό Ρενέ άρχισε να μου γρά- φη κατά περιόδους, στοργικά, κάπου ένα χρόνο. Μετά, έσταμάτησε. Έπειτα όμως, στό Μιλάνο, έλαβα ένα άτέλειωτο γράμ- μα...

Μου έλεγε πώς είχε βρή επί τέλους τη γυναίκα που άνιευόταν μιá φτωχή νέα, ένα λουλούδι του άγρου, δροσερό και μυ- ροδόλο. «Η Εύγενία, μου έγραφε, στε- κόταν μπροστά σ' ένα άδωμαντοπωλείο, με τά ώραία της μάτια κορφωμένα σ' έ- να ύπέροχο μπριλλάντι. Όταν της είπα

ότι είμαι εις θέσιν να της τό προσφέρω, έχασμωλασε.—Και τί θέλετε εις άντάλ- λαγμα, μου είπε.—Γίποτε, της άπάντη- σα.—Όστε λοιπόν είσατε τόσο πλού- σιος;—Ναί.—Και είσατε εύτυχής; έρώ- τησε προσπαθώντας να έρευνήση στά κα- τάβαθα της ψυχής μου. Δέν ξέρω γιατί, της είπα ψέματα και της άπάντησα κατα- φατικά.—Δέν τό πιστεύω, μου άπάντησε, και τό μπριλλάντι δέν τό θέλω. Είσατε πολύ σκληρός. Θέλετε να φθείρετε τη χα- ρά μου. Κάθε βράδυ, περνώντας άπ' έ- δώ, σταματώ, θαυμάζω τό διαμάντι και ό- νειρεύομαι ότι κάποτε μπορεί να γίνη δικό μου. Αυτή θα είνε ή ώραιότερη στιγμή της ζωής μου. Τώρα όμως δέν δέχομαι, γιατί θα καταστρέψω την χαρά της έπιθυ- μίας μου».

Ύστερα από κάμποσον καιρό ό Ρενέ μου έγραφε άκόμη:

«Την άγαπή τον Εύγενία τρελλά, και είμαι πάρα πολύ εύτυχισμένος. Η Εύγε- νία με συνεβούλευσε να γίνω φτωχός, να έργασθώ, να παλαίψω για να ζήσω, ό- πως κάνει όλος ό κόσμος. Κανένας άλλος δέν μου είπε τέτοια πολύτιμα λόγια. Έ- χει δικη σ' μονάχα έτσι θα μπορέση να μ' άγαπή, μονάχα έτσι θα γνώρισα πρα- γματικά τη ζωή».

Ύστερα από λίγες μέρες ένας συμβο- λαιογράφος μ' έκάλεσε στό γραφείο του. Καί όταν παρουσιάστηκε σ' αυτόν ύπο- κλήθηκε θαυμάσια μπροστά μου, λέγοντας ότι άπ' αυτή τη στιγμή ήμην εκατομμυ- ριούχος. Έγούρλωσα τά μάτια και άναγ- κάστηκε να καθήσω, ένώ ό συμβολαιο- γράφος μου έλεγε ότι ό Ρενέ Σώμπρ μου είχε χάρισει όλην του την περιουσία.

Σας εύχαριστώ που έδεχθήκατε την προσφορά, μου έγραφε ό Ρενέ ύστερα ά- πό λίγες μέρες. Έγινα άκριδώς όπως με θέλει ή Εύγενία. Έργάζομαι σ' ένα έργο- στάσιο αυτοκινήτων, όπου δέν κερδίζω άρ- κετά, αλλά όταν μάθω την τέχνη θα μου κάνουν αύξηση. Η Εύγενία μάθαίνει μο- δίστρα και τό χρόνο θα προσληφθώ σ' ένα μεγάλο κατάστημα. Έν τώ μεταξύ άρραδωνιστήκαμε, και πολύ γρήγορα θα παντρευτούμε, γιατί ή Εύγενία είνε μιá άνώτερη γυναίκα, τόσο άφιλοκερδής και τόσο καλή...».

Έγώ ύπέφερα, έκλαιγα, κι' έταξίδευα πολύ για να ξεχάσω. Τί μ' ένδιέφεραν τά πλούτη που μου χάρισε ό Ρενέ, όταν ή- ξε.α ότι μιá άσημαντή γυναίκα είχε κα- τακτήσει τό έρωτά του ; Αυτός την ά- γαπούσε σάν τρελλός, και ύστερα από λίγο έλαβα τά άγγελτήρια του γάμου των... Ένόμισα πώς θα τρελλανόμουν!...

Ένα πρωί έλαβα άπ' την Άθήνα ένα γράμμα, που είχε κάμει τον γύρο της Εύρώπης για να με βρή. Ήταν του Ρενέ, φυσικά. Τό άνοιξα και άναγκάστηκε να τό διαβάσω τρεις φορές για να καταλά- βω. Με άπελπισμένες φράσεις, μου έλε-

γε ότι λίγες μέρες μετά τό γάμο τους ή Εύγενία εξέφρασε την έπιθυμία ν' άπο- κτήση τό πολυτίμο κοσμημα που είχε γί- νει αίτία της γνωριμίας των. Πώς να της τό άγοράση τώρα; Δέν ήταν και οι δύο φτωχοί, έρωτικοί, αλλά εύτυχισμένοι;

Η Εύγενία, μου έξήγησε, ήταν της γνώμης πώς ή φτώχεια τους ήταν μονά- χα φαινομενική. Τα εκατομμύρια του Ρε- νέ ήταν, βέβαια, και δικά της. Τότε αυ- τός της άφηγήθηκε... Η Εύγενία έλιποθύ- μισε όταν έμαθε την αλήθεια, και όταν συνήλθε, από τά χείλη της βγήκαν τά πι- κρότερα λόγια, τά πιό φαρμακερά. Είπε πώς είχε άρνηθή τό δαχτυλίδι για να κα- τακτήση την καρδιά του εκατομμυριού- χου. Και τώρα, που ήξερε ότι ήταν πρα- γματικά φτωχός, θα ζητούσε διαζύγιο.

Εκείνη την ήμερα έμεινα πολλές ώρες ξαπλωμένη σέ μιá πολυθρόνα, με τά μά- τια σπηλωμένα έμπρός μου, δίχως ν' ά- κούω και να καταλαβαίνω τίποτε, σάν τρελλή.

Μετά, έφυγα, τον άνεζήτησα παντού και τον άνακάλυψα στό Λονδίνο, σ' ένα φτωχικό έπιπλωμένο δωμάτιο, όπου κοι- τόταν σ' ένα κρεβάτι με πινετό.

Τόν περιποιήθηκα όσο μπορούσα πιό πολύ, και όταν έγινε σχετικώς καλά, τό- ειπα τόσα πολλά, ώστε κατάφερα να τον πείσω να δεχθή πάλι την μισή περιουσία άπ' αυτήν που μου είχε δωρήσει. Έπει- τα αυτός έφυγε από την Άγγλία κι' έ- γώ έπέστρεψα στην 'Ιταλία.

Είχαν περάσει δυό χρόνια όταν έλαβα νέο γράμμα του Ρενέ. Μου έλεγε ότι έξα- κολουθούσε να ζή με τη δουλειά του και ότι έγνώρισε στη Μαδρίτη ένα πρώτης τάξεως κορίτσι. Τό παντρεύτηκε, και την ήμερα των γάμων, βέβαιος ότι θα την εύ- χαριστούσε, της έχάρισε ένα μαργαριτα- ρέριο περιδέραιο. Έτσι εκείνη έμαθε πώς ήταν πλούσιος, κι' άμέσως έγινε κατακό- κινή από την άγανάκτηση. Ήτανε φτωχό- κορίτσο, και δέν ήθελε να μείνη ούτε μιάν ώρα με τον άντρα που την είχε εξαπα- τήσει. Γιατί οι πλούσιοι άντρες δέν πα- ραλείπουν την παραμικρή εύκαιρία για να έξευτελίσουν μιá φτωχή γυναίκα.

Στό τελευταίο του γράμμα, ό Ρενέ μ' ή- δωσε να καταλάβω ότι δέν ήλπιζε πιά τίποτε άπ' τη ζωή και ότι έφυγε για έ- να ταξίδι άπ' τό όποιον δέν ήλπιζε να ξαναγυρίση...

—Και δέν τον ξαναείδατε από τότε ; έρώτησε κάποιος την κυρία.

—Τόν ξαναβρήκα ένα βροχερό άπομε- σήμερο στη Μασσαλία, εκεί όπου είχαμε πρωτογνωριστή. Ήταν πολύ καταβεδη- μένος και μετά τρεις μήνες πέθανε σ' έ- να σανατόριο...

—Μά γιατί δακρύζετε; έρώτησε άλλος. Σας συγκινεί λοιπόν τόσο πολύ ή ίστο- ρία του;

—Ναί. Γιατί έέχασα να σάς πώ ότι έν τώ μεταξύ παντρευτήκαμε, άφού, καθώς έλεγε, ήμουν ή μόνη γυναίκα που μόρε- σε να τον νοιώση και να τον άγαπήση πραγματικά.

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΣΟΛΑΝΤΑΤΙ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΥΣ

Να μιá πρωτότυπη συμβουλή για τους μελλανύμφους:

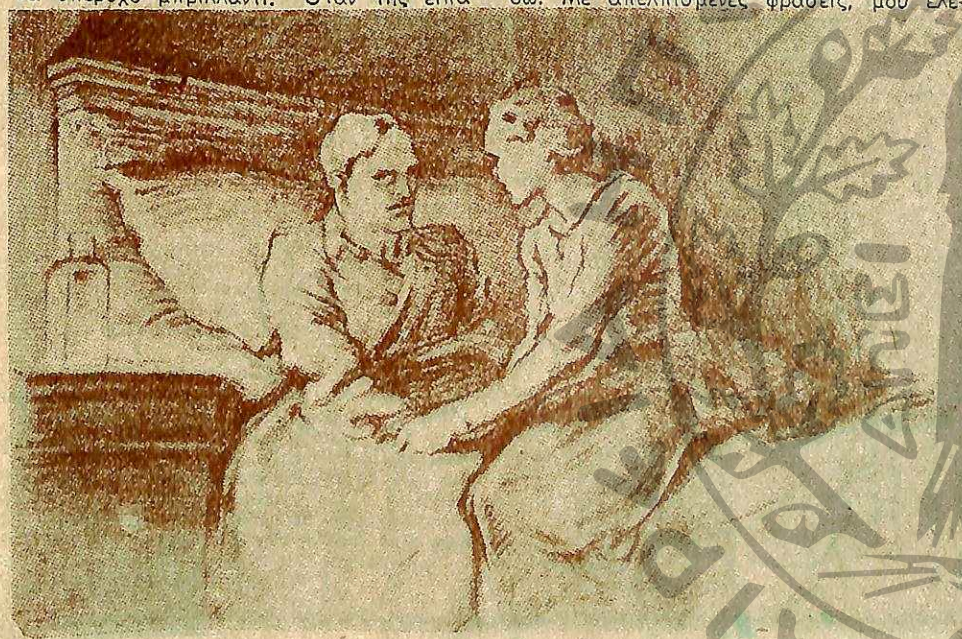
«Όταν ένα κορίτσι σάς άρέση, φροντί- στε να τό ήϊτε την ώρα που... καθαρίζει πατάτες!...

»Εάν παρατηρήσετε ότι κόβει χονδρές τις φλούδες, βιά ή ή πώς είνε σπάταλη.

»Εάν δέν καθαρίζη τά «μάτια» της πα- τάτας με την άκρη του μαχαριού θα ή ή πώς είνε τεμπέλα.

»Εάν πλένη τις πατάτες μ' ένα και μό- νο νερό, θα ή ή ότι είνε άκάθαρτη.

»Εάν τις ψήνη μέσα σέ πολύ λάδι, θα ή ή ότι είνε λαίμαργη, και τότε... μή την πάρετε. Θα δυστυχίσετε σέ όλη σας την ζωή».

ΤΟ ΚΑΥΓΑΔΑΚΙ

—“Αν έλειπαν οι καυγάδες, μου έλεγε προχθές νεαρός φίλος, ή ζωή μας με την γυναίκα μου θα ήταν πολύ μονότονη.

Να, λοιπόν, κι ένας άνδρας που έμολογεί ότι θεωρεί τους καυγάδες απαραίτητους, για να ποικίλλουν την συζυγική ζωή!

Πρέπει να σημειώσω πως μου εξήγησε ότι έννοει τα «μικροκαυγάκια».

Να πιστέψω πως στην θεωρία αυτή του φίλου μου συντείνει ή πολύ νεαρά του ηλικία ή ή ύπαρξίς ενός χαρακτηριστικού «καυγατζή»; Ίσως.

Ωστόσο, πιστεύω ότι ή θεωρία αυτή δεν στερείται κάποιες βάσεις, όπως και ή δήλωση του κυρίου αυτού ήταν απόλυτα ειλικρινής, ακριβώς γιατί στηρίζεται σε κάποια βόσιν αληθείας.

Έχομε συνηθίσει ν' ακούμε:

—Δεν μπορώ να υποφέρω τη γκρίνια της γυναίκας μου.

Η:

—Δόξα τω Θεώ! Έχω κάμποσες μέρες να μαλώσω με την κυρία.

Αλλά όταν λέγονται αυτά, δρώ γε στηρίζονται στην αλήθεια; Δεν μπορεί πραγματικά δρώ γε ό ένας να υποφέρει τη γκρίνια της γυναίκας του ή μήπως πάει φυρί-φυρί να την προκαλεί; Και ό άλλος δοξάζει αληθινά τον Θεό για την πολυήμερη αυτή οικιακή γαλήνη, ή ό ύμνος αυτός προς τον Πανάγαθο κρύβει κάποια νοσταλγία;

Τηρώντας μόνο την επιφύλαξη, ότι έχω δηλαδή υπ' όψιν μου τα μικρά καυγάκια, εκείνα που, χωρίς να φθάνουν σε βιαιότητες και χυδαιότητες, έχουν ωστόσο όλο το χρώμα του καυγά—ύψωσι της φωνής, βλέμμα δλοσυρό, σφίξιμο δοντιών — όμολογώ ότι πιστεύω πως ό νεαρός φίλος είναι ειλικρινέστερος στη δήλωσή του από τους δύο άλλους. Για πολλά ζευγάρια το καυγάκι είναι απαραίτητο! Ζωογονεί, έμψυχώνει τις σχέσεις, διαλύει την άνια, αν δεν την διαλύσει, τουλάχιστον φέρνει μιάν ανάπαυλα ανάμεσα στον άνδρα και στην γυναίκα. Γι' αυτό και κάποια ανώτερη δύναμις τους οδηγεί προς αναζήτησιν θέματος για καυγά.

Αλλά και για εκείνα τα ζευγάρια που το καυγάκι δεν είναι απαραίτητο—τουλάχιστον έτσι λένε πως πιστεύουν — δεν είναι ωστόσο κι' επιζήμιο. Πώς αλλιώς να εξηγήση κανείς τα επακόλουθα του καυγά; που κατά κανόνα είναι αύξησις των έρωτικών έκδηλώσεων (φιλική θερμότερα, αγκαλιάσμα σφιχτώτερο, κλπ.).

Δεν πρόκειται δέβαινα να ενεργήσωμε έκστρατεια υπέρ του καυγά, και θα ήταν πολύ ριφκινδύνο για κείνους που δεν έχουν τη τέχνη να τον διατηρήσουν στο επίπεδο που χρειάζεται, αλλά έχουμε καθήκον να του κάμωμε του καυμένου κι' αυτόν, μιάν εύφημον μνείαν, μιά και πολλές φορές, σ' αυτόν χρωστάμε, μιά παραπάνω περιποίησι, μερικά θερμότερα φιλικά και ίσως-ίσως την άπομάκρυνσι της άνιας για ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα.

Ο νεαρός, λοιπόν, φίλος μου, ές μη θεωρηθή καυγατζής ό καυμένος, άλλ' απλώς ένας τύπος που διέπεται άπ' το πνεύμα της δικαιοσύνης; Θέλησε ν' αποδώσει φόρον τιμής, στα τόσο εξυπηρετικά στις σχέσεις του με την γυναίκα του, καυγάδακια..

EYA

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—“Ο,τι αγαπά κανείς του φαίνεται κι' ώραίο.

—Εκείνος που προσβάλλει δεν συγκρατεί ποτέ.

16

ΗΡΩΕΣ νέας μορφής

Έπικαιρες σκέψεις

του ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Μέγας φεμινιστής ό σύγχρονος πόλεμος. Κατήγγησε τον άνδρα ως απόλυτον πρωταγωνιστή της συρράξεως κι' έδωσε σημαντικό ρόλον και στην γυναίκα, ακόμη δέ και στο παιδί.

Ήταν καιρός να κτυπηή ή άνδρική κομπορημοσύνη. Και ό έσχατος των ανδρών, που κατά την ώρα της μάχης είχε στείλει την ψυχή του σε ταξίδακι άναψυχής στην Κούλουρη, όταν επέστρεφε από το μέτωπο, είχε τό δικαίωμα να συμπεριφέρεται ως ήρωας. Μά ταπον ύψηλα. Έγος άρειμάνιον. Βαρύγδουπον δήμα.

Και ή καυμένη ή γυναίκα εξάρωνε πρό του άνδρικού μεγαλείου. Ο άνδρας ήταν ό δαφνοστεφής ήρωας. Και γιατί; Διότι ή άνδρική του ιδιότης από είχε δώσει την εύκαιρία να δρεβή στο θέατρον των επιχειρήσεων. Ένώ ή γυναίκα, στα μετόπισθεν, δεν έγνωριζε αυτή την τιμή. Μεγάλη ά δικία.

ΟΙ «ΠΑΛΑΙΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ»

Την άδικίαν αυτήν έπανορθώνει ό σημερινός, έναέριος πόλεμος, ό οποίος κατήγγησε τα μέτωπα και τους άμους πληθυσμούς. Όλη ή έμπόλεμος χώρα είναι μέτωπον, κι' όλος ό πληθυσμός είναι έμπόλεμος.

Κι' έτσι οι γυναίκες και τα παιδιά παίρνουν πλέον γενναίες μερίδες από την πολεμική δόξα που άλλοτε άνηκε άποκλειστικώς στον άνδρα. Δεν θάχωμε του λοιπού μόνον ήρωες, άλλα και ήρωίδες και ήρωόπουλα.

Κατόπιν τούτου οι άπόγονοι της σημερινής γενεάς του πολέμου δεν θα ύφίστανται μόνον τις πολεμικές άφηγήσεις των πατέρων και των παππούδων τους, αλλά και των μητέρων και των γιαιγιάδων τους. Και ένας μικρός θα λέξη στους συνομήλικους του:

—Η γιαιγιά μου είναι παλαιός πολεμιστής.

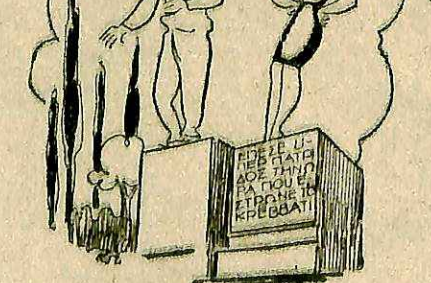
—Και σε ποιόν πόλεμο ήταν;

—Στον πόλεμο του 1940. Μάλιστα έχει κι' ένα τραύμα στο δεξι πόδι.

Και ή γιαιγιά θα γίνεται θρυλικόν πρόσωπον. Παλλά ή' άναγκήσουν, διότι ό ήρωϊσμός γίνεται επί των ήμερών μας τόσο κοινώχρηστο είδος.

—Ω, μά είναι άπελπισία! θα πουν. Του λοιπού ή ήρωϊκή αίγλη ή' άνήκη σ' όλον τον κόσμον, ακόμη και στην κουτσή Μαρία της παροιμίας.

Βεβαίως και ή' άνήκη, ύφ' όσον ή έν λόγω Μαρία θα έχη κουτσά ή κα-

τά έναν έναέριον δομδαρισμόν... Οί όμηροι του μέλλοντος δεν θ' αρχίζουν τις άφηγήσεις ένδοξων κατορθωμάτων μόνον με στίχους, σαν τον πρώτον της παλαιάς Όδυσσεϊας:

«Ανδρά μοι έννεπε, μούσα...»

Αλλά μία Όδυσσεϊα του μέλλοντος θα μπορή ν' αρχίξη κι' έτσι:

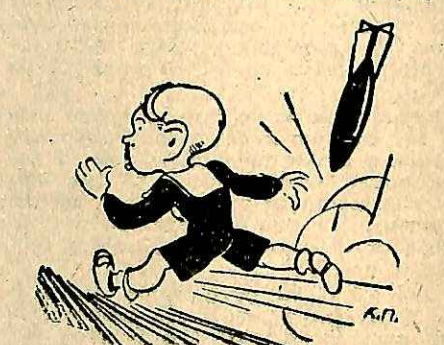
«Δούλάν μοι έννεπε, μούσα...»

Και θα διηγήται αυτό τό ήρωϊκόν έπος τά κλέη μιάς δούλας. Γιατί όχι; Μήπως και οι δούλες και οι μαγειρίσες και οι παραμάνες και όλες οι γυναίκες μιάς έμπόλεμου χώρας δεν άντιμετωπίζουν σήμερα τους ίδιους κινδύνους με τους άνδρες; Γιατί λοιπόν να μην εύρουν κι' αυτές τον Όμηρόν τους;

Η Ιστορία και οι επερχόμενες γενεές θ' άπονεύουν, είμαι δέβαιος, τον άσεϊλόμενον φόρον τιμής στον ήρωϊσμό των συγχρόνων γυναικών. Δίπλα στο μνημείον ένός αεροπόρου, θα ύψώνεται τό μνημείον μιάς καμαριέρας, εις του οποίου την μαρμάρην βάση θα γράφεται τό εξής έπιγράμμα:

«Έπεσε υπέρ πατρίδος την ώρα που έστρωνε τό κρεβάτι».

Μάλιστα, κύριοι! Ίσως τό πράγμα να φαίνεται έκ πρώτης όψεως λίγο άστεϊόν, άλλ' όταν τό καλοσκεφθήτε,

θα τό δρήςτε πολύ σοδορόν. Η άλλη θεία, ότι δεν τό περίμενε κανείς, ότι θα έρχόταν εποχή και ώρα — ή φρικτή ώρα ένός άντισεραπορικού συναγερμού — κατά την όποιαν τό στρώσιμο του κρεβατιού θα ήταν μέγας ήρωϊσμός..

ΤΑ «ΑΝΑΠΗΡΑ» ΣΚΕΥΗ

Η αυτή δικαία άπονομή δόξης έφαρμόζεται ήδη και σ' άψυχα. Στους προηγούμενους πολέμους έδικαιοούντο να όπλισθούν με δάφνες μόνο τα «τιμημένα όπλα» των μαχητών: Τουφέκια, σπαθιά, κανόνια, κράνη και τα παρόμοια. Αυτά ήσαν τά ένδοξα κείμελια ένός άγώνος.

Σήμερα δικαιούνται αυτής της τιμής και όλα τά οικιακά σκεύη: Πιάτα, φρουτιέρες, κατσαρόλες, σουπιέρες, αλατιέρες, καθρέφτες, βάζα, έπιπλα και λοιπά θ' άπομεινούν ως κείμελια του συγχρόνου έναέριου πολέμου. Τα μούσεια θα γεμίσουν από τέτοια ένδοξα ένθύμια, που θα φέρουν τά τραγικά ίχνη των δομδαρισμών.

—Βλέπετε αυτή τη σπασμένη γλάστρα; θα λέγη ό τσιτσερόνε του μουσείου στους προσκεκτους έπισκέπτας. Έστπασε από δόμδα του ένσπειρου πολέμου του 1940... Έγινε κείμελιον...

Αλλά θα συμβαίνουν και άλλα! —Αυτό τό τζάκι, που βλέπετε, θα λέγη ό οικιοδεσπότης στον έπισκεπτή του, έχει ένδοξη καταγωγή. Τα τουβλά του έλήφθησαν από ένα άλλο τζάκι, που τό έγκρέμισε μία δόμδα στα 1940.

—Δηλαδή, σαν να λέμε, τό τζάκι σου είναι από... μεγάλο τζάκι.

—Ακριβώς!

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ένας δεκάλογος

ΓΙΑ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Από παλαιόν ρουμανικόν ήμερολόγον παραλαμβάνομε τον κατωτέρω δεκάλογο, ύπογεγραμμένον υπό της τότε βασίλισσας της Ρουμανίας, ή όποινα, ως γνωστόν, έδωμοσέυε λογοτεχνήματα υπό τό φιλολογικόν ψευδώνυμον Κάμεν Συλβά.

1. — Μην αρχίζης ποτέ φιλονικεία με τον άνδρα σου και όταν έλθω μόνη της προσπάθησε να μένης σωτηλή, δεβαίνα ότι ή συστολή σου θα νικήση.

2. — Μην ξεχνάς ότι είσαι γυναίκα ένός ανθρώπου και όχι ένός Θεού. Έπομένως, μην εκπληττεσαι για τις άδυναμίες του.

3. — Αν βλέπης ότι ό έσδρας σου δεν έχη καρδιά, μην ξεχνάς ότι δεν του λείπει τό στομάχι. Να τον περιποιήσαι λοιπόν και να είσαι δεβαίνα ότι θα κυριαρχήσης και στην καρδιά του.

4. — Προσπάθησε πάντοτε να ύπερισχύη ή γνώμη του συζύγου σου. Αυτό κι' έκείνον έξυψώνει και σένα δεν ζημιώνει.

5. — Διάβαζε δλα τά ένδια φέροντα των έφημερίδων για να μπορής να λύνης μιάν άπορία του συζύγου σου.

6. — Μη ζητάς από τον άνδρα σου χρηματικά ποσά άνωτέρα των δυνάμεών του.

7. — Και στή σφοδρότερη φιλονικεία δεν πρέπει να πληγώσης τον άνδρα σου με πικρά λόγια.

8. — Από καιρό σε καιρό να επαινής τό σύζυγό σου και να του λες ότι άποτελεί πρότυπο των συζύγων. Κι' έσύ μην προσπαθής να κρύβης τά έλαττώματά σου.

9. — Αν ό σύζυγος είναι έξυπνος, να είσαι ή συντρόφισά του, αν είναι κουτσός να είσαι ή φίλη και ή σύμβουλος του.

10. — Να σέβεσαι περισσότερο άπ' όλους την πεθερά σου και να μην ξεχνάς ότι έκείνην αγαπούσε ό σύζυγός σου πριν άναγήση έσένα.

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ζωή είναι συνήθως ένα μελαγχολικό βιβλίο. Είναι ώραίο να τό ξεχνούμε στην άκτινοβολία ένός έλαφρού γέλιου και στή χαρά μιάς θωπείας. Η εύθυμία παρατείνει την νεότητά. Είναι τό καλύτερο φάρμακο του οργανισμού μας. Ζητουμε την κυκλοφορία του αίματος, χαλудώνει τις δυνάμεις, δίνει στο βλέμμα περισσότερη λάμψη, περισσότερη νεότητά, όμορφαίνει και φωτίζει τά χαρακτηριστικά του προσώπου.

Η γυναίκα πρέπει να είναι τρυφερή, γλυκειά. Η γλυκύτης όμως αυτή δεν πρέπει να στερείται ενεργητικότητος, γιατί τότε μοιάζει σαν να της λείπει ή ζωτικότης και ή εύφύλα. Μιά γυναίκα με τό χαμόγελο της αί σοδοξίας με την έκφρασι της χαράς στο πρόσωπο με την του φερότητα σε κάθε της έκδήλωσι έχει περισσότερες δυνατότητες να προχωρήση στή ζωή δίχως δυσκολίες και άναποδιές.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Αφορισμοί

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ο πλατωνικός έρωας και ή νεότης μοιάζουν κατά του το: ότι μαζί γεννώνται και μαζί πεθαίνουν.

★ Οι έχθροι του έρωτος είναι τό μίσος, ή αστάθεια, ή ζήλεια και ό κόρος.

★ Ο έρωας είναι ανεξάρτητος της θελήσεως του άτόμου.

★ Όσο μιλάει κανείς, έστω κι' αν δρίζει, έξακολουθεί ν' αγαπά. Ο θάνατος του έρωτος είναι ή σιωπή.

★ Κάθε έπαφή άνδρος και γυναικός είναι άπρεπής όταν δεν θερμαίνεται από έρωτα. Κάθε ήδονή είναι σεμνή κάτω από τις φτερούγες του έρωτα.

★ Εάν ό έρωας είναι άμαρτία, τότε και ό Θεός είναι άμαρτωλός.

★ Η γυναίκα συγκινείται περισσότερο από την λησμο' νιά του άνδρος, παρά από τις περιποιήσεις του.

★ Όποιος έμπιστεύεται σε γυναίκα είναι τό ίδιο σαν να έμπιστεύεται σε κλέφτη.

★ Τό βιαιότερο αίσθημα που ύπάρχει ίσως στον κόσμο είναι τό μίσος μιάς γυναικός έναντίον άλλης όμοφύλου της.

★ Οι γυναίκες είναι σαν τον κορυδαλλό. Κάθε τι που λάμπει τις θαμπώνει.

★ Όταν είναι κανείς στην ηλικία πατέρας της συζύγου του, κινδυνεύει να μην είναι πατέρας των παιδιών του.

★ Όραία και τίσιη συγχρόνως γυναίκα είναι τόσο σπά νιο πράγμα, όσο και ή τελεία μετάφρασις ένός ποιήματος... Η μετάφρασις, όταν είναι ώραία δεν είναι πιστή και όταν είναι πιστή δεν είναι ώραία.

★ Τό ρόδο και ή γυναίκα έχουν κοινό προτέρημα την όμορφία, και κοινό έλάττωμα τό άγκάθι. Τό άγκάθι της γυναικός είναι ή γλώσσα.

★ Η γυναίκα ή αγαπά ή μισεί. Μέσος δρος δεν ύπάρχει.

★ Προτιμότερο ν' άφίνης τό πλοίο σου στους άνέμους, παρά την καρδιά σου στις γυναίκες, γιατί ή θάλασσα είναι λιγώτερο άπιστη άπ' αυτές.

★ Η κολακεία καταστρέφει περισσότερο από τον έρωτα τις γυναίκες.

★ Η φιλάρεσκη γυναίκα είναι δάρος άφόρητο.

★ Δεν ύπάρχουν γυναίκες που ή αξία τους να διαρκή περισσότερο από την όμορφία τους.

★ Οι γυναίκες προτιμούν να ύποτιμάται μάλλον ή άρετή τους παρά τό πνεύμα και ή όμορφία τους.

★ Η γυναίκα νομίζει ότι έπιθυμεί την παρουσία του φίλου της, ενώ πραγματικά δεν έπιθυμεί παρά τον έρωτα.

ΟΙ άδλοι του Γερο-Παρατατικού

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

Έψιθελήτρων κυριών άτέρμονοι άγέλαι και πλήθη άκατάσχετα τρελλών δεσποινιδών, που λίαν έκολήσαντο επάνω μου ως βδέλλα και μ' έχουσιν έρωτευτή κατακουτεληδόν, πεισιμόνως μοι έζητήσαν να καταξιοθώ άνφας είτε προφίλιος να φωτογραφηθώ κι' άφω τυπώσω έμαυτών επί φωτογραφίδα ν' αρχίσω δίδων από μιάν εις τάς γυνάς άπασσας καθ' όσον είμαι δι' αυτές άνάγκης πρώτης είδος ό γερο—εμβάσας.

Έφ' όσον τό απήτησαν τά των θηλέων σμήνη, δεν ήδυνάμην ούδαμώς να διαπραξώ άλλως, δι' ό έδεχθην όπως νυν ό έαυτός μου γίνη φωτογραφίς δεικνύουσα τό φαινόν μου κάλλος. Λοιπόν, μετέδην αυτανδρος εις έν φωτογραφείον μετά πολλών κεφίων.

και ήλθεν ό φωτογραφεύς να μ' άπαθανάτιση. Ο προπετής! Ηθέλησεν να με κατατοπίση πρό τό φακό σαν εύρεθώ πώς έδει να σταθώ.

Αλλ' όταν ούν επόζαρον με πόζαν γλα (φυράν

κι' άσθδως γλυκεράν,

άπώλεσεν τον δούσουλαν πρό της έμης πο (ζός

και με προσέβλεπεν όσει έκ γενετής χα (ζός

Σαστίσας με τό ύφος μου τό γοητευτικόν δεν έλαβεν έν άκαρεί τά μέτρα του ό βλός

και ούτω άπ' τό κάλλος μου τό έκτυφλω (τικόν

κατεθαμβώθη ό φακός κι' έχάλασεν ή (πλάξ...

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

Ένας δεκάλογος

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ

Από των σελίδων άμερικανικού περιοδικού, μιά Άμερικανίς που φημίζεται για την όμορφία της, δίνει στίς γυναίκες τις παρακάτω δέκα έντολές για την διατήρησι της καλλονής των:

1. — Να κατακλίνεσθε ένωρίς με τό στομάχι έλαφρό και να άναπαύετε τό κεφάλι σας σε μαξιλαρι γεμάτο από άνθη λυκίσκου.

2. — Μη διαβάετε ποτέ επάνω στο κρεβάτι.

3. — Όταν ξυπνάτε τό πρωί να πίνετε τον χυμό έξη πορτοκαλλιών και τό φθινόπωρο ένα ποτήρι χυμού σταφυλίων.

4. — Να λούετε τό σώμα σας με νερό από άνθη άγρού.

5. — Να πλένετε τό πρόσωπό σας με νερό από άνθη άγρού.

6. — Να διαβάετε τά γράμμάτά σας με άπάθεια και να μη σας επηρεάζουν οι κακές ειδήσεις.

7. — Περπατάτε μιά ώρα κάθε μέρα φορώντας παπούτσια με άνδρικό τακούνι.

8. — Να γελάτε με τά χείλη και όχι με τά μάτια για να μη σχηματίζονται ρυτίδες στα άκρα των ματιών.

9. — Να χορεύετε μιά φορά την εβδομάδα.

10. — Εύθε ως έμφανισθούν μικρές ρυτίδες, να τις εξαφανίζετε με τό δάχτυλο όπως κάνετε στο μεταξωτό χαρτί όταν τό τσαλακώνετε.

ΕΙΣΘΕ ΚΟΚΕΤΤΑ

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ;

1. — Άγοράζετε ένα ύφασμα για να φτιάσετε ένα φουστάνι. Διαλέγετε τον χρωματισμό που σας πάει ακόμη κι' αν δεν είναι της μόδας;

2. — Ο' άπουσιάζετε όλη την ήμερα από τό σπίτι σας. Πριν δγήτε έξω, έδεβαιωθήκατε αν τό ρούζ των χειλιών σας ή πούδρα, ή τατσάσρα κτλ. βρίσκονται στην τσάντα σας;

3. — Εάν θα άπουσιάζετε για δύο ώρες, κάνετε τον ίδιο έλεγχο;

4. — Τό ξεχάσαμε του ρούζ της ή της πούδρας σας χαλά τη βραδυά σας;

5. — Είσθε μόνη. Τα μαλλιά σας έχάλασαν κάπως. Τους δίνετε μερικές χτενισίες;

6. — Μιά άπροσδόκητη πρόσκλησις. Θα την άνοήθητε γιατί τό βραδυό σας φορεμα δεν είναι άπολύτως της μόδας;

7. — Σας προσφέρουν ένα ύπεροχο νερούδι για την μπουτουνιέρα σας. Η πρώτη σας σκέψις είναι να θαυμάσετε τό άνθος πλησιάζοντας τό στο πρόσωπό σας;

8. — Η φίλη σας λανσάρει ένα νέο καπέλλο. Σκέπτεσθε: «Θα μου πηγαίνει ώραία», πριν προσδεχθήτε: «Της πηγαίνει ώραία»;

9. — Θα στερεθήτε ένα ύπεροχο γλίκισμα για να διατηρήσετε την «γραμμή» σας;

Έννεα «ν α ι»: Είσθε πολύ κοκέττα (αυτό θα σας γίνη έννοητικό). Πέντε έως έπτά «ναί»: Έχετε δίκιο. Ταία έως πέντε «ναί»: Έχετε ίσως λίγο άδικο. Έννεα «όχι»: Δεν αξίζει πραγματικά τον κόπο να είσθε γυναίκα.

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ

Ένα χαριτωμένο ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ του ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Η Ζουλιέτ Φριγκουζέν είχε μόλις τελειώσει το συγκύρισμα του σπιτιού και ήταν έτοιμη να ξαπλώσει στην ντορμέζα της για ν' αναπαυθεί όταν εκτύπησαν στην πόρτα.

Παρά την έκπληξή της, γιατί σπανίως έδεχόταν επισκέψεις, έφώναξε «έμπρός! περάστε!». Μπροστά της στεκόταν σε λίγο ένας νέος με ευχάριστο παρουσαστικό.

— Η δεσποινίς Φριγκουζέν;
— Εγώ, κύριε!
— Εσείς! Τι έκπληξις!
— Εσπευσε έπειτα να αυτοσυστηθώ:

— Γκοντράν Λετουρνερέλ.
— Α! Θεέ μου! Έσείς;
— Ολόκληρος. Μπορώ να μιλήσω μαζί σας μερικά λεπτά;
— Άλλα... βέβαια.

Ο έπισκέπτης έδωσε τα γάντια του, τα έδιπλωσε στα δύο και τα έβαλε με προσοχή επάνω σ' ένα καναπέ. Έβλεπε κανείς άμέσως πως ο νέος αυτός είχε μεγάλη τάση στη ζωή του.

Έπειτα έριξε ένα βλέμμα ικανοποίησεως στο δωμάτιο, που ήταν σαλόνι και τραπεζαρία συγχρόνως.

— Είσαστε θαυμάσια έγκατεστημένη, δεσποινίς Φριγκουζέν, έκαμε.

— Καθήστε, κύριε. Τι ζητείτε από μένα; Η έπισκεψή σας... έπειτα από τόσα χρόνια...

Ο έπισκέπτης έπηρε ένα συλλογισμένο ύφος και εκάθισε ή καλύτερα παρεκώρισε σ' ένα κάθισμα την τιμή να υποδαρσάσει το σώμα του, που, γι' αυτόν, ήταν κάτι το θειον, ανεξαρτήτως βέβαια της έντυσέως που μπορούσε να προενή στους άλλους.

Η ρεμβώδης ιδιοσυγκρασία του είχε δώσει πραγματικά μια παράξενη φυσιολογία στον κ. Λετουρνερέλ. Είχε μεγάλη μύτη, καθόλου σχεδόν σαγόκι, μακρύ χέρι, επάνω στα όποια όμως ο βραχίονας κατείχε πολύ μικρά θέσι και το δλον του σε άφηνε σκεπτικό, ιδίως όσον αφορά το περιεχόμενον του μικροσκοπικού κρανίου του.

Αφού έγκατεστάθη καλά στο κάθισμά του, άρχισε:

— Θα ήθελα, δεσποινίς, να μολέειναι τη διεύθυνσι της δεσποινίδος Ντυναί.

— Κύριε!

Ο Γκοντράν Λετουρνερέλ έσηκωσε το κεφάλι, παραγμένος κάπως από την άκουσία κραυγή και την έκφραση δυσαρσκειάς, που έζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της Ζουλιέτ.

— Καταλαβαίνω... έκαμε, αυτό θα πρέπει να σας φαίνεται πολύ παράξενο...

— Παράξενο; Κάτι περισσότερο από παράξενο! έφώναξε η δεσποινίς Φριγκουζέν. Δεν θα μπορούσα να φαντασθώ ποτέ ότι, αφού εγκαταλείψατε τη Σοφία, κατά τον τρόπο μάλιστα που το έκάματε, θα ήταν δυνα-

τον τώρα να ζητάτε να την ξαναβείτε.

— Δεν την έγκατέλειπα, απήντησε ο Γκοντράν. Η ζωή μάς έχωρισε σε μιά ηλικία, που ούτε ο ένας ούτε ο άλλος ήμασταν σε θέση να της αντίσταθούμε.

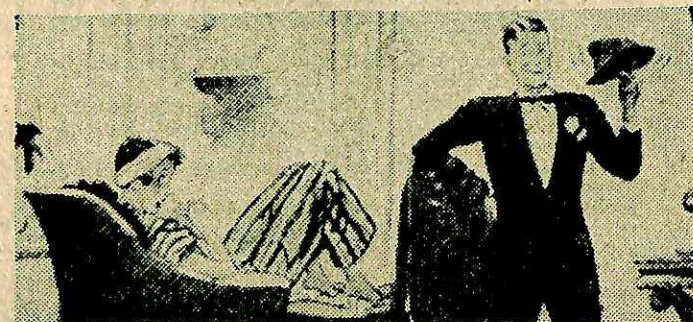
— Η Σοφία ήταν πρόθυμη να υποβληθώ σε κάθε θυσία.

— Το καθήκον μου μου απαγόρευε να δεχθώ μια τόσο ολοκληρωτική θυσία. Έξ' άλλου...

— Έξ' άλλου, η οικογένειά σας σάς επρότεινε μια νέα, πολύ πλουσία και, μεταξύ της φίλης μου, που δεν είχε παρά μόνο τη νεότητα και την όμορφιά της, και εκείνης, δεν έδιωτάσατε ούτε ένα δευτερόλεπτο. Εγραψατε μια φρικτή έπιστολή στη Σοφία, που όμως σάς άγαπούσε μέχρι θανάτου.

— Μέχρι θανάτου! Έλπίζω να μην πέθανε, ανεστάνει ο Γκοντράν Λετουρνερέλ, δεικνύων συμπτώματα εξαιρετικής ταραχής. Θα ήταν φρικτό, θα ήταν τρομερό! Σας δεδαίω, ότι θα ήμουν χαμένος άνθρωπος!

Έφαινόταν τόνον ελκρινδώς

παραγμένος, που η Ζουλιέτ έσπευσε να τον καθησυχάσει:

— Μην ταραζέσθε, έπλε, η Σοφία δεν πέθανε.

— Α! έκαμε ο Γκοντράν, ξαναβρίσκοντας την ήρεμία του. Έγώ, ξερετε, είμαι χήρος... από όκτω ήμέρες...

— Και έρχόσαστε να μου ζητήσετε τη διεύθυνσι της Σοφίας; έρώτησε η Ζουλιέτ, που έταραχθηκε τώρα κι' αυτή.

— Ναί. Μπορείτε να μου την δώσετε;

— Έπειτα από δέκα χρόνια, η Σοφία έχει αλλάξει φυσικά χαρακτηριστικά και αίσθηματά...

— Λίγο μ' ενδιαφέρει. Κι' αν ακόμη είχε γεράσει κατά είκοσι ολόκληρα χρόνια και πάλι δεν θα με ενδιέφερε...

— Ισως νάσαστε τελείως ξένος πια γι' αυτήν...

— Τί σημασίαν έχει;

— Δεν την εξεχάσατε λοιπόν;

— Τη διεύθυνσί της, ίκέτευσε ο Γκοντράν, δώστε μου τη διεύθυνσί της.

Η Ζουλιέτ, που ήταν έτοιμη να απαντήσει, άλλαξε άμέσως γνώμη.

— Άκούστε, έπλε. Δεν θυμάμαι ακριβώς την διεύθυνσι της Σοφίας αυτή τη στιγμή. Έχω με κάμποσον καιρό να ιδωθούμε. Άλλοτε σίπι... Και δεν ξέρω που έχω την έπιστολή, μέσα στην όποια μου γράφει τη νέα της διεύθυνσι... Δυστυχώς δεν έχω τον καιρό να ψάξω για να τη νρωθώ αυτή τη στιγμή... Μπορείτε να ξαναπεράσετε αύριο;

— Δεν εινε δυνατόν προτήτερα.

— Όχι! Είνε αδύνατον!

— Άλλ' αύριο άσφαλώς, έ;

Η φωνή του Γκοντράν ήταν αγωνιώδης.

— Αύριο άσφαλώς, απήντησε η δεσποινίς Φριγκουζέν. Σας το ύποσχομαι.

Ο Γκοντράν έσηκώθηκε και άπεχειρέθηκε την Ζουλιέτ, με πολύ έπίσημο ύφος, που έρχόταν σε κάποια αντίθεση προς την ταραχή που είχε φανερώσει προ όλίγου, όταν έμιλούσε για τη Σοφία.

Όταν έμεινε μόνη, η Ζουλιέτ έπεσε σε βαθειά συλλογή.

Θυμόταν τώρα την έποχή που αυτή και η Σοφία ήταν υπάλληλοι στο ίδιο γραφείο. Η φίλη της είχε γνωρίσει τότε τον Γκοντράν Λετουρνερέλ και τον είχε αγαπήσει μ' ένα τρελλό πάθος, πράγμα που έφαινόταν κάπως άδικαιολόγητο στη Ζουλιέτ.

Και τα γεγονότα απέδειξαν ότι η δεσποινίς Φριγκουζέν δεν είχε άπατηθή στις όχι και τόσο κολακευτικές κρίσεις της για τον τότε αυτόν.

Γιατί ο Γκοντράν είχε ξαφνικά εγκαταλείψει τη Σοφία, για να παντρευθώ μιά νέα πλουσιώτερη απ' αυτήν.

Και όμως νά, που τώρα, έπειτα από δέκα ολόκληρα χρόνια, εξαγαγίριζε και πάλι.

Ισως λοιπόν δεν θα έπρεπε να τον καταδικάσει διαστικά.

Το κάτω - κάτω, ίσως ο Γκοντράν να είχε δίκιο. Ο ένοχος ήταν η ζωή.

Ναί, αλλά δεν έπρεπε να σκεφθώ μόνο τον Γκοντράν. Έπρεπε να σκεφθώ και τη Σοφία επίσης.

Η Ζουλιέτ είχε πη ψέματά, θεοβανώντας πως δεν ήξερε τη διεύθυνσί της. Τούναντιον, οι δύο φίλες έδλέποντο τακτικώτατα.

Την έπομένη, ακριβώς στην ώρα του και με την όμπρέλλα στο χέρι, μολονότι ο καιρός ήταν καλός, ο Γκοντράν ένεφάνισθη και πάλιν.

Η Ζουλιέτ τον έπερίμενε.

Ήταν πολύ ώχρη.

Και όταν ο Γκοντράν έρώτησε:

— Λοιπόν, την δρήκατε τη διεύθυνσι;

Η Ζουλιέτ απήντησε:

— Άκούστε με. Έσκέφθηκα καλύτερα... Έλπίζω ότι θα με καταλάβετε...

Αφότε η συζητή της Σοφίας... Μετά την αναχώρησή σας, επέφερε φρικτά... Κι' έπειτα, δόξα τω Θεώ, ο χρόνος έκαμε το έργο του.

Η Σοφία συνήντησε έναν καλό νέο, που την αγαπάει και που πρόκειται να την παντρευθώ... Η έπιστροφή σας μόνο κακό μπορεί να της κάμη...

Αντεβουνόμαι στην τιμιότητά σας. Υπήρξατε εύτυχής... Εί-

νε η σειρά της τώρα... Μην προσπαθήτε να ζυγνήσετε το παρελθόν... Άπεφάσισα να μην σας δώσω την διεύθυνσι της Σοφίας...

Ο Γκοντράν έκύταξε τη Ζουλιέτ άφηρημένα.

Έκρειάσθηκε μερικά λεπτά για να συνέλθω.

— Άλλά λίγο μ' ενδιαφέρει η εύτυχία της Σοφίας, έπλεν έπειτα. Αφούτοις έχρημα, άσχο- λούμαι έμους με το νοικοκυριό μου και έθυμήθηκα πως η Σοφία είχε άλλοτε μιά περίφημη συνταγή...

— Συνταγή;

—... Άγγλικής πουτίγκας! Ήθελα μόνο να την παρακαλέσω να μου την δώση...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Α.Ο.Α.Ο.

★ Σε ποιά χώρα, νομίζετε, καταναλίσκονται η περισσότερη μπίρα;... Στη Γερμανία! θα πητε άσφαλώς. Και όμως η Γερμανία δεν έρχεται παρα τρίτη στον σχετικόν πίνακα. Περισσότερα καταναλώσις μπίρας γίνεται, η μάλλον γινώταν πρὸ του πολέμου, στο Βέλγιο. Κατά μιά τελευταία στατιστική η καταναλώσις μπίρας κατά κεφαλήν στις διάφορες Εύρωπαϊκές χώρες ήταν: στο Βέλγιο 185 λίτρες τον χρόνο κατά κάτοικον, στην Άγγλία 77 λίτρες, στην Γερμανία 68, στην Δανία 62, Έλβετία 46, στη Γαλλία και Ίρλανδία 42, στην Σουηδία 38, στην Όλλανδία και Νορβηγία 25.

★ Διαβάστε τώρα κάτι, που θα φαινόταν ίσως άπίθανο και στους αναγνώστες μας του «Στον Πολιτισμό του 30ού αιώνας»: Στη Δανία πωλείται σ' ή μέρα συμπεπυκνωμένο γάλα σε φύλλα, διαστασών ταχυδρομικού δελτίου.

Ο τύπος αυτός συμπεπυκνωμένου γάλακτος, άπδειχθη πρακτικώτατος, γιατί το γάλα μπορεί ν' άποσταλη και δι' έπιστολή! Άρκεί οι έπιστολές αυτές να εινε καλά σφραγισμένες. Το φύλλο του γάλακτος, που δεν περιέχει ξαχαρι, μόλις ριχθώ μέσα σε ζεστό νερό διαλυείται άμέσως και δίδει θαυμάσιο γάλα. Το σπουδαιότερο πλεονέκτημα του γάλακτος σε φύλλα εινε ότι δεν έπιδέχεται νοθεύσι, ενώ σ' άλλα, τα υπό μορφήν πολτιεύ, η νοθεύσις εινε εύκολωτάτη όπως και του γάλακτος σε σκόνη.

★ Ο πόλεμος, με τον περιορισμό που έχει έπιφέρει στην καταναλώσι του κρέατος, περιώρισε κατ' ανάγκην και τα λουκανικά στη Γερμανία. Μιά έφημερίς της Φραγκφούρτης, που φημίζεται για τα λουκανικά της, ύπεθυμίζει συναφώς ότι το μεγαλύτερο λουκανικό που κατεσκευάσθη ποτέ έπί της γής, παρασκευάσθη το 1601 από την συντεχνία των Γερμανών άλαντοποιών εις Κανιζβέργην έπ' ευκαιρία του ιδωλίου της έπαγγελιαστικής των όργανώσεως. Το λουκανικό εκείνο είχε μήκος... ενός χιλιομέτρου, έζυγιζε 400 χιλιογράμμια και έδασταζόταν κατά την παρέλασι από 103 μέλη της συντεχνίας!

Η ΓΟΗΤΕΙΑ του ΣΙΝΕΜΑ

Δεν υπάρχει σήμερα κορίτσι που να μη μοιάζει σε κάτι μ' έναν κινηματογραφικόν άστέρα. Η μιά εινε βέβαιη πως έχει το χαμόγελο της Μάε Ού- έστ, η άλλη πως η ματιά της δεν διαφέρει καθόλου από το βλέμμα της Μαρλένε Ντήτριχ, και άλλη ότι το ντεκολτέ της εινε πανομοιότυπο του ντεκολτέ που είχε η Τζόαν Κράουφορντ στην τάδε ταινία.

Ο φίλος μου λοιπόν Όκτάβιος είχε την άτυχία να πάρη ακριβώς μιά τέτοια γυναίκα, για την όποιαν μου έλεγε προχθές πως ήταν φοβερά στενοχωρημένος.

— Εγώ, αγαπητέ μου, δεν έπηρε μιά γυναίκα. Έπηρε το μισό Χόλλυγουντ.

— Μη στενοχωρείσαι και τόσο πολύ, του έπλε για παρηγοριά. Κάποιος άλλος θα παντρεύτηκε το άλλο μισό.

Πραγματικά, η γυναίκα του Μαίρη περνούσε όλη σχεδόν την ήμερα της μελετώντας φωτογραφίες διάφορων στάρ που της έμοιαζαν και προσπαθώντας να καμη έντονωτερη αυτή την όμοιότητα.

Έν τώ μεταξύ η ζωή κυλούσε σκληρή και άμειλικτη, γυρω της. Το ψητό εξακολουθούσε να καίγεται στην κασαρόλα, η ύπνερτρια γινόταν άφαντη με τ' ασυνήκτα του σπιτιού, το νερό του λουτρού ξεχειλίζει από την μπανιέρα, έπιλημυρίζει όλα τα δωμάτια κι' έχάιδευε τα ποδάρια της κυρίας.

Ο Όκτάβιος, έπιστρέφοντας απ' το γραφείο του, έβασσε κολυμπάντας κοντά στη λατρευτή του σμύδια, την όποιαν έρώτησε με ύφος ίκεσίας αν ύπνερξε τίποτε για φαί η έσπρεπε να καταφύγουν πάλι στο έστια τόριο.

Ένα βράδυ όμως, άγνωστον πως και γιατί, ο Όκτάβιος άποφάσισε να μπη σ' έναν κινηματογράφο. Έμεινε δυό ώρες μέσα, και όταν βγήκε ήταν πολύ διαφορετικός, έντελώς άνθρωπος. Όρμησε σ' ένα ταξί, έμπηκε μέσα και έπλε το σάφερ με μιά φωνή μεταλλική, που την άκούσε κι' αυτός για πρώτη φορά:

— Στο σπίτι!

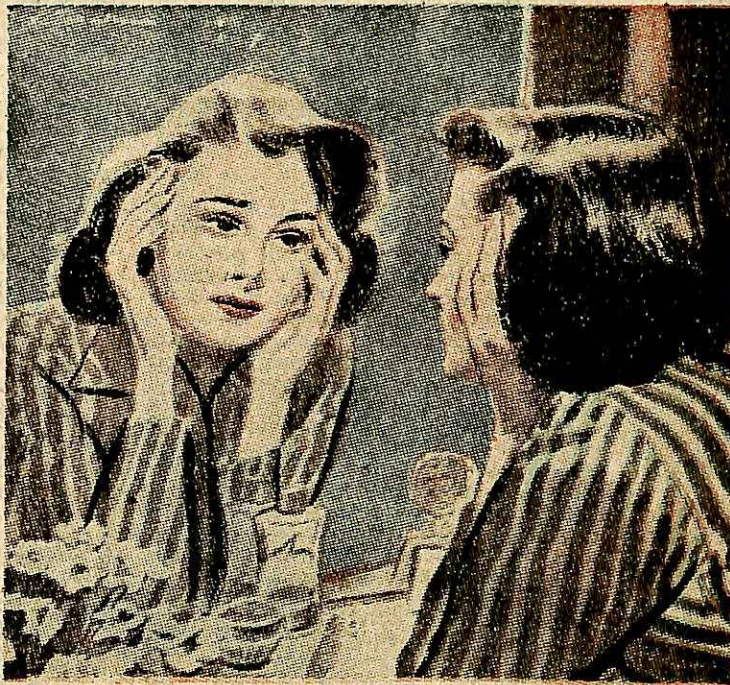
— Ποιό σπίτι; Έκανε ο σωφέρ με άπορία.

— Προχώρει και σταμάτα εκεί όπου θα ίδης το νερό να τρέχη σαν καταρράκτης απ' τη σκάλα και θ' άκούσης μυρωδιά από καμμένο ψητό.

Με τις οδηγίες αυτές, το ταξί έσταμάτησε έξω από ένα σπίτι, σ' ένα παράθυρο του όποιου είδε έσταμάτησε η Μαίρη, η όμοιότης της όποιας με την Γκρέτα Γκάρ στην «Άννα Καρενίνα» ήμποσε καταπληκτική.

Ο Όκτάβιος ανέθηκε τρέχοντας τη σκάλα, και πολύ εύτυχισμένος μάλιστα, άπήτησε ο Όσμενός σπαζόντας ένα γύψινο άγαλματάκι της Μάε Ούέστ. Κι' έσείας, δεν πιστεύω να σου κακόφανη αν μοιάζω λίγο με τον Ουάλλας Μπέρν!

ΤΖ. ΜΑΡΟΤΤΑ

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΨΕΜΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Η Ζερμαίν άκούσε τα ένδεκα χτυπήματα που άντηχσαν στο γειτονικό δωμάτιο και έπειτα έπανελαβε. Καθισμένη μπροστά στον καθρέπτη της τουαλέτας της, τις πένθιμες σκέψεις της, που διεκόπησαν προς στιγμήν:

— Δεν μπορώ να δεχθώ... Δεν μπορώ να γελάσω και τον εαυτόν μου κ'... εκείνον. Ο Κλεμάν εινε καλός που θέλει να έξασφαλίση την εύτυχία μου.

Έγώ όμως θα πέσω έξω σ' ένα έργο που εινε άνωτερο των δυνάμεών μου. Είμαι ένα άγρίμι συνηθισμένο στη μοναξιά, ενώ ο Κλεμάν, για την έπιδεικτική ζωή που του χρειάζεται, έχει ανάγκη μιάς γυναίκας με έντελώς διαφορετικά προσόντα απ' εκείνα που μπορώ να έχω εγώ.

Ένας δικηγόρος σαν κι αυτόν πρέπει να έχη στίπι έπιδεικτικό και εγώ είμαι άνικα νη να του εξασφαλίσω τέτοιο... Είνε, λοιπόν, άπορίτητο να φανώ λογική και για τους δυό μας και να παραμερίσω κάθε έλπίδα, όσο και αν θα εινε αυτό σκληρό για μένα...

Η Ζερμαίν σηκώθηκε, έπηρε στο μικρό της γραφείο και έγραψε γρήγορα λίγα λόγια στον Κλεμάν, για να του άναγγείλω ότι είχε σκεφθώ κα-

λίγο, από το ίδιο παράθυρο, άρχισε να πέφτη μιά πραγματική βροχή από φωτογραφίες, περιόδικα και διάφορα άλλα αντικείμενα: καθρέφτες, χτενίσκας, φουρκέτες, πούδρες, καλνυτικά παντός είδους, που έλυντικά παντός είδους, που έστροβιλίζονταν για λίγο στον άέρα κι' έπεφταν μετά στο πεζοδρόμιο. Και για μιά στιγμή η Μαίρη ένόμισε ότι έπρόκειτο ν' έλυντικά παντός είδους, που έστροβιλίζονταν για λίγο στον άέρα κι' έπεφταν μετά στο πεζοδρόμιο.

— Ενόμιζα πως ήσουν εύτυχισμένος για την καταπληκτική μου όμοιότητα με την Γκρέτα, την Μαρλένε, την Τζόαν... έμουν μωροίσις τέλος καταπληκτική η Μαίρη.

Την άπάντησι αυτήν έσπερε να την δώση έπί τέλους την νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων. Έπειδή όμως έπηρε την άποφάσι να απαντήσει άρνητικά, έθεώρησε προτιμότερο να έπισπεύσει την άνησι για να θέσει μιά ώρα άρχήτερα τέλος στην δυσάρεστη εκείνη κατάσταση.

Οι μέρες έπέρασαν και ήρθε η στιγμή της μεγάλης άποφάσεως. Η Ζερμαίν νειροσκόλουσε μόνη της στη σιγαλιά που κυριαρχούσε στο μικρό της σαλόνιακι. Τα ένδεκα χτυπήματα που άντηχσαν πάλι, της ύπεθυμίσαν ότι αυτή ήταν ή ώρα του ραντεβού, κατά το όποιον μιά άλλη διαφορετι-

λά, ότι οι διαταγμοί της την έσπρωνχαν στο ν' άπάντηση άρνητικά, και ότι θα προτιμούσε ούτε άπάντησι του καν να έπαρνε, για να μην παρέτεινε τις δυσάρεστες γι' αυτήν στιγμές.

Φυσικά, ώστερα από όλα αυτά, της ήταν άδύνατο να δεχθώ την πρόσκλησί του για άποψε το βράδυ.

Η Ζερμαίν έσφράγισε το γράμμα, ένομισε τον εαυτό της ήρεμότερο και έψιθύρισε:

— Η Γερτρούδη θα ρίξη αυτό το γράμμα στο ταξί... μεις αύριο το πρωί. Ο κυδός έρρίφθη!

Έπηρε μετά και πλάγιασε γεμάτη θάρρος, χωρίς όμως να μολέσει να κρυφώ από τον εαυτό της ότι ο πόνος θα αντίκαθιστούσε πολύ γρήγορα την κατά παραγγελίαν σταθερότητα εκείνη.

Λίγες μέρες πρὶν ο Κλεμάν, ένας παλός φίλος, που ύστερα από τριανή άγώνες πολλών ετών είχε κατορθώσει να άποκτήσει όνομα μεγάλου δικηγόρου, της έπρότεινε να ένώσουν τις τύχες τους. Αυτή, όφρανή από πολλού, έζούσε ήρεμα, άπαρρηγμένη άνάμεσα στις προσφιλείς της άναμνήσεις κι' έτσι έβασσε στα 36 χρόνια της. Γι' αυτό, όταν άκούσε την πρότασι του φίλου της, έέπληγμα, έχάρηκε, άνησύχησε και έπέδραβνε την άπάντησι.

Την άπάντησι αυτήν έσπερε να την δώση έπί τέλους την νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων. Έπειδή όμως έπηρε την άποφάσι να απαντήσει άρνητικά, έθεώρησε προτιμότερο να έπισπεύσει την άνησι για να θέσει μιά ώρα άρχήτερα τέλος στην δυσάρεστη εκείνη κατάσταση.

Οι μέρες έπέρασαν και ήρθε η στιγμή της μεγάλης άποφάσεως. Η Ζερμαίν νειροσκόλουσε μόνη της στη σιγαλιά που κυριαρχούσε στο μικρό της σαλόνιακι. Τα ένδεκα χτυπήματα που άντηχσαν πάλι, της ύπεθυμίσαν ότι αυτή ήταν ή ώρα του ραντεβού, κατά το όποιον μιά άλλη διαφορετι-

— Ενόμιζα πως ήσουν εύτυχισμένος για την καταπληκτική μου όμοιότητα με την Γκρέτα, την Μαρλένε, την Τζόαν... έμουν μωροίσις τέλος καταπληκτική η Μαίρη.

Την άπάντησι αυτήν έσπερε να την δώση έπί τέλους την νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων. Έπειδή όμως έπηρε την άποφάσι να απαντήσει άρνητικά, έθεώρησε προτιμότερο να έπισπεύσει την άνησι για να θέσει μιά ώρα άρχήτερα τέλος στην δυσάρεστη εκείνη κατάσταση.

Οι μέρες έπέρασαν και ήρθε η στιγμή της μεγάλης άποφάσεως. Η Ζερμαίν νειροσκόλουσε μόνη της στη σιγαλιά που κυριαρχούσε στο μικρό της σαλόνιακι. Τα ένδεκα χτυπήματα που άντηχσαν πάλι, της ύπεθυμίσαν ότι αυτή ήταν ή ώρα του ραντεβού, κατά το όποιον μιά άλλη διαφορετι-

κη λεξις θα μπορούσε να μεταβάλη έντελώς την κατάσταση.

Α, όχι περιττές λύπες, ούτε τρυφερότητες, ούτε παρόπονα! Τί κριμα όμως, ο Κλεμάν να δεχθώ έτσι εύκολα την άποφάσι της και να μην έπιχειρήσει μίαν άποπειρά έπισκέψεως, να μην κάμη το έλάχιστο φιλικό νεύμα!

Ξαφνικά άντηχσε το κουδούνι. Ήταν ο Κλεμάν. Έμπηκε στο σαλόνι και φώναξε.

— Μπα! Δεν είσαι έτοιμη; Η Ζερμαίν ένομισε ξαφνικά ότι έμεινε χωρίς δυνάμεις. Για πρώτη φορά ίσως από τότε που είχε γράψει το γράμμα αίσθανθηκε μέσα στην καρδιά της τον μεγάλο σπαραγμό του πόνου. Δεν μπορούσε να πη ούτε μιά λέξι.

— Είνε πολύ άργά, φίλη μου, πρέπει να διασθής. Μήπως ξεχάσες;

— Γιατί ήρθες, Κλεμάν; Δεν σου φαίνεται ότι εινε άναφέλος ο πόνος, που μοιραίως θα δοκιμάσωμε και οι δυό;

Ο Κλεμάν την έκύταξε χωρίς να καταλαβαίνει, κι' έπειτα την δέικοψε με λόγια γεμάτα πάθος:

— Όχι, όχι! Δεν θέλω να πιστέψω πως δεν με περίμενες! Αυτές τις τελευταίες μέρες όνειροπόλησα πολύ την εύτυχία που θα έξασφαλίσει μαζί σου και δεν έννοω να έχω καμμία άπρόοπτη άπογοήτευσί!

Ονειροπόλησα πάρα πολύ και την εύτυχία σου, Ζερμαίν, γιατί θα εινε χαρά μου, στο όρκισμαι να σε καμη εύτυχισμένη!

Τα λόγια αυτά τα έλεγε με τόση θερμότητα, με τόση πειστικότητα, ώστε η Ζερμαίν δεν ήξερε τί να πη και έκ'υνη. Ο Κλεμάν τότε, που δεν τολμούσε να την πλησιάσει, έπροχώρησε στο γραφείο. Η συγκίνησις τον έπνιγε. Ξαφνικά, έπάνω στη νευρική του κατάσταση, άνεσκήσας ένα διόλκι από κάτω φάνηκε ένας φάκελλος, έπάνω στον όποιον έδιάβασε διαστικά την διεύθυνσί του.

— Μου έγραψες, Ζερμαίν; Τι είχες να μου πής;

Έκείνη έμεινε έκπληκτη. Κατάλαβε άμέσως ότι η τύχη έπληγαινε αντίθετα στη θέλησί της, αφού η Γερτρούδη δεν είχε ρίξει το γράμμα στο ταχυδρομείο.

Ο Κλεμάν ήταν έτοιμος να σχίση τον φάκελλο, η Ζερμαίν όμως έτρεξε κοντά του και του έμπε:

— Μή! Μην το διαβάσεις, Κλεμάν!

— Μα... — Μην το διαβάσεις... Βλέπεις καλά ότι άφού έγραψα αυτό το γράμμα... δεν σου το έστειλα... Μην το διαβάσεις! Πές μου τότε τί μου έγραψες!

Ήταν καταταραγμένη. Ο ρόλος που έπαιζε η τύχη, τα θερμά λόγια του φίλου της, την έκαναν να μην τολμά να σκέπτεται πια όποιες πρὶν από λίγες μέρες. Είπε τότε το μεγάλο, το τρισευχισμένο ψέμα:

— Σου έγραψα Κλεμάν, για να σου εκφράσω όλη τη χαρά που αισθάνομαι... όλη την εύτυχία που με κλημμυρίζει... Και σε παρακαλώ να έχώσσουν συ έδω για να σου έλεγχω το ψέμα χωρίς μάρτυρες, για να μη φανερώνω σε όλους έκείνους που ήανε στο ταξί, όλη τη πηγολή μου γαρά, όλη τη μεγάλη μου εύτυχία!

ΠΩΛ - ΛΟΥΙ - ΕΡΒΙΕ

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

22ον

Ο Σμιθ εξέθεσε άμέσως τόν σκοπό τής επισκέψεώς του.

Τρεις συναλλαγματικά, ποσού πέντε χιλιάδων ή κάθε μία καί λήγουσαι κατά τήν ίδια χρονολογία, παρουσιάσθηκαν στό ταμείο του πρὸς εξέφλησιν.

Ο Σμιθ διέταξε τήν πληρωμή των, ἀλλ' ὁ ταμίας του, πού εἶχε ἄλλοτε χρηματίσει ἐπὶ δύο ἔτη ταμίας τῆς Γαλλοαμερικανικῆς Τραπεζίης, παρετήρησε κατόπιν ὅτι ἡ ὑπογραφή τοῦ φερομένου ὡς ἀποδέκτου Τζάκομπσον ἦταν τσαστή.

Ο Σμιθ, λέγοντας αὐτά, ἔδωκε τὶς συναλλαγματικὲς ἀπὸ τὸν χαρτοφύλακά του καὶ τὶς παρουσίασε στὸν Τζάκομπσον. Ἐκεῖνος, μὲ τὴν πρώτη ματιά, ἀνέληφθη τὴν πλαστότητα των.

—Νὰ κάμετε μνήσιν, εἶπε πρὸς τὸν ἐπισκέπτην του, ὁ Πατόχης αὐτὸς θὰ εἶνε κάποιος ἀπατεώ.

Τὸ τηλέφωνο ἐκτύπησε καὶ πάλι ἐκείνη τῇ στιγμῇ.

Ὁ Ἐδουάρδος ἐπήρε, στὰ χέρια του τὸ ἀκουστικό καὶ τὸ πρόσωπό του ἐφάνε-ρσε ἁμέσως μεγάλη ἐκπληξί.

—Θαυμάσια! ἔκαμε, γυρίζοντας πρὸς τοὺς δύο ἐπισκέπτας του. Ξέρετε ποῖον μὲ ἀναγγέλλουν αὐτὴ τῇ στιγμῇ; Τὸν ἴδιο τὸν Πατόχη!

Ο Καίσαρ Ροντάρ ἐπροχώρησε ἁμέσως πρὸς τὸν τραπεζίτη.

—Σὰς παρακαλῶ νὰ τὸν δεχθῆτε, εἶπε. Μόνον ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ βρῇ ἔ-δω...

—Τὶ ὑποθέσεις ἔχετε λοιπὸν μαζὶ του;

—Θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα.

—Καλὰ. Θὰ διατάξω νὰ τὸν οδηγήσουν σὲ ἕνα ἄλλο γραφεῖον.

—Ὅσο γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του, νομίζω ὅτι τὸν μαντεύω, εἶπε ὁ Ροντάρ. Προφανῶς θὰ εὐρήκε τὶς δέκα πέντε χιλιάδες φράγκων καὶ θὰ ἔρχεται νὰ σὰς καταβάλῃ αὐτὸ τὸ ποσόν, γιὰ νὰ ἀποσύ-ρῃ τὶς τρεῖς συναλλαγματικὲς ἀπὸ τὴν κυκλοφορία πρὸς τὴν λήξεώς των.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ εἶνε, συνεφώνησε ὁ τραπεζίτης.

Ο Σμιθ εἶχε πλησιάσει καὶ αὐτὸς τώρα.

—Κύριε, εἶπε, πρὸς τὸν Τζάκομπσον, οἱ συναλλαγματικὲς αὐτὲς μοῦ ἀνήκουν, ἀφοῦ ἀντιπροσωπεύουν δέκα πέντε χιλιά-δες φράγκων, πού ἐβγάκαν ἀπὸ τὸ ταμεῖό μου. Ἐγὼ λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ τὶς με-ταχειρισθῶ ὡς θέλω...

—Βεβαίως, ἀλλ' ἀφοῦ εἶνε πλαστὲς, σὰς εἶνε ἄχρηστες, γιὰτὶ δὲν μπορεῖτε πιά νὰ τὶς κυκλοφορήσετε.

—Φυσικά, δὲν μπορῶ νὰ τὶς κυκλοφο-ρήσω. Ἀλλὰ πιθανὸν ὁ Πατόχης αὐτὸς νὰ ἔξη βρῇ ἐν τῷ μεταξύ τὰ χρήματα καὶ νὰ θέλῃ νὰ τὶς ἐξοφλήσῃ. Ἐμένα λοιπὸν δὲν μ' ἐνδιαφέρει τόσο ἡ καταδίωξις ἐνὸς κα-κοποιῦ, ὅσον κυρίως ἡ εἰσπράξις τῶν χρημάτων μου. Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔχε-τε καμμιὰ ἀντίρρηση...

—Ὅχι, εἶπε ὁ τραπεζίτης. Θὰ προτι-μοῦσα βεβαίως νὰ σὰς ἐβλάπη νὰ τὸν πα-ραδώσετε στὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ δὲν ἐπι-μένω σ' αὐτό.

Ὁ Καίσαρ Ροντάρ ἐφαίνεται ἀπὸ μερι-κὼν στιγμῶν σκεπτικὸς.

—Ἐγύρισε τέλος πρὸς τὸν Σμιθ καὶ τοῦ εἶπε:

20

—Κύριε, ἀν ἀντελήφθην καλῶς, ἐκεῖνο πού σὰς ἐνδιαφέρει εἶνε νὰ πάρετε πίσω τὰ χρήματά σας γι' αὐτὲς τὶς συναλλα-γματικὲς καὶ πιθανὸν καὶ κάποιον τόκον...

—Θὰ τὶς ἐδίδιντε λοιπὸν σ' ἐκεῖνον πού θὰ προσέφερε τὰ περισσότερα;

—Φυσικά... φυσικά... ἔκαμε ὁ Σμιθ.

—Λοιπὸν, εἰμαι ἐκεῖνος πού προσφέρει τὰ περισσότερα ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον.

Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ, ἀφοῦ τελειώσετε τὴν συνομιλία σας μὲ αὐτὸν τὸν Πατόχη, νὰ ἐλθετε νὰ μὲ ξαναβρῆτε ἐδῶ... Ὑπο-θέτω ὅτι ὁ κ. Τζάκομπσον θὰ μοῦ ἐπιτρέ-ψῃ νὰ σὰς περιμένω.

—Βεβαίως, εἶπε ὁ τραπεζίτης, πού ἡ περιέργειά του εἶχε ἐξαφθῇ στὸ ἑπακρον.

—Θὰ δεχθῆτε τὸν Πατόχην στὸ γειτονι-κὸ γραφεῖο, εἶπε ὁ Ροντάρ καὶ θὰ ἀφήσετε τὴν πόρτα μισάνοιχτη, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὰ ἀκούσω ὅλα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀν θέλετε, ρίχνετε κανένα βλέμμα πρὸς τὸ μέρος μου...

—Σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ Σμιθ, πού δὲν ἦτο λιγώτερο ἐκπληκτος ἀπὸ τὸν Τζά-κομπσον.

Ὁ τραπεζίτης ἐπήρε τὸ ἀκουστικό στὰ χέρια του.

—Νὰ ἀδηγήσετε τὸν κ. Πατόχην στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 4 γραφεῖον, διέταξε.

Κατόπιν ἐβῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖον του, ἐνῶ ὁ Σμιθ ἐμπαινε στὸ ὑπ' ἀριθ. 4 δω-μάτιον.

Ὁ Καίσαρ Ροντάρ παρέμεινε στὸ γρα-φεῖο τοῦ τραπεζίτου.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἀκουσε τὸν ἀκόλουθο διάλογο στὸ γειτονικὸ δωμάτιο, πού ἡ πόρτα του εἶχε μείνει μισάνοιχτη, ὅπως εἶχε συστήσει.

—Στὸ κ. Ἐδουάρδο Τζάκομπσον ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ; ἐρώτησε μιά φωνή, πού ὁ Ροντάρ ἀνεγνώρισε ὅτι ἦταν τοῦ Πατόχη.

—Ὅχι, κύριε, εἰμαι ὁ τραπεζίτης Σμιθ, τῆς ὁδοῦ Ὤνδιλ...

—Ἀκριβῶς, κύριε, ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ὤνδιλ ἔρχομαι, εἶπε ὁ Πατόχης. Θὰ ἐλάβατε δε-δαία τρεῖς συναλλαγματικὲς ἐπὶ τοῦ οἴκου Τζάκομπσον, εἰς διαταγὴν μου, ποσού πέν-τε χιλιάδων φράγκων τὴν κάθε μία καὶ λή-ξεως 30ῆς Σεπτεμβρίου...

—Μάλιστα, κύριε.

—Ἐπιθυμῶ, γιὰ λόγους... οἰκογενεια-κοὺς νὰ ἀποσύρῃ αὐτὲς τὶς συναλλαγμα-τικὲς ἀπὸ τὴν κυκλοφορία.

—Χμ! ἔκαμε ὁ Σμιθ. Σὰς ἐνδιαφέρουν λοιπὸν τόσοι πολλοὶ αὐτὲς οἱ συναλλαγμα-τικὲς, κύριε Πατόχη;

—Μάλιστα, κύριε. Σὰς προσφέρω τὸ ἀντίτιμὸν των. Τὶς ἔχετε;

—Βεβαίως.

Καὶ ὁ Σμιθ, βγάζοντάς τας ἀπὸ τὴν τσέ-πη του, τὶς ἐπέδιδε στὸν Πατόχη.

Κατόπιν τὶς ἔβαλε καὶ πάλι στὴν τσέπη του καὶ προσέθεσε μὲ ἀπάθεια.

—Οἱ συναλλαγματικὲς αὐτὲς ἔχουν πλα-στογραφηθῇ, κύριε.

—Ἀλλοίμονον! ἔκαμε ὁ Πατόχης... Σὰς εἶπα ὅτι ἔχω... οἰκογενειακοὺς λό-γους, γιὰ νὰ πάσω πίσω αὐτὲς τὶς συναλ-λογηματικὲς... Τὰ μέλη μὴς οἰκογενείας δὲν εἶνε πάντοτε τίμιοι ἀνθρώποι...

Ἡ ἱστορία αὐτῇ, κύριε, μοῦ στοιχίζει δέκα πέντε χιλιάδες φράγκων.

Ὁ Πατόχης, λέγοντας αὐτά, ὅφρησε ἕναν ἁερυδῶδη ἀναστεναγμό.

—Σὰς λυποῦμαι, κύριε, ἔκαμε ὁ Σμιθ.

—Σὰς ἔφερα λοιπὸν τὶς δέκα πέντε χι-λιάδες φράγκων, εἶπε ὁ Πατόχης. Δώστε μου αὐτὲς τὶς συναλλαγματικὲς καὶ θὰ σὰς εὐχαρισῶν ὅσον τὴν ζωή.

Ὁ Σμιθ ἀναστεναξε ἐπίσης.

—Κύριε, εἶπε, οἱ καιροὶ εἶνε πολλοὶ δύ-σκολοι σήμερ... Οἱ δουλειὰς πηγαίνουν ὀ-δύνημα... Τὸ χρηματιστήριό μὰς κατέ-στρεψε.

—Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά, κύριε Σμιθ; εἶπε ὁ Πατόχης. Πιστέμετέ με ὅτι μὲ μεγάλη δυσκολία κατάρθωσα νὰ ἐξοικονομήσω αὐ-

τὰ τὸ ποσόν, γιὰ νὰ πληρώσω τὸ σφάλμα ἐνὸς μέλους τῆς οἰκογενείας μου... Λοι-πὸν, πάρτε τὶς δέκα πέντε χιλιάδες...

—Δὲν νομίζετε ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ σὰς ζητήσω μιά μικρὴ ἀποζημίωσι; ἔκαμε ὁ Σμιθ. Δὲν θέλω, δέβαια, νὰ καταχρασθῶ τὴ θέσι σας... ἀλλὰ σὲς μόνος σας εἶ-πατε πόσο δύσκολα βγαίνουν τὰ χρήματα σήμερ...

—Ναί, ναί, συγκατετέθη ὁ Πατόχης, δαγκώνοντας τὰ χεῖλη του. Εἶνε δίκαιον αὐτὸ πού ζητεῖτε...

—Πόσα δίδετε λοιπὸν;

—Θεέ μου, νομίζω ὅτι εἴκοσι χιλιάδες, δηλαδὴ πέντε χιλιάδες ἐπὶ πλέον, εἶνε ἕνα καλὸ ποσόν...

Ὁ Σμιθ ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καίσαρος Ροντάρ, πού τὸ πρόσωπό του παρέμεινε ἀόρατο ἀπὸ τὸν Πατόχη.

Ἐκεῖνος, μ' ἕνα νεύμα, ἔκαμε τὸν τρα-πέζιτη νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι προσέφερε 25.000 φράγκων.

—Εἴκοσι; ἔκαμε ὁ Σμιθ, ξαναγυρίζον-τας πρὸς τὸν Πατόχη. Δὲν σὰς ἀποκρίπτω, κύριε, ὅτι ὑπάρχει ἀγοραστίς, πού προ-σφέρει εἴκοσι πέντε χιλιάδες...

—Ποῖος; ἐρώτησε ἐνθουσιᾶς ὁ Πατόχης.

—Κανείς, ἀπάντησε ὁ Σμιθ. Ἀστείου-μαι. Θέλω ἀπλῶς νὰ σὰς ὑποδείξω ὅτι ἡ τιμὴ πού προσφέρετε δὲν μὲ ἱκανοποιεῖ.

—Ἀνεβάζω τὸ ποσὸν στὶς τριάντα χι-λιάδες φράγκων, κύριε Σμιθ.

Ὁ Καίσαρ ἔκαμε ἕνα σημεῖο ὅτι προ-σφέρει πενήντα.

Ὁ Σμιθ ἦταν ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν τροπὴ πού ἐπαίρναν τὰ πράγματα.

—Υπάρχει ἄλλος πού προσφέρει πενήν-τα, εἶπε.

—Ἀλλοίμονον! Τὸ ποσὸν εἶνε ὑπερογ-κον, ἔκαμε ὁ Πατόχης.

—Λυποῦμαι, εἶπε ὁ Σμιθ, ἀλλ' ἡ λύπη μου δὲν πρόκειται νὰ μεταβάλῃ τὸ ποσὸν πού σὰς εἶπα.

—Ἀλλὰ ποῖος λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἐνδια-φέρεται γι' αὐτὲς τὶς συναλλαγματικὲς; ἐ-ρώτησε ὁ Πατόχης.

—Σὰς εἶπα κανεὶς, κύριε. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχνᾶτε ὅτι αὐτὲς οἱ συναλλα-γματικὲς θὰ μποροῦσαν νὰ σὰς στείλουν στὸ κακουργιδοκεῖον. Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅ-τι δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὶς δώσω γιὰ ποσὸν λιγώτερο τῶν...

Ἐσταμάτησε, κυττάζοντας διαδοχικὰ τὸν Πατόχη καὶ τὸν Ροντάρ.

—Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, κύριε, εἶπεν ὁ Πα-τόχης, χάνοντας τὴν ὑπομονή του, ὀρίστε μιά τιμή. Δὲν εἰμαι πτωχὸς... Μὲ δυ-σκολία κατορθώνω νὰ κερδίζω τὴ ζωή μου. Πενήντα χιλιάδες φράγκων εἶνε ὀλοκληρὸς ἡ περιουσία μου... Δὲν θὰ μπορέσω νὰ προσθέσω οὔτε ἕνα λεπτὸ περισσότερο...

Σκεφθῆτε ἐπίσης ὅτι αὐτὴ τὴν περιουσία τὴν θυσιάσθω ἀπὸ υπερβολικὴ καλωσύνη πρὸς ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας μου, πού ἐπλαστογράφησε τὴν ὑπογραφή τοῦ κ. Τζά-κομπσον καὶ τὴ δική μου... Ἀλλὰ, στὴν ἀνάγκη, θὰ ἀφῆνα ἀπροσάφιντο τὸ μέρος αὐτὸ τῆς οἰκογενείας μου, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅ,τι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ.

—Εἶνε σπένος αὐτὸς ὁ συγγενής σας; ἐρώτησε ὁ Σμιθ μὲ εἰρωνικὸ ὄφρος.

Ὁ Πατόχης δὲν ἀπάντησε.

Ἀντελαμβάνετο ὅτι ὁ συνομιλητὴς του δὲν ἐπίστευε καθόλου αὐτὴ τὴν ἐξήγησι.

Ἀπὸ μερικὰ λεπτά τώρα, εἶχε προσέ-ξει ὅτι ὁ Σμιθ δὲν ἐγκατέλειπε τὴ θύρα καὶ ὅτι κάθε τόσο ἐγύριζε πρὸς τὸ γειτο-νικὸν δωμάτιο τὸ θέλμα του, σὰν νὰ συνεν-νοεῖτο μὲ κάποιον ἀόρατο πρόσωπο, πού εὐρίσκετο ἐκεῖ.

Ὁ Πατόχης ὄφρησε τότε νὰ δηματιζῇ καί, κάθε φορὰ πού ἐπιλησίαζε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σμιθ, ὤψωνε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διακρίνῃ στὸ γειτονικὸ δω-μάτιο.

Ἀλλ' ὁ τραπεζίτης δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τὸν ἐμποδίζε νὰ ἰδῇ.

Ὁ Ροντάρ, στὸ γειτονικὸν δωμάτιο, ἐ-πέριμενε μὲ ὑπομονὴ τὸ τέλος τῆς παρα-δόξου αὐτῆς σκηνῆς, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ποσὸν πού θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ θυ-σιάσῃ.

Ὁ Πατόχης ἐμάνευε κάποιον ἀόριστο κίνδυνο, πού ἦταν ἀκόμη πιὸ φοβερός, γιὰ-τὶ ἀγνοοῦσε ἐντελῶς ἀπὸ πού προήρχετο.

Ἀκούγε τὴν ἀπειλή, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῖος ἦταν ὁ ἀνθρώπος πρὸ τὸν ἀπειλοῦσε.

—Ἐπὶ τέλους, κύριε Σμιθ, εἶπε, νομί-ζω ὅτι αὐτὴ ἡ κωμωδία ἐκράτησε ἀρκετὰ. Πρέπει νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε αὐτὲς τὶς συ-ναλλαγματικὲς! Δὲν μπορεῖτε νὰ καταχρα-σθῆτε περισσότερο τὸν πατέρα ἐνὸς δυστυ-χιμένου νέου, πού, σὲ μιά στιγμή παρα-φροσύνης...

Καὶ ἔφερε τὸ μαντῆλι στὰ μάτια του.

Ὁ Σμιθ ἐχαμογέλασε εἰρωνικά.

—Ἀς τελειώσωμε, εἶπε. Αὐτὸ ἐπιθυμῶ κα' ἐγὼ.

—Ἡ τελευταία σας τιμή;

Ὁ Σμιθ ἐγύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καίσαρος Ροντάρ.

Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐκίνηθη.

Δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ υπερβηματισθῇ.

Ἐπείριμενε τὶς προσφορὰς τοῦ Πατόχη, γιὰ νὰ προσφέρῃ ἁμέσως ἔπειτα περισ-σότερα.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ μεσίτης ἐ-συλλογιζέτο:

«Θὰ φθάσω ἔως τὶς ἑκατὸ χιλιάδες. Ἡ κυρία ντὲ Σαδερὺν θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τὶς πληρώσῃ. Πρέπει σὰ πάρω πίσω αὐτὲς τὶς συναλλαγματικὲς. Διαφορετικὰ, εἰμαι χα-μένος».

Ὁ Σμιθ ἔλεγε τώρα ἐντελῶς ἡρεμος:

—Τὶ γνώμην ἔχετε γιὰ τὶς ἐξήντα χιλιά-δες φράγκα;

—Ἐστω! εἶπε ὁ ἄθλιος μὲ ὑπόκωφη φωνή.

Ὁ Καίσαρ Ροντάρ ἔκαμε ἕνα νεύμα ὅτι προσέφερε ἐβδομήντα.

—Τὶ γνώμην ἔχετε γιὰ ἐβδομήντα χιλιά-δες φράγκα; ἐρώτησε καὶ πάλι ὁ Σμιθ.

Ἀλλ' εἶνε κλοπή, κύριε! ἔκαμε ὁ Πα-τόχης λυσσῶν.

—Τὶ γνώμην ἔχετε λοιπὸν;

—Ἐστω, ἐξδομήντα! Ἀλλ' οὔτε ἕνα λεπτὸν περισσότερο!

Ὁ Ροντάρ ἀνέβασε μ' ἕνα νεύμα τὴν προσφορά σὲ ογδόντα χιλιάδες.

—Τὶ γνώμην ἔχετε γιὰ ογδόντα χιλιά-δες; ἐρώτησε ὁ Σμιθ.

—Εἰσθε ἄθλιος! ἐφώνασε ὁ Πατόχης.

Καὶ ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Σμιθ μὲ ὤψω-μένους τοὺς γρόνθους του.

Ἀλλ' ὁ τραπεζίτης ἀπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ κουδούνι, πού εὐρίσκετο πλάι ἀ-κριβῶς στὴν πόρτα.

—Ἐνα δῆμα περισσότερο ἀν κάμετε, εἶπε, θὰ σὰς στείλῃ στὴ φυλακή!

Ὁ Πατόχης παρέμεινε ἀκίνητος.

Τὰ χέρια του κατέπεσαν ἀδρανῇ, ἀνί-κανα πιά νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀπειλή τους.

Δὲν εἶχε τόσο ταραχθῇ, οὔτε ὅταν εὐ-ρέθηκε ἔμπρὸς στὸν νεκρὸ Πονταλές, πού τὸν εἶχε σκοτώσει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια.

Τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα.

Μὲ ὑπόκωφη φωνή, εἶπε:

—Κύριε Σμιθ, ἔλεος! Δὲν σὰς ἐγνώριζα προτοῦ ἔλθω ἐδῶ καὶ ποτὲ δὲν σὰς ἔκαμα κανένα κακὸ! Σὰς ἱκετεύω, βῆστε μου ἀσ-τὲς τὶς συναλλαγματικὲς! Σὰς δεβαίω ὅτι κατὰστρέφωμαι γιὰ νὰ σὰς τὶς πληρώσω!

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ὅς σὰς φέρω ἔ-κατὸ χιλιάδες φράγκων... ἀλλ' ὑπόσχε-θῆτε μοι ὅτι δὲν θὰ κάμετε χρῆσιν αὐτῶν τῶν συναλλαγματικῶν...

Ὁ Σμιθ ἐφάνηκε ὅτι ἐσκέπτετο.

Στὴν πραγματικότητά ὅμως, ἐπροσπα-ροῦσε νὰ συμβουλευθῇ τὸν Καίσαρα Ρον-τάρ, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν Πατόχη.

Ὁ Ροντάρ, χωρὶς καμμιὰ συγκίνησι, ἔ-νευσε ὅτι προσφέρει ἑκατὸν πενήντα χιλιά-δες.

—Θέλετε τὴν τελευταία μου λέξι; ἔκαμε ὁ Σμιθ, ἀπαιτινόμενος συγχρόνως πρὸς τὸν Πατόχη καὶ τὸν Καίσαρα Ρον-τάρ. Θέλω διακόσιες χιλιάδες φράγκων!

Ὁ Πατόχης κατέπεσε σ' ἕνα καθίσμα, λιπαρὸςμὸς σχεδόν.

Θὰ ἐσκότωνε ἀσφαλῶς τὸν Σμιθ ὅπως εἶχε σκοτάσει καὶ τὸν Πονταλές, ἀν ἦταν βεβαίως ὅτι τὸ ἐγκλημά του δὲν θὰ ὀπε-καλύπτετο.

Ἀλλ' ὁ τραπεζίτης εἶχε πάντοτε τὸ χέ-ρι του ἀπλωμένο πρὸς τὸ ηλεκτρικὸ κου-δούνι.

Ἀρκοῦσε μιά ὀπλὴ πίεσις γιὰ νὰ σπεύ-σουν οἱ ὑπηρεταὶ μέσα στὴν αἴθουσα.

Ἐσηκώθη κλονιζόμενος καὶ μὲ ἀλ-λαιωμένα τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώ-που του.

—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὸν συγγενή

μου, εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω αὐτὸ τὸ ποσόν... Θὰ σὰς παρακαλέσω ὅμως κατὰ... Οἱ συναλλαγματικὲς λιγούν στὶς 30 Σεπτεμβρίου... Μοῦ ὑπόσχεσθε νὰ περιμένετε ἕως τότε;

—Ἐστω, ἀπάντησε ὁ Σμιθ.

—Καὶ ἐάν ἔως τότε σὰς φέρω τὸ πο-σόν, θὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὶς συναλλαγμα-τικὲς;

—Ναί... ἀλλ' ἐάν περιμένετε μέχρι τῆς λήξεως, δὲν σὰς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ αὐ-ξήσῃ τὸ ποσόν.

—Πολύ καλά. Σὰς ἐθαριστῶ κύριε Σμιθ.

Ἐχαίρετσε κατόπιν καὶ ἔφυγε.

Ὁ Σμιθ ἐπείριμε ἐπὶ μερικὰ λεπτά καὶ ἔπειτα ἔτρεξε στὸν Ροντάρ καὶ τοῦ παρέδωκε τὶς συναλλαγματικὲς.

—Εἰμαι δέβαιος, εἶπε, ὅτι

όμιλεϊ για τὰ ΑΡΩΜΑΤΑ

Απ' αὐτὰ ἐξαρτᾶται ἡ γοητεία καὶ ἡ γυναικεία

Μιά δεσποινὶς μοῦστειλε πρό τινος ἑνα γράμμα καὶ με παρακαλοῦσε νὰ τὴς φανερώσω ἑνα ἀπὸ τὰ ἐφόδια τῆς γοητείας μου. Τὴς ἀπαντᾶ λοιπὸν σήμερον δημοσίᾳ:

«Ἀγαπητὴ Νινέτ, δὲν θέλω νὰ μιλήσω γιὰ τὴ δική μου γοητεία, γιὰτὶ αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ ἐγωιστικὸ ἐκ μέρους μου. Γενικεῶς λοιπὸν τὸ ζήτημα καὶ σὰς λέω: Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐφόδια τῆς γυναικείας γοητείας εἶνε τὰ ἀρώματα.»

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ τὸνίσω σὲ ὅλες τὶς φίλες μου: Δώστε προσοχὴ στὰ ἀρώματα, γιὰτὶ δυναμώνουν πολὺ τὴν γυναικεία γοητεία. Δημιουργοὺν μιὰν ἀτμόσφαιρα μέθης γύρω ἀπὸ κάθε γυναῖκα καὶ τὴν κάνουν πρὶν ζηλευτὴ, πρὶν ἀξιολατρεῦτη.

Ἀγαπᾶ τόσο πολὺ τ' ἀρώματα καὶ τὰ θεωρᾷ τόσο ἀπαραιτήτητα γιὰ μᾶς τὶς γυναῖκες, ὥστε ἔχω σπουδάσει καὶ τὴν ἱστορίαν τους. Θὰ σὰς τὴν πῶ με δύο λόγια, γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω, πῶς ἡ ἀξία τῶν ἀρωμάτων εἶνε δοκιμασμένη ἀπὸ 60 αἰῶνες τώρα.

ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

Σὰς προσκαλῶ ἐν πρώτοις νὰ κάνω με μιὰ νοερὴ ἐπίσκεψιν στὴν ἀρχαία Βαβυλῶνα, τὸ 4.000 πρὸ Χριστοῦ, τότε δηλαδὴ πού θριασκόνταν στὴ μεγαλὴ ἀκμή της. Σ' αὐτὴ τὴ μυθικὴ πολιτεία θὰ ἴδουμε ὅλες

τὶς γυναῖκες, ἀκόμη καὶ τὶς δούλες, νὰ χρησιμοποιοῦν ἀρώματα. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἡ γυναικεία ἐξυπνάδα εἶχε καταλάβει τὴν ἀξία τῶν ἀρωμάτων.

Ἀπὸ τότε, ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ πού ἦρθαν κατόπιν, εἶνε κυριολεκτικὰ ἀρωματισμένοι. Σὰς μεταφέρω στὸν ἐβραϊκὸ πολιτισμὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σολομῶντος. Ἐξήντα χιλιάδες ἀργύρου χρυσὰ θυμιατήρια ἀρωματίζουν τὰ πλήθη πού κατέκλυζαν τὸν κολοσσαῖο ναό. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ ἄρωμα εἶχε πάρει τὸν χαρακτῆρα τοῦ μυστικισμοῦ πού διατηρεῖ ἐν μέρει καὶ σήμερον. Τὸ ἄρωμα δηλαδὴ μιὰς μοντέρνας γυναικὸς παρασύρει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνδρὸς σὲ μιὰν ἐκστασι, εἶνε σὰν ἑνα θυμίαμα προσευχῆς.

Μπροστὰ σὲ μιὰ νέα, θαυτηγμένην στὴ μεθυστικὴν ἀτμόσφαιρα ἑνὸς ὠραίου ἀρώματος, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνδρὸς λιώνει τὴν ἀνάγκη νὰ γονατίσῃ με λατρεῖα μπροστὰ της. Ἀλλὰ ἂς συνεχίσουμε τὴ διαδρομὴ μας στοὺς αἰῶνες.

Κατόπιν τὸ ἐχρησιμοποίησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Οἱ ἔρωτες τῶν μεγάλων ἑταιρῶν, τῆς Φρύνης, τῆς Λαΐδος, τῆς Ἀσπασίας ἀρωματίζονται με σπάνια καὶ θαυμάσια ἀρώματα.

Τέλος, φθάνομε σὴν ἐποχὴ τῆς ἀργυρῆς ἀποθεώσεως τῶν ἀρωμάτων, στὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Ἡλιογαβόλου. Ἐνα ἐνδεικτικὸ τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἀφάνταστης πολυτελείας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτον ἡ εὐρυτάτη χρῆσις μοιρῶν σπανίων ἀρωμάτων. Ὅποιοι τρέφει πάθος γιὰ τ' ἀρώματα θὰ ἔπρεπε νὰ ζῇ στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πού ὁ Νέων κατέβρεχε τὸ ἀμφιθέατρο με ἄρώματα καὶ ὁ Ἡλιογάβλος δημιουργοῦσε μιὰ τεχνητὴ ἀρωματισμένη βροχὴ.

Ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ ἄρωμα

ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ δημιουργῇ μιὰν ἀτμόσφαιρα πολυτελείας καὶ πλούτου γύρω ἀπὸ μιὰ κυρία ἢ δεσποινίδα. Καὶ αὐτὰ τὰ δύο στοιχεῖα, ὁ πλούτος δηλαδὴ καὶ ἡ πολυτέλεια μεγαλώνουν τὴν αἴγλη καὶ τὴ γοητεία κάθε γυναικείας ὀμορφίας.

ΔΑΚΡΥΑ ΑΓΓΕΛΩΝ

Ἄλλ' ἂν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὰ ἀρώματα ἐγνώρισαν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἀφθονίαν, κατὰ τὰ νεώτερα χρόνια ἐγνώρισαν τὴν φινέτταν καὶ τὴν ἐκλεκτικότητα. Ἐγιναν δηλαδὴ πρὶν ντελικάτα, πρὶν εἶναι καὶ πολιτισμένα.

Τὰ ἀρχαῖα ἀρώματα ἦταν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀλοιφές καὶ πομάδες. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὁ μὲν τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων τὰ ἀρώματα ἤρχισαν νὰ παρουσιάζωνται σὲ ρευστὴ κατάσταση. Καὶ πῶς εἶναι νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς, ὅτι τὰ σημερινὰ ἀρώματα, σταλαγματιεῖς μυροδόλου δροσιάς, δάκρυα ἀγγέλων, πεμπτουσιές τῶν λουλουδιῶν, εἶνε πολὺ πρὶν ἐξυπνερτικὰ γιὰ τὴ γυναικεία γοητεία.

Ὅλες οἱ μεγάλες ἱστορικὲς γοητὲς τῶν τελευταίων χρόνων ἐζήτησαν τὴν συνδρομὴ τῶν ἀρωμάτων. Τὸ ἀνάκτορον τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ἡλίου γινόνταν πολὺ συχνὰ σταθὸς ἐργαστασίου ἀρωματοποιῆας, πού ἀπασχολοῦσε καὶ τὸν ἴδιον τὸν βασιλεῖα. Κλεινόνταν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας στὸ ἰδιαιτέρου διαμέρισμά του καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐπιτύχῃ νέους ἀρωματικούς συνδυασμούς. Καὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐτυχισμένος ὅταν μποροῦσε νὰ προσφέρῃ σὲ μιὰν εὐνοουμένην τοῦ ἑνὸς ἀρώμα δίκης τοῦ ἐμπνεύσεως καὶ κατασκευῆς.

Πρὶν εὐτυχισμένη ὅμως ἦταν ἡ κυρία πού δεχόταν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἑνὸς τέτοιου δώρου. Γιὰ

αὐτὴ οἱ ντελικάτες ἐκείνες γυναῖκες ἐγνώρισαν τὴν ἀξία τῆς γοητείας καὶ ἤξεραν ἀκόμη πόσο ἡ γοητεία τους τὸνώνει καὶ με τὰ ἀρώματα.

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΘΕΩΡΙΑΣ

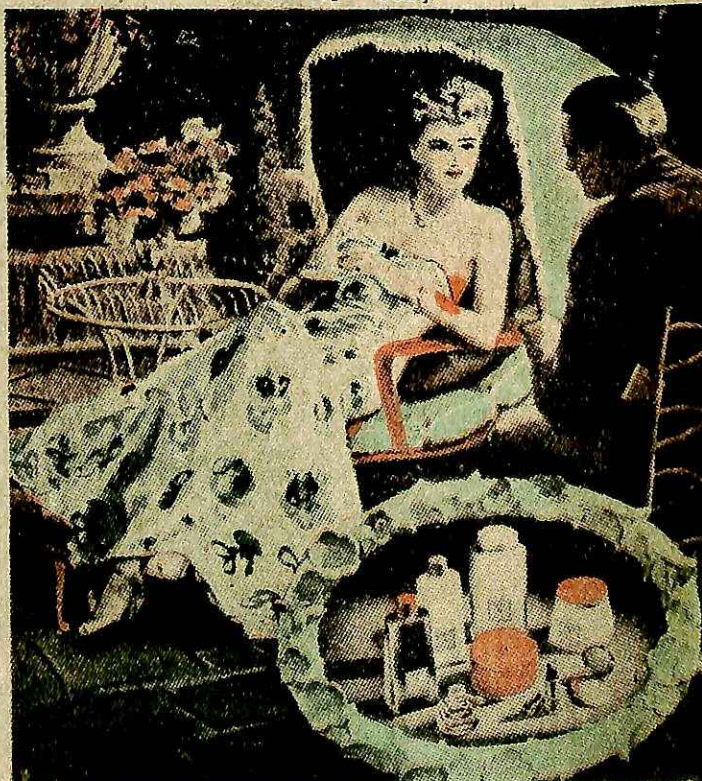
Ἱστορία πολλῶν αἰώνων μᾶς διδάσκει τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀρωμάτων γιὰ τὴν γυναικείαν ὑπόστασι. Γι' αὐτὸ λοιπόν, σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι πρέπει νὰ δίνετε ἐξαιρετικὴν προσοχὴ στὰ ἀρώματα. Μὴν ἀκούτε τὶς μοντέρνες θεωρίες κατὰ τὶς ὁποῖες μιὰ μοντέρνα γυναῖκα πρέπει νὰ μυρίξῃ δὲν ζῆν καὶ ὄχι ἄρωμα τοῦ Λανβέν. Αὐτὰ τὰ συνιστοῦν οἱ ἐχθροὶ τῆς γοητείας τοῦ φύλου μας.

Μὴν ἀκούτε τοὺς δλεθρίους αὐτοὺς νεωτερισμούς. Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ μένῃ γυναῖκα. Καὶ σὰν τέτοια τίποτα δὲν πρέπει νὰ παραλείπῃ πού νὰ τὴν κάνει ποθητὴ στὸν ἄνδρα.

Ἀκόμα πρέπει νὰ χετὲ ὑπὸ ψει σὰς, ὅτι ἑνα πράγμα εἶνε πρὶν ποθητὸ, ὅσο περισσότερες αἰσθήσεις ἱκανοποιεῖ. Αὐτὸν τὸν κανόνα λοιπὸν πρέπει ν' ἀκολουθεῖτε κι' ἐσεῖς γιὰ ν' ἀρέσετε.

Τὴν ὁρασι τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἱκανοποιεῖτε δέξαι με τὴν ὀμορφίαν σας. Τὴν ἀκοή του με τὴ γλυκεῖα φωνή σας, τὴν ἀφῆ του με τὴν ἀπαλὴ σας ἐπιθεμιὰ. Τὴ γούσι με τὴ νοστιμὰ τῶν φιλιῶν σας. Καὶ τὴν ὁσφρησι; Αὐτὴ μονάχα μ' ἑνα καλὸ ἄρωμα μπορεῖτε νὰ τὴν ἱκανοποιήσετε.

Ἄς πάρωμε γιὰ λίγο, ἀγαπητές μου, τὴν θέσι τοῦ ἀνδρὸς. Ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἀρώματος εἶνε γιὰ τὸν ἄνδρα τὸ πρὶν ἡδονικόν, τὸ πρὶν λεπτὸ αἰσθησιακὸ μεθύσι. Ἐνα μεθύσι πού γλαρώνει τὰ μάτια, διαστέλλει τὰ ρουθούνια, κεντρίζει τὸν πόθο τῆς κατακτιήσεως.

Δώστε στὸν ἄνδρα τὴν εὐκαιρίαν νὰ νοιώσῃ γιὰ σὰς ὅλα αὐτὰ τὰ αἰσθήματα. Μὴν παρομῆλτε ποτὲ νὰ συμπληρώσετε τὴν πανοπλίαν τῶν θελημάτων σας μ' ἑνα ἄρωμα πού σὰς πηγαίνει. Ἀπ' ὅπου περνάτε, πρέπει νὰ σὰς ἀκολουθοῦν ἡδονικὰ κύματα ἀρωμάτων, μεσὰ στὰ ὁποῖα νὰ σκιδάωνονται καὶ νὰ ναυαγοῦν οἱ θαυμασταὶ σας. Καὶ θὰ σὰς στέλνουν ἑνα ἀπελπιστικὸ σήμα κινδύνου, γιὰ νὰ τοὺς σώσετε ρίχνοντας τοὺς τὸ σωσίβιο τῆς εὐνοίας σας. Καὶ ὅταν ἐσεῖς πρὶν θὰ ἔχετε ἀπομακρυνθῇ, τὸ πέρασμά σας θὰ ἔχῃ ἀφήσει τὴ μυρωμένην τοῦ ἀναμνησι.

Τὰ ἀρώματα μποροῦν νὰ σὰς δώσουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταλάβετε κατὰ πόσον ἑνας ἄνδρας εἶνε ραφινωρισμένος καὶ πολιτισμένος. Αὐτὰς πού ἀπεχθάνεται τὰ ἀρώματα εἶνε ἀσφαλὲς ἀνθρώπος ἀξέστος καὶ ἀπολίτιστος. Ἡ μύτη του δὲν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀπολαύσῃ τὸ λεπτὸ, ὁσφραντικὸ νέκταρ, ἀπ' αὐτὰ πού δημιουργεῖ ἡ σημερινὴ ἀρωματοποιία. Γιατὶ τὰ ἀρώματα ἀπαιτοῦν πολιτισμένες μυτε.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Πρέπει ἐπίσης νὰ χετὲ ὑπ' ὀψει σὰς ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ὁσφρησις ἐγίνε πρὶν λεπτὴ, πρὶν ραφινωρισμένη. Ἐχεῖ λοιπὸν περισσότερες ἀπαιτήσεις. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σάστε πολὺ προσεκτικὲς στὸν ἀρωματισμὸ σας. Πρέπει νὰ ξερετε νὰ διαλέξετε τὸ ἄρωμά σας με τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιδηλώτε στοὺς ἄνδρες.

Ἐγνώρισα κυρίου τῶν σαλονίων πού ἀγαποῦσαν μιὰ γυναῖκα γιὰ τὸ ἄρωμά της. Ἄν εἶχε δηλαδὴ ἄλλο ἄρωμα ἴσως νὰ μὴν τὴν ἀγαποῦσαν. Καὶ μὴ σὰς φαίνεται περιέργου αὐτό. Τὰ αἰσθηματικὰ καὶ τὰ αἰσθησιακά γούστα εἶνε σήμερον πολὺ περιέργου καὶ ἀνεξήγητα.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι, ἡ ψυχὴ τῶν ὁποίων πλημμυρίζει ἀπὸ ἑνα σαρὰ ἀναμνήσεις ὅταν μυρίσουν ἑνα ἄρωμα, πού τοὺς ἐμπνέει ἑνα ὁλόκληρο παρελθὸν εὐτυχίας ἢ πένου. Τὰ ἀρώματα λοιπὸν εἶνε ζυμωμένα με ὅλα τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα.

Καὶ τώρα, εἶμαι δέξαι ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσατε νὰ σὰς δώσω μερικὲς πρὶν θετικὲς συμβουλές γιὰ τὸν ἀρωματισμὸ σας. Γι' αὐτὸ βάξω ὅλη μου τὴν πείρα στὴν διαθέσι σας.

Ἐν πρώτοις, λοιπὸν, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σὰς πῶ νὰ προτιμᾶτε τὰ γαλλικὰ ἀρώματα. Τὸ Παρίσι, ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς τῆς μόδας καὶ τῆς κοκεταρίας, εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς ἀρωματοποιίας. Τὸ ἄρωμα εἶνε κυρίως παριζιάνικο εἶδος. Καὶ ποτὲ, κανένα ἄλλο μέρος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μιμηθῇ τοὺς Παριζιάνους μαέστρους τῆς ὁσφρήσεως.

Σήμερον θριαμβοῦν οἱ οἶκοι τοῦ Λανβέν, τοῦ Ρεβιγιόν, τοῦ Λανστίλ, τοῦ Καρὼ καὶ τοῦ Γκερλαίν. Ὁ τελευταῖος μολίστα αὐτὸς διατηρεῖ τὴν προτίμησι τοῦ καλοῦ καὶ ὀρθοντικού κόσμου. Διαλέγετε ἀπὸ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς οἶκους ἑνα ἄρωμα πού νὰ σὰς πηγαίνει, πού νὰ ταίριαζῇ με τὴν προσωπικότητά σας, αὐτὸ πού προσαρμόζεται καλύτερα στὸν χαρακτῆρα σας.

Ζωντανὴ ΡΕΚΛΑΜΑ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Σὲ μιὰ γωνία τῆς ἀπέραντης σάλας, οἱ φίλοι συζητοῦσαν ζωηρά.

—Ἐγὼ σὰς λέω, πῶς εἶνε ὑπέροχη γυναῖκα, ἔλεγε ὁ Ἰάκωβος κυττάοντας γύρω του με ἀγωνία, σὰν νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ κάποιον. Ἐξέρω πολλοὺς πού εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζί της.

Ὁ Λουκιανὸς ἐστέναζε προτοῦ νὰ πῇ:

—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση, καὶ ὅμως δὲν εἶνε πολὺς καιροὶ πού ἄρχισε νὰ παρουσιάζεται στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ἐνα μονάχα εἶνε δέξαι, ὅτι προηγουμένως κανεὶς δὲν τὴν ἐγνώριζε. Ἀπὸ πού ἦρθε καὶ ποῖα εἶνε; Κανεὶς δὲν ξέρει!

Ὅλοι κυττάχτηκαν με ἀπορία καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐφάνηκε πῶς θάλλαζαν κουδέντα. Ἀλλὰ μετὰ ὁ Μπάντι εἶπε:

—Τὸ μυστήριον πού περιβάλλει τὴν Νάντια Λενότσικα δὲν πρόκειται νὰ διατηρηθῇ ἀκόμη πολὺ! Μπορᾶ νὰ σὰς δεδαίωσω ὅτι εἶνε μιὰ πρὶν κήπισσα καὶ ὅτι θρίσκειται ἐδῶ πέρα με μιὰ λεπτοτάτη ἀ

ποστολή. —Ἐγὼ ξέρω μονάχα, εἶπε ὁ Τζιάνι, ὅτι πολλὲς κυρίες τὴν θαυμάζουν, ἀλλὰ καὶ τὴν μισοῦν συγχρόνως, καὶ ὅτι θὰ εἶδαν τὰ πάντα γιὰ νὰ τῆς μοιάσουν.

Ἡ ὁμορφία τῆς Νάντιας εἶνε τόσο καταπληκτικὴ, ἐξακολουθεῖ ὁ Μπάντι με μυστηριώδες ὕφος, πού μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν κυττάω κατὰ πρόσωπον. Χτὲς κατάρθωσα νὰ τῆς ἀγγίξω τὸ χερί καὶ σὰς δεδαίω πῶς εἶνε ἀπαλότερον καὶ τρυφερότερον ἀπὸ τὸ τριαντάφυλλον!

Οἱ ἄλλοι στάθηκαν ἀμίλητοι. Τὸ ὑπέροχον πλάσμα περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ κοντὰ τους, τριγυρισμένο ἀπὸ ἑνα σαρὰ θαυμαστάς.

—Εἶνε καταπληκτικὴ! ἔ-

—Ἦθελα νὰ μὸν ἑκατομμυριοῦχος! Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Νάντια στεκόταν ἀνάμεσα σ' ἑνα δόμιλο θαυμαστῶν καὶ κυττοῦσε γύρω της μ' ἑνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο. Ἐξαφνα ὅμως, μιὰ καὶ ἦρθε κι' ἐστάθηκε μπροστὰ της καὶ τῆς εἶπε με στριγ γιὰ φωνή:

—Νάντια, πρέπει νὰ μοῦ δώσετε πίσω τὸν ἀρεσθωνιστικὸ μου!... Γιατὶ μοῦ τὸν κλέψατε με τὴν ὁμορφίαν σας, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ξερετε. Ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ δρόμυ δὲν μιλᾶτε παρὰ γιὰ σὰς καὶ ὁλοσὰς ἔχει στὸ νοῦ του. Ἡ καταπληκτικὴ ὁμορφία σας τὸν ἔκανε σκλάβον σας.

Ἡ ὀρχήστρα ἐσταμάτησε σ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς νεᾶς, τὰ ζευγάρια ἐπαψαν νὰ χορεύουν

μουρμούρισε ὁ Ἰάκωβος. Προχτὲς τὰ κατὰφερα νὰ χορεύω μαζί της, καὶ σὰς δεδαίω.

Ἡ φωνὴ του ἐγίνε σχεδὸν μυστικοπαθὴς, καθὼς ἐπροχωροῦσε στὴν ἀφήγησι. Ἐπειτα ὅμως θυμήθηκε κάτι ἄλλο, καὶ εἶπε πρὶν ζωηρά:

Ἡ ἀρεσθωνιστικὴ μου ὁμὸς ἡ Μαρία στενοχωρήθηκε πολὺ ὅταν με εἶδε μαζί της, καὶ ὅταν τελείωσε ὁ χορὸς ἦρθε καὶ με τράβηξε ἀπότομα ἀπὸ κοντὰ της καὶ μοῦ ἀπαγόρευσε ἀκόμη καὶ νὰ τὴν κυττάω.

Ἡ Νάντια γνωρίζει τὴν ἀξία της καὶ εἶνε ὑπερήφανη γιὰ τὴν ὁμορφίαν της! Ἐκανε ὁ Λούπα κουαντὰς ἐκφραστικὰ τὸ κεφάλι.

Ὁ Λουκιανὸς ἐπέταξε με πείσμα τὸ πσιγάρο του, ἂν καὶ μόλις τὸ εἶχε ἀνάψει, καὶ εἶπε:

καὶ ὅλοι στάθηκαν ἀμίλητοι, περιμένοντας νὰ ξεσπάσῃ τὸ σκάνδαλον.

Ἀλλὰ ἡ Νάντια Λενότσικα ἐστράφηκε πρὸς τὴν νεᾶ μ' ἑνα χαμόγελο γεμάτο καλασύνη καὶ τῆς εἶπε σὰν νὰ μιλοῦσε γιὰ κάτι τὸ πολὺ ἀσήμαντον:

—Τόσο ἐντύπωσι λοιπὸν κάνει στοὺς ἄντρες ἡ ὁμορφία μου. Κι' ἐσεῖς, νομίζετε πῶς εἶνε δύσκολον νὰ τὴν ἀποκτήσετε; Καθε ἄλλο! Ἀρκεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ καλλυντικά... Καὶ ἀνέφερε τὸ ὄνομα ἑνὸς μεγάλου ἐργαστασίου καλλυντικῶν, τοῦ ὁποῖου ἦταν ἡ ζωντανὴ διαφήμισις.

Μονάχα τότε οἱ ἄντρες ἐκτάλαβαν ὅτι τὸ θεσπέσιον ἔκείνο πλάσμα δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ζωντανὴ ρεκλάμα ἐργαστασίου καὶ ὅταν κινεῖτο ἀπὸ τὸν σιγαρίττα, ὡς πού τὴν ἀφίσαν μόνον.

ΑΝΤΟ ΚΟΥΑΝΤΡΕΛΛΙ

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΠΙΕ

ΧΡΥΣΗ & ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ

ΜΙΑ ΤΡΥΦΕΡΗ ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΑΝΘΕΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΤΥΡΑΝΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ... ΟΙ ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ ΕΝΟΣ ΔΥΝΑΣΤΟΥ... Η ΧΡΥΣΗ ΖΗΤΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟ ΜΠΟΥΡΝΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ... ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ! ΤΟΝ ΕΠΕΤΑΞΕ ΣΤΟΝ ΓΚΡΕΜΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ... Η ΟΛΙΨΙΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ... .

Εκείνο το βράδυ κατέφυγε πάλι τρομοκρατημένη στο σπίτι του οπληρχηγού Αντωνάκη Μπουρνιά, ή φώναζε κόρη του δημογέροντα Σκαρμαγκά, ή Χρυσή:

—Αντωνάκη, αυτή τη φορά δεν γλυτώω! Εφώναζε τρομοκρατημένη μόλις τον αντίκρισε.

Και ρίχτηκε σ' ένα κάθισμα μισολιπόθυμη, σωστό ανθρώπινο ράκος.

—Τί συμβαίνει πάλι, Χρυσή; ρώτησε ανήσυχος ο θρυλικός αγωνιστής της Χίλου.

—Δεν μπορώ να ζήσω πια σ' αυτή την αγωνία, Αντώνη. Φοβάμαι, άρχισα να φοβούμαι πώς θαρθή μια μέρα που δεν θα με ξαναβλέψω πια... Ο γυιός του Μεζά-πασά, του διοικητού του νησιού μας, ο Περβάν, ξαναπαράσσε, πάλι σήμερα το πρωί απ' το σπίτι. Ήταν μαζί με δύο άπλησμένους στρατιώτες. Μ' είδε στην αλλη του σπιτιού και είδοποίησε τη μάνα μου πώς έχει να μου πη κάτι πολύ σοδαρό. Έκείνη έτρεξε και μ' εφώναξε. Σκέφθηκα να μὴν πηγαίνα. Μά, άμέσως συλλογίστηκα πώς με την στάσι μου μπορώ να τον εθώμωνα... Και ή μόρα θα ξέσπαγε στο κεφάλι του πατέρα μου που είνε δημογέροντας και φέρει τόσες ευθύνες...

—Λοιπόν, ρώτησε με αγωνία ο Μπουρνιάς.

—Κατέβηκα λοιπόν και τον άντάμωσα. Με χαιρέτησε με ευγένεια, έδωσε τους δυο στρατιώτες του και μόλις έμείναμε μόνοι μαύπε χωρίς περιτροφές:

—Ξέρεις, Χρυσή, την εκτίμησι και την αγάπη που τρέφω για σένα. Από καιρό τώρα σου το έχω πη αυτό και καθε μέρα σου το επαναλαμβάνω. Μά εσύ, κάθε φορά και κάποια πρόφασι θρίσκες για να μὴ μου πῆς το ναί και να μου δώσεις ελπίδες... Γιατί το κάνεις αυτό; Δεν νοιώθεις τίποτε για μένα;

—Περβάν-άγά, τοῦπα. Σου το δηλώσα τόσες φορές και στο ξαναλέω σήμε-

ρα. Αυτό που μου ζητάς είνε κάτι αδύνατον. Πρώτον, γιατί είμαι πολύ μικρή ακόμα και δεύτερον γιατί είμαστε άλλο-θρησκοί...

—Αυτό δεν έχει καμμία σημασία, μουπε. Θα μάς ευλογήσουν ο Ιμάμης και ο δεσπότης σας και ή έννοσί μας θάναί νόμιμη. Λοιπόν, σήμερα ήρθα για να μου δώσης μια θετική απάντησι. Πρέπει αυτή ή ιστορία να τελειώνη...

—Κι' αν δεν μπορέσω να σου άπαντήσω σήμερα; τοῦπα.

—Ο, άναγκαστώ να πάρω μόνος μου αποφάσεις που δεν θάναί και τόσο εύχρηστες, δέβαια, για σένα.

—Α! ώστε με απειλείς και μ' εκδιάζεις; έτραυλίσα.

—Δεν φταίω σ' αυτό εγώ, αλλά εσύ...

—Κι' αν σου πῶ πῶς δεν σ' αγαπῶ διόλου, πῶς δεν νοιώθω τίποτε για σένα;

—Ω, ώστε έτσι λοιπόν; άγρίεψε άπότομα. Με κοροδεύεις λοιπόν τόσο και ρῶ, χωρίς να μου λῆς τίποτε. Άλλά, για ποίον με πέρασες νομίζεις; Για κείνον τον άνόητο τον Μπουρνιά που κόβεις μαζί του βόλτες επίδεικτικά στην πλατεία για να μου δείξης πῶς έχεις έρωμένο; —Τὸν Μπουρνιά μὴν τὸν βάζεις στο στόμα σου, τοῦ φώναξα άγανακτημένη γιατί δεν είσαι άξίος...

—Και ποίος σου είνε αυτός ο Μπουρνιάς;

—Ο άρραβωνιαστικός μου! τὸν άποστόμωσα. Μπορεί να μὴν φορέσαμε άκομῆ τις βέρες, μά τὸν λόγο τὸν έδώσαμε...

—Ο Περβάν-άγάς έμεινε με άνοιχτό το στόμα στα λόγια μου αυτά. Κατόπιν, μούριξε μίαν άγριεμένη ματιά και πιά νοντάς με άπ' τα δυο μπράτσα με συγκλόνισε δόλοκληρη, φωνάζοντας:

—Θά μου το πληρώσης πολύ άκριβά αυτό, Χρυσή. Και συ, κι' όλη ή οίκα γενειά σου.

—Κι' έφυγε διασπικτός, χτυπώντας με θυμό στο πλακόστρωτο τα πόδια του.

ΑΓΩΝΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Ο Μπουρνιάς είχε άγκαλιάσει στο μετώπυ την άγαπημένη του και την έσφιγγε προστατευτικά στην άγκαλιά του.

Δάκρυα είχαν πλημμυρίσει το πρόσωπό της και έτρεμε δόλοκληρη από την άγωνία.

—Μὴν φοβάσαι τίποτε, την καθυσάχασε το ήρωικό παλληκάρι. Ο Περβάν-άγάς δεν μπορεί να μάς κάνει τίποτε. Δεν έχει κανένα δικαίωμα και καμμιαν ισχύ. Έξαρτάται άπ' τον πατέρα του, τὸν Μεζά-πασά... Κι' αυτός άγαπά την οικογένειά σας...

—Κι' αν τολμήσει να κάνει τίποτε; —Υπάρχω εγώ! τῆς έπτε με σταθερότητα ο Μπουρνιάς, ενώ τῆς έσφράγιζε το στόμα μ' ένα θερμό φίλι.

Η Χρυσή παρέλυσε στην άγκαλιά του.

—Γιατί δεν με παίρνεις μαζί σου, Αντώνη; κλαυθμήρισε. Φοβάμαι τόσο αυτό το τέρας... Γιατί δεν μ' έλευθερώνεις από αυτόν τον φοβερό έφιάλη...

Ο Μπουρνιάς δεν τῆς άπήντησε. Τί μπορούσε άλλωστε να τῆς πῆ; —Οτι μιά μεγάλη επανάσταση έτοιμαζόταν στην Χίλο που θα έλευθερώσε το νησί από τον τυραννικό ζυγό του; —Οτι δεν ήταν καιρός άκόμη να δεσμευθῇ μαζί τῆς άφου είχε δώσει ήδη τὸν λόγο τῆς τιμῆς του στην πατρίδα του... —Οτι δεν ήξερε αν θα ζούσε ή θα πέθαινε...;

Μά ή Χρυσή, άγνοώντας όλα αυτά, έπέμενε:

—Γιατί, Μπουρνιά, να τυραννιάωστε τόσο καιρό άσκαπα; —Αν έρχόσασιν να με ζητήσης άπ' τον πατέρα μου, όλα θα διορθώνονταν πιά. Και ο Περβάν-άγάς ή άναγκαζόταν ν' αλλάξῃ δρόμο...

—Δεν θ' άργήσῃ να γίνῃ αυτό, Χρυσή, την καθυσάχασε ο Μπουρνιάς. Αυτές τις μέρες, άφου τακτοποιήσω μερικά οικογενειακά ζητήματά μου, θαρθῶ στον πατέρα σου να τοῦ φιλήσω το χέρι και να σε ζητήσω γυναίκα μου...

—Ω, μὴν άργήσης πολύ, μὴ... έψιθύρισε σάν σε όπτασία ή νέα κοπέλλα.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΒΑΝ — ΑΓΑ!

Μιά τραγωδία ήταν όμως πεπρωμένο να ξετυλιχθῇ προτού οί δυο έρωτευμένοι δούν τα όνειρά τους να πραγματοποιηθῇ. Τὴν 11 Μαΐου, 1821, ο άρχηγός τῶν Σαμιών Λυκούργος Λογοθέτης, έφθασε στην Χίλο με 2000 στρατό και κήρυξε προώρως την επανάστασι.

Ολόκληρο το νησί σηκώθηκε στο πόδι. Άλλοι με ραβδιά, άλλοι με μαχαίρια και παλιά όπλα και άλλοι με κυνηγετικά όπλα, άρμησηαν στα δημόσια κτίρια και αίχμαλώτιζαν τὸς δυνάστες. Η φρουρά, πανικόβλητη, κατέφυγε και κλείστηκε στο φρούριο τοῦ νησιού.

Άλλά οί Χιώτες δεν είχαν προπαρασκευασθῇ καλά για την επανάστασί τους. Και, όταν ύστερα από δυο μέρες, έμφανίστηκε ο τουρκικός στόλος κι' έκαμε άπόβασι, ή κατάσταση εις άλλασε!

Κι' έπηκολούθησαν οί φοβερές άγριες σφαγές τῆς Χίλου... Η οίκογένεια τῆς Χρυσῆς κατέφυγε επάνω στα βουνά, σε μιά σπηλιά! —Ασπλοί όλοι, άπροστατευτοί, κρύφτηκαν στα κοιλάματα τῶν βράχων για να σωθῶν από την άγρια μπόρα που ξέσπασε εναντίον τους.

—Θέέ μου, τί θα γίνωμ! Ικέτευε με άπόγνωσι τὸν Ύψιστο ή μητέρα τῆς Χρυσῆς.

—Μὴ φοβάσαι, μάνα, την καθυσάχαζε ή γενναία κοπέλλα. Οί δικοί μας θα κερδίσουν και τότε. Όλοι θα ζήσουμε εύτυχιμένοι στον τόπο αυτόν.

Άλλά οί άκατάπαυστοι κανονιοβολισμοί τοῦ τουρκικού στόλου και οί πυρκαϊές που πυρπολούσαν άπ' όλες τις μεριές το νησί, διέψευδαν τα καθυσάχατικά λόγια τῆς.

Ξαφνικά, άλαλαγμοί και σπαρακτικές κρουγές άκούστηκαν κοντά στη σπηλιά.

—Έρχεται ο Περβάν-άγάς με τὸς άρμήδες!... στρίγγιζαν κοπάδια γυναικόπαιδα που όλοένα άνέβαιναν προς το βουνό.

Η Χρυσή ώχρίασε στο άκουσμα τοῦ όνόματος του Περβάν-άγά. Κατάλαβε οτι εσήμαινε πιά ή τελευταία στιγμή γι' αυτήν και την οικογένειά τῆς. —Ο άποδιωγμένος έρωτόπληκτος άγάς θα την έξεδείκτο κατά τὸν χειρότερο τρόπο...

—Κλείστε την είσοδο τῆς σπηλιάς! εφώναξε μέσα στην άπόγνωσί τῆς.

Κι' άρχισε να μαζεύῃ όγκώδεις πέτρες έμπρός στο άνοιγμα τοῦ μικροῦ σπηλαίου. Άλλά ήταν πιά άργά... Οί άρμήδες τῶν έχθρικών πληρωμάτων είχαν φτάσει πιά κοντά, σφάζοντας, ρημάζοντας, καταστρέφοντας.

Και πρώτος στη γραμμή έπρόβαλε ο Περβάν-άγάς.

—Εδώ κάπου μούπαν πῶς είνε! Ψάξετε! εφώναξε στους στρατιώτες.

Δεν υπήρχε όμως λόγος να ψάξουν. Γιατί μόλις μπήκαν μέσα, ή Χρυσή δροέηκε μπροστά τους!

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Τὴν άρπαξε στην άγκαλιά του ο γίγανας τῶσμος άγάς την λιποθυμισμένη νέα και την ώδηγούσε τώρα τρέμοντας προς το κονάκι του. Η πολύτιμη λεία θρίσκοταν πιά στα χέρια του, τα χέρια του τῶν αймаτοδαμμένας ηας.

Η Χρυσή, πάντα άναίσθητη, δεν έφερε την παραμικρή αντίστασι. Και ο άγάς, όλοένα κατηφόριζε προς το κονάκι του, τρισευχισμένος για την άνελπιστη εύνοια τῆς τύχης... Πίσω του, τὸν άκολουθούσαν οί στρατιώτες του, έτοιμοι για κάθε περίπτωση.

Για μία στιγμή, ο Περβάν-άγάς έφτασε στην άκρη ενός γκρεμού. Το μονοπάτι σταματούσε εκεί. Μιά πλούσια δάσση σις περιέβαλλε όλο το ρωμαντικό τοπίο. Σταμάτησε τότε, άπέθεσε χέμα το πολύτιμο φορτίο του και στρεφόμενος στους άνδρες του, τὸς διέταξε:

—Ε, σεις! Δεν σάς χρειάζομαι πιά. Απολύστε πῶς...

Οί στρατιώτες υπήκουσαν άμέσως. Γύρισαν μόνο, φεύγοντας, και έρριξαν περιέργως ματιές πίσω τους.

—Τὸ καῦμένο το κορίτσι! ψιθύρισαν ὅραίο μέρος που διάλεξε ο άγάς μας για να το θυσιάσῃ...

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Όταν έμεινε μόνος με την λιπόθυμη κόρη, ο προσβεδλημένος δυνάστης δεν έχασε καιρό. Έσκυψε επάνω τῆς και άρχισε να την φιλά με λαίμαργη παραφορά.

—Θά σε χορτάσω όλόκληρη, ψιθύρισε, τυφλωμένος άπ' την έρωτική μέθη του. Είσαι πιά δικιά μου...

Υστερα, σηκώθηκε επάνω και άγνάτηψε όλόγυρά του.

—Δεν βλέπω κανέναν εύτυχῶς, ψιθύρισε. Θαυμάσια...

Πέταξε το γιαταγάνι του, έλυσε τη βαρειά ζώνη με τα φυσίγγια και τινάχτηκε να ξεμουδιάσῃ.

Μά την ίδια στιγμή, συνέβη κάτι καταπληκτικό. Η Χρυσή — που είχε προοιτηθῇ την λιπόθυμη — τινάχτηκε όρθια. Και δίχως να χάσῃ διόλου καιρό, δάκτοντας όλη τῆ δυναμί τῆς, έσπρωξε άπότομα προς τὸν γκρεμό τὸν άθλιο άπαγωγέα τῆς...

Ένα σώμα διέγραψε μιά καμπύλη στο κενόν και έπεσε στο άχανές βάρος που έκτεινόταν κάτω.

Ο Περβάν-άγάς ήταν πιά άκίνητος...

Οί σφαγές και ο έμπρησμός τῆς Χίλου έκράτησαν περὶ τις δεκαπέντε όλόκληρες μέρες! Σαρανταμία χιλιάδες γυναικόπαιδα αίχμαλωτίσθηκαν και μετεφέρθησαν στα χαρέμια και τις άγορές τῆς Ανατολῆς για να πουληθῶν...

Η Χρυσή λίγο έλειψε να πεθάνῃ άπ' την πείνα επάνω στα βουνά. Και μόνο ύστερα από μεγάλους κινδύνους κατάρθωσε να γυρίσῃ πίσω στο σπῆλαίο όπου δεν θρίκε όμως κανένας. Οί δικοί τῆς είχαν σφαχθῇ μαζί μ' όλο το συρφετό τῶν γυναικοπαίδων που κατέφυγε εκεί... Τὸ σπῆτι τῆς, όπου έφτασε με χίλιες δυο προφυλάξεις, τὸ θρίκε κι' αυτό έρημο κι' άδειο, ρημαγμένο, άφανισμένο...

Άτελπισμένη, ή δύστυχη κοπέλλα άναζήτησε τὸν Μπουρνιά, τὸν λατρευτό της καρδιάς τῆς. Άλλά κανείς δεν ήξερε να την πληροφορήσῃ τί άπέγινε... Τὸν έπεριμενε πολλές μέρες, έδδομάδες. Μήνες όλόκληρους. Κι' όταν πιά τὸ ποτήρι τῆς θλίψης κατήντησε άδάσταχτο, μιά μέρα θάβηξε για τὸ μοναστήρι τῆς «Παναγί» σς τὸν Βράχου» όπου και κλειστικε παντοτεινά...

Άγνη κι' άμόλυπτη στη ζωή τῆς, άφιέρωσε την παρθενική ζωή τῆς στην άγάπη τοῦ Χριστοῦ, άφου δεν μπόρεσε να την άφιέρωση στην άγάπη τῶν ανθρώπων...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΓΡΩΤΕ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΦΥΛΙΟΥ

Ένα φύλλα, συνιστώντα την άφθονο κατανάλωσι τῶν σταφυλιών, δημοσιεύουν τὸν παρακάτω δέκαλογο τοῦ σταφυλίου:

- 1—Τὸ σταφύλι είνε ένα από τα πιὸ θρεπτικά φρούτα.
- 2—Η ζάχαρις του έχει τα αυτά συστατικά τῆς ζαχαρώσεως τοῦ σώματος ηας.
- 3—Εκτός από τη ζάχαρι περιέχει άφθονία μεταλλικών ούσιων και διταμίνες.
- 4—Τὸ σταφύλι είνε εύπεπτο.
- 5—Είνε ελαφρῶς διουρητικό και άπαλ-λάσσει τα έντερα από περιττές ούσιες.
- 6—Λόγω τῆς αλκαλοποιητικῆς του δυνάμεως καταπολεμεί ένδοχόμενα ύπολειμματα τοῦ ούρικού οξέος.
- 7—Τὸ σταφύλι με τὸ ψωμί άποτελοῦν άρίστη τροφή.
- 8—Τὸ σταφύλι είνε έξαιρετική τροφή σε κάθε ηλικία.
- 9—Τὸ σταφύλι δεν πρέπει να λείπη ποτέ από τὸ τραπέζι.
- 10—Τὰ σταφύλια μας —τα ελληνικά— είνε τα καλύτερα τοῦ κόσμου.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΤΗΣΙΣ

Ο διοικητής τῆς άεροπορικῆς βάσεως Ρίβερ Μπουκ τινάχθηκε από το κρεβάτι του άπότομα. Ίσχυρὸς κωδωνισμός τηλεφώνου τὸν άπέσπασε από τὸν ύπνο του.

Μηχανικῶς, και με κινήσεις μισοκοιμισμένου στρατιώτη, συνθημιμένου σ' αυτό τοῦ είδους τὸς νυκτερινούς αἶφνιδισμούς, ο διοικητής τῆς βάσεως έπήρε το άκουστικό κι' εφώναξε:

—Εμπρός!...

Η άνακοίνωσις τοῦ άοράτου συνομιλητοῦ του θα ήταν, φαίνεται, έξαιρετικά δυσάρεστη, διότι ο ταγματάρχης Μόρισσον (έτσι λεγόταν ο διοικητής τῆς άγγλικῆς βάσεως) συνωφρυώθη και άποκρίθηκε:

—Έρχομαι!

Επήδησε από το κρεβάτι έκστρατείας και σε λίγο άκουε την άναφορά τοῦ άνθυποσημηναγοῦ τῆς ύπηρεσίας:

—Λαμβάνω την τιμὴν να σας άναφέρω, κ. διοικητά, ότι το σμήνος Α—11 δεν έπέστρεψε άκόμη στην βάση!

Ο διοικητής θυθίσθηκε σε άκέφεις: Πρό ένδεκα ώρών, ήτοι στις 4 μ. μ. είχε διατάξει ν' άπογειωθῇ το σμήνος αυτό και να ένεργήσῃ πτήσιν έπιθετικῆς άναγνωρίσεως επεράνω τοῦ γερμανικού εδάφους. Συγκεκριμένως, τὸ σμήνος, κατά την άναγνώρισιν αυτήν, ώφειλε να ένεργήσῃ καταπορεύσεις επεράνω τῶν πολεμικῶν έργοστασίων Σμίντ, που βρίσκονταν σε άπόστασι 120 χιλιομέτρων Ν.Α. τῆς διομηχανικῆς πόλεως Ντύσσελτορφ. Θά έδοκιμαζε να πάρῃ «αεροφωτογραφίες» τῶν έχθρικών αὐτῶν έργοστασίων, και μάλιστα θα έπιχειρούσε να φωτογραφῇ σῇ τα πολεμικά έργοστάσια από ελάχιστο ύψος.

Ο διοικητής τῆς βάσεως είχε συστήσει στον άρχηγό τοῦ σμήνους:

—Νά φωτογραφῆσῃτε τα έργοστάσια Σμίντ, εἰ δυνατόν από ύψους δέκα μέτρων. Για λόγους πού φυσικά εμείς δεν μπορούμε να ξέρωμε, δεν έπιθυμῶ τόσο τὸν δομωδωρισμόν τῶν έργοστασίων αὐτῶν, όσο την πιστή των φωτογράφησι.

Οί πέντε πιλότοι τοῦ σμήνους άκούσαν σιωπηλοί και έφυγαν για να έκτελέσουν την διαταγή.

—Από τότε είχαν περάσει ένδεκα όλόκληρες ώρες δίχως να δώσουν σημεία ζωῆς. Τὸ πράγμα ήταν σοδαρό. Ο διοικητής τῆς βάσεως, με σφιγμένη από τὸν πόνο την καρδιά, έτοιμαζόταν να έκπέμψῃ προς τὸ Ύπουργεῖον Άεροπορίας και τις λοιπές άγλικές άεροπορικές βάσεις τὸ καθιερωμένο στις θλίβερές αυτές περιστάσεις σήμα: «Στολίσκος Α—11 δεν έπανήλθε στην βάση», όποτε ξαφνικά άνεσκήρτισε... Ούρανομήκης Ιαχῆς και ζήτωκραυγές: «Χίπ! χίπ! Ούρ-ράσσι!», έδόναν την ατμόσφαιρα τοῦ άεροπορίου.

Τὰ τέσσερα από τὰ πέντε αεροπλάνα τοῦ σμήνους είχαν διαγραφῇ στον ορίζοντα και σε λίγο προσγειωνόνταν στο άπέραντο αεροδρόμιο. Έκπληκτοι όμως οί παριστομένοι, που θεωρούσαν χαμένο μαζί με τὸ πέμπτο αεροπλάνο και τὸ πλήρωμά του, είδαν να ξεπηδούν από τα προσγειωμένα αεροπλάνα τα πλήρωμα και τὸν πέντε αεροπλάνων. Ο άρχηγός τοῦ σμήνους σμηνναγὸς Πάγκ άφγῆθη, τότε, ως έξῆς την περίτεχιά τους:

—Πιστοί στην διαταγή τοῦ έλάδαμε, μόλις εφθάσαμε επάνω ακριβῶς άπό τα πολεμικά έργοστάσια Σμίντ, που άπετέλουν τὸν στόχο μας, κατεβήκαμε σε ύψος ολίγων δεκάδων μέτρων για ν' άρχίσωμε την αεροφωτογράφησι. Η έργασία μας προχωρούσε ομαλῶς, όταν, ξαφνικά, τὸ αεροπλάνο μου, λόγω τοῦ ελαχίστου ύψους τοῦ από τὸ έδαφος προσέκρουσε επάνω σε μιά καπνοδόχο τοῦ έργοστασίου και έσπασε κυριολεκτικά τὸ δεξιό πτερό του. Επέσαμε στο έδαφος, στο γερμανικό έδαφος! Φυσικά οί μεγάλύτερες ελπίδες πού είχαμε, εγώ κι' ο παρατηρητής μου ύποσμηναγὸς Λέιστον, ήταν τοῦ να φανταζώμεθα τὸς έαυτούς μας αίχμαλώτους. Ωστόσο, τραδίσαμε τα περιστρόφα μας και έτοιμασθήκαμε να πουλησῶμε, όσο μπορούσαμε πιὸ ακριβὰ την ζωή μας...

Και ξαφνικά, συνέβη τὸ θαῦμα: Οί σύντροφοί μας τῶν άλλων τεσσάρων αεροπλάνων άντελήφθησαν γρήγορα τὸ πάθημά μας και μάς έρριψαν τις ειδικές «σωσίδες ζώνες άέρας». Κατωρθώσαμε ν' άρπάξωμε από μια, κι' έτσι, ενώ ή άντιαεροπορική άμυνα τῶν έργοστασίων μάς έδομαρβόριζε άνηλεῶς, καταφέραμε ν' άναρριχθῶμε, χάρις φυσικά στο θένος και στις προσπάθειες τῶν άγαπημένων συναδέλφων μας, σε δυο από τα άλλα αεροπλάνα και έτσι έχομε την τιμή να βρισκόμαστε και πάλι στις διαταγές σας, κ. διοικητά...

Δυστυχῶς, όμως, κατέληξε στενάζοντας ο γενναίος σμηνναγός, τὸ αεροπλάνο μας έμεινε εκεί κάτω...

ΑΠ' ΟΠΟΥ ΠΕΡΝΑ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ...

Σ τὸς δρόμους τῆς Βαρσοβίας, τῆς ήρωικῆς πρωτεύουσῆς τῆς Πολωνίας, τα ταξί και τα άμάξια έχουν άντικατασταθῇ από τρίτροχα ποδήλατα για δυο επιβάτες. Τὸ μεταφορικό αυτό μέσον έπεβλήθη λόγω τῆς παντελοῦς έλλείψεως βενζίνης. Τα ποδήλατα λοιπόν αυτά πού έχουν τρεις θέσεις, δυο μπροστά για τὸς επιβάτες και μιά πίσω για τὸν οδηγό, θυμίζουν τα «ρίκσας», τὰ άμαξάκια τῆς «Απὸ Ανατολῆς, πού σέρνεται από ανθρώπους. Γιατί και τα ποδήλατα τῆς Βαρσοβίας ως κινητήριο δύναμι έχουν την μυική δύναμι τοῦ ανθρώπου που τα οδηγεί. Τα ποδήλατα «ρίκσας» σταθμεύουν ανά 5 ή 6 σε διάφορες στάσεις. Τὰ περιέρχα αυτά μεταφορικά μέσα, που πρωτοεισήχθησαν στην Βαρσοβία, άρχισαν ήδη να έμφανίζονται στην Δανία και σε πολλές πόλεις τῆς κατεχομένης Γαλλίας.

ΑΜΑΡΤΙΑΙ ΓΟΝΕΩΝ...

Ο διάδοχος και έντατικός βομβαρδισμός τῶν άγγλικῶν νησών υπό τῆς γερμανικῆς άεροπορίας, άνάγκασε την Βρεταννική Κυβέρνησι ν' άπομακρύνῃ τα μικρά παιδιά, άπὸ στέλλοντάς τα στις διάφορες κτήσεις και άποικίες τῆς άπέραντης αυτοκρατορίας. Έτσι, μετὰ τὸν Καναδά, ή Αυστραλία, Κυβερνήσεις έλαβε όλα τα μέτρα για την τοποθέτησιν στην Αυστραλία δυο χιλιάδων Άγγλοπαίδων μηνιαίως.

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Ευθυμιο ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

—Τί επιθυμείτε; Σας άκούω... Σας παρακαλώ όμως μή χάνωμε καιρό, γιατί έχω πολλούς άσθενείς, που περιμένουν.

Με τα λόγια αυτά ο γιατρός Άλντεμπερ υποδέχθηκε στο Ιατρείο του έναν παράξενο άνθρωπο με κασκέτο σωφέρ, με μάτι πονηρό.

—Πολύ καλά, Έκαμε αυτός. Άφου διάξεσθε, έρχομαι άμέσως στο προκείμενον. Έν πρώτοις, επιτρέψτε μου να παρουσιάσω: Ραϋμόντ Λεζάντρ, ιδιωτικός ντέτεκτιβ. Έπειδή οι καιροί είνε δύσκολοι, γιατρέ μου, όταν οι πελάτες δέν έρχονται σ' έμάς πηγαίνουμε έμείς στους πελάτες. Λοιπόν, από μέρες παρακολουθώ μια κομψή κυρία παντρεμένη. Τίς ώρες, που ο άνδρας της είνε άπασχολημένος αυτή πηγαίνει στο ραντεβουδάκι της. Έκείνος δέν υποπτεύεται τίποτε και τόν υποδέχεται τó θρόνυ μ' άνοιχτές άγκάλες. Στο μεταξύ γίνεται γελοϊός στην κοινωνία. Έσκέφθηκα, λοιπόν, να πάω στον άπατάμενο σύζυγο να του άναίξω τα μάτια, όποτε ή μου άναθέτει τó διαζύγιο και παίρνω τα ποσοστά μου ή μου πληρώνει κατ' άποκοπήν την ύπηρεσία που του προσέφερα...

—Η σου δίνει μια κλωτσιά και σε πετά έξω, επρόσθεσε ο γιατρός.

—Δέν είνε έτσι όπως τα λέτε, κύριε, όταν μάλιστα ότι πρόκειται για τή δική σας σύζυγο. Μάλιστα, κύριε, ή σύζυγός σας κάθε άπόγευμα, ενώ έσείς δουλεύετε για να δγάλετε τó ψωμί σας, πηγαίνει και βρίσκει τόν φίλο της...

—Ο ντέτεκτιβ σταμάτησε. Του έκανε έντύπως ή σιωπή του γιατρού. Μολαταύτα πήρε θάρρος κι' ένυνέχισε.

—Λοιπόν, ξέρω όλες τίς λεπτομέρειες. Έχω άποδείξει ότι ή γυναίκα σας σας άπατά. Ξέρω τó στίτι όπου πηγαίνει. Λοιπόν θέλω να μου κανονίσετε τή θέση μου. Άν άποφασίσετε να χωρίσετε, θα μου πληρώσετε ένα ποσόν και θ' αναλάβω έγώ να τελειώσω τή δουλειά σας, ή θα με πληρώσετε για να σας κάμω μιάν έκθεσι με μαρτυρας και δ,τι πρέπει.

—Και που πηγαίνει κάθε άπόγευμα ή γυναίκα μου;

—Ά! Πρώτα θα κανονίσωμε τους λογαριασμούς μας και ύστερα θα σας πώ. Έγώ τίς πληροφορίες μου τίς πουλώ, δέν τίς χαρίζω.

—Πολύ σωστά, αλλά δέν μου χρειάζονται οι πληροφορίες σας. Έγώ τα ξέρω καλύτερα. Περιμένετε κάθε μεσημέρι στις δύο τή γυναίκα μου στη γωνιά του δρόμου. Τή ακολουθείτε κάθε μέρα μέχρι τής οδού Ντυβερνούα, άριθ. 116, όπου κατοικεί ένας κύριος Ζάκ Ντυμάλ, ένας νέος και καθώς πρέπει κύριος. Δέν είν' έτσι;

—Ο ντέτεκτιβ κατάπληκτος εφόρεσε τó κασκέτο του, ξεροκατάπιε και τέλος όρρηκε τα λόγια του.

—Δέν ήξερα, κύριε, ότι ή γυναίκα σας σας άπατά με τήν συγκατάθεσί σας...

—Ηλίθιε! Ο Ζάκ Ντυμάλ, είνε συγγενής μου. Και ή αδελφή του, ή γυναίκα μου πηγαίνει κάθε άπόγευμα και τόν περιποιείται γιατί είνε άρρωστος.

—Περιεργώ! Και κάθεται κάθε μέρα τέσσερις δλοίκληρες ώρες κοντά σ' έναν άρρωστο;

—Και τήν περιμένετε άπ' έξω καθ' όλο αυτό τó διάστημα;

—Φυσικά! Δέν σας τó είπα; Τήν περιμένω και τήν παρακολουθώ που επιστρέφει σπίτι σας. Μάλιστα χθές, που έπεχείρησα να τής ζητήσω χρήματα, μ' έμπότισε.

—Σας έδωσε ένα μπάτσο; Τί φοβερό!

—Γιατί;

—Γιατί τής άπηγόρευσα να έγγιζή δ,τι ήπιε όταν φορή τα γάντια της.

26

—Και γιατί αυτό;

—Γιατί ο άδελφός της είνε λεπρός. Όταν είνε κοντά του, φορεί τα γάντια της και άν έγγίση κάπου με τα γάντια εκείνα πρίν έρθη εδώ και τ' άπολυμένη, θα τού μεταδώσθ τή λέπρα.

—Ο ντέτεκτιβ έγινε κίτρινος σαν τó λεμόνι.

—Λοιπόν, τώρα, γιατρέ μου;

—Έ, μά δέν είνε βέβαιο ότι άρπάξατε τή λέπρα. Κι' ύστερα αυτή, για να έκδηλωθώ, περνούν κάποτε χρόνια...

—Θέλετε να με κοροϊδέσετε, γιατρέ; Θέλετε μήπως να μ' έκδικηθήτε;

—Όχι, φίλε μου. Είμαι πρό παντός γιατρός.

—Μήπως πρέπει να μου δώσετε κανένα φάρμακο;

—Όχι. Δέν υπάρχει κανένα φάρμακο. Μήν τρομάζετε όμως. Δέν πεθαίνει κανείς άπ' αυτή τήν άρρώστεια. Τούλάχιστον οι λεπροί ζούν συνήθως με τήν άρρώστειά τους και φθάνουν σε βαθύ γήρας. Συμβαίνει, δηλαδή, ό,τι και με τους άπατωμένους συζύγους...

ΠΙΕΡ ΛΟΥΑΖΕΛΕ

ΠΝΕΥΜΑ

ΜΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

—Έγώ, ξάν κανένας δανειστής μου γράψη για να μου ζητήση τα χρήματα, παύω άμέσως να τόν πληρώνω.

—Κι' άν δέν σου γράψη;

—Περιμένω ώσπου να μου γράψη.

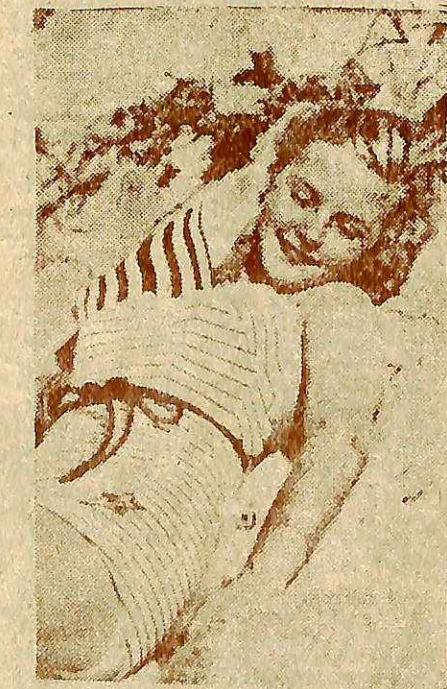
ΕΝΤΙΜΟΤΗΣ

—Ο πρώτος τραπέζίτης. — Είμαι κατεστραμένος. Έχασα 500.000 φράγκα στο Χρηματιστήριο.

—Ο δεύτερος τραπέζίτης. — Και γι' αυτό είσαι θλιμένος;

—Ο πρώτος τραπέζίτης. — Και βέβαια. Οι 500.000 αυτές δέν ήσαν τών πελατών μου. Ήσαν δικές μου.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΥΝ

Οι άστερες του Γερμανικού κινηματογράφου άδιαφορούντες για τήν πολεμική κινηματοποίηση τής πατρίδος των, περιούν όσο πιο εύχάριστα μπορούν τίς θερινές διακοπές των. Στην φωτογραφία, ή νεάρα στάρ τής «Ούφα» Γιούττα Φρέυμπε, ενώ κάνει τήν πρωινή γυμναστική της στη δίπλα της έξω από τó Βερολίνο.

Ο χαρακτήρ

του ανθρώπου

ΑΠΟΤΑΠΑΛΛΗ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Η ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ «ΣΚΑΡΠΟΛΟΓΙΑΣ». — ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΕΛΒΕΤΟΣ ΔΟΚΤΩΡ ΓΚΑΡΡΙ. — ΤΟ ΠΛΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΕΝΤΖΕΣΟΛΑΣ, ΤΑ ΚΟΡΔΟΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΦΟΔΡΑ. — ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.

Η γραφολογία είνε μια μεγάλη επίσημη, που έχει άναγνωρισθ σήμερα άπό τά δικαστήρια και χρησιμοποιείται ως άποδεικτικόν μέσον. Οι περιφημότεροι άστρονόμοι και μαθηματικοί έχουν έγκύψει στα μυστήρια τής άστρολογίας, που περιελήφθη άπό καιρό τώρα στον κύκλο των θετικών επιστημών. Και οι βιολόγοι άναγνωρίζουν επίσης μια επίσημη βασί στην χειρομαντεία ή τήν όνυχμαντεία. Άλλ' ίδου ότι ένας Έλβετός ιατρός, ο δόκτωρ Γκάρρι, μας προτείνει τελευταίως μια νέα επιστήμη διαγνώσεως του χαρακτήρος, που θα μπορούσαμε να τήν άποκαλέσωμε... «παπουτολογία», άφου ως βασίς της χρησιμεύουν τά παλιά μας παπούτσια.

Στήν επιστήμη αυτή, ο Έλβετός Ιατρός έδωκε τó όνομα σκαρπολογία, χρησιμοποιώντας έναν παλιό λατινικό όρο.

«Η φθορά των ύποδημάτων, λέγει, επιτρέπει να κρίνεται ο χαρακτήρ του ανθρώπου καλύτερα και άπό τίς γραμμές του χεριού ή τó γράψιμό του. Άνακαλύπτονται πράγματι σ' αυτήν, ή έλλειψις ένεργητικότητας, ή άσάθεια του χαρακτήρος, ή άμελεια κτλ. Αί διάφοροι κλίσεις του ανθρώπου μαντεύονται επίσης άπό τó μέγεθος του ύποδήματος, άπό τó πλάτος τής μεντζεσόλας, άπό τήν κατάσταση των κουμπιών, των κορδονιών και τής έσωτερικής φόδρας».

ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΣ ΟΡΟΣ

Άλλ' άς δούμε τήν θεωρία του Έλβετού επιστήμονος.

Τό παπούτσι, παρατηρεί, είνε και αυτό ένα μέρος τής ένδυμασίας του ανθρώπου, αλλά διαφέρει άπό όλα τα άλλα. Είνε πράγματι τó πρώτο που θα δάλωμε στα πόδια μας, μόλις κατεβούμε άπό τó κρεβάτι μας και εκείνο συγχρόνως που μας παρέχει τίς μεγαλύτερες έννοχλήσεις, γιατί ή βασίς του ποδιού, τήν όποιαν περικαλύπτει, δέχεται όλο τó βάρος του σώματος. Ποτέ κανείς άνθρωπος δέν υποφέρει άπό τó σασκάκι ή τó πανταλόνι του. Ένώ αντίθετως πολλοί είνε εκείνοι που υποφέρουν άπό τά παπούτσια τους. Επί πλέον, τó ύπόδημα είνε εκείνο που μας φέρνει τρόπον τινά σέ άμεση έπαφή με τόν έξωτερικό κόσμον. Όταν κινούμεθα, τó σώμα μας και συνεπώς τά ένδύματά μας διασχίζουν τόν άέρα. Αντίθετως τó ύπόδημα εφάπτεται με τó έδαφος, προστίβεται επάνω σ' αυτό και παίρνει τίς διάφορες επιδράσεις του, για να τίς μεταβιβάση στον οργανισμό μας.

Όλα αυτά, λοιπόν, λέγει, τού δίνουν ένα πρωταρχικό ρόλο στη ζωή μας, που δέν θα έπρεπε να τόν παραγνωρίσωμε.

Και, πρώτα — πρώτα — τίποτε δέν μας πληροφορεί για τήν έξωτερική φόρμα ενός ποδιού άπό τó παπούτσι. Βλέποντας τó πόδι αυτό γυμνό, είνε πολύ πιθανόν να γελασθούμε. Δέν θα γελασθούμε όμως ποτέ, όταν δούμε τó παπούτσι που τó περιβάλλει.

Η γενική αυτή φόρμα που έχει τó πα-

πούτσι μας επιτρέπει να δγάλωμε μερικά γενικά συμπεράσματα, για τήν σωματική και πνευματική κατάσταση του προσώπου που τó φορεί ή τó εφόρεσε.

Ο ΚΑΘΕΡΠΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ

Όταν, ξάφνα, τó παπούτσι είνε πεπλατυσμένο προς τó μέρος των δακτύλων και ξεχειλωμένο προς τó μέρος του αστραγάλου, προδίδει καταγωγή άπό ταπεινά στρώματα εργατών, άγροτών κτλ., που άγωνίσθηκαν σκληρά για τή ζωή και δέν έγνώρισαν τήν άνάπαυσι.

Όταν ή φόρμα του παπουτσιού είνε άνασηκωμένη προς τó μέρος των κορδονιών (στη μέση έμπροσθιά επιφάνεια), φανερώνει προέλευσι άπό ανθρώπους όκνηρούς, που έζησαν στη μαλθακότητα.

Τά λεπτά δάκτυλα —που άποτύπωνονται κι' αυτά στην έσωτερική φόδρα του παπουτσιού — μας δείχνουν ανθρώπους δραστηρίους, εύφεις, γεμάτους πρωταβουλίας. Αντίθετως τά χονδρά δάκτυλα άποκαλύπτουν τή διανοητική καθυστέρησι και τή σωματική νωρότητα ή άδεξιότητα.

Τό πέλμα παίρνει ιδιαίτερη σημασία.

Είνε τó στήριγμα ολοκληρού του σώματος, ο «καθρέπτης τής προσωπικότητός μας», όπως τó άποκαλεί ο δόκτωρ Γκάρρι...

Δεδομένου, λέγει, ότι όλα τά παπούτσια κατασκευάζονται επάνω σε ώρισμένα καλούπια, μόνον μετά τή χρήση του επί ένα χρονικό διάστημα, μικρό ή μεγάλο, τó παπούτσι μας δίνει τήν πραγματική εικόνα του ποδιού.

Ένα πέλμα σε σχήμα ήμικυκλίου προδίδει άμβλύτητα πνεύματος. Ο άνθρωπος έχει σταθερόν χαρακτήρα, άλλ' είνε εκείνο που άποκαλύψει μονοκόμματος. Οι ιδέες του είνε περιορισμένες. Τού λείπει ο ένθουσιασμός, ή πρωταβουλία, ή άνεσις τής σκέψης. Θα είνε καλός εργάτης, αλλά ποτέ δέν θα άποκτήση τήν άνεξαρτησία.

ΤΑ ΜΥΤΕΡΑ ΠΕΛΜΑΤΑ

Τό πέλμα που καταλήγει σε ένα είδος αϊχμής προς τó πίσω μέρος δείχνει άστατον και άνειλικρινή χαρακτήρα. Ο άνθρωπος αυτός, λέγει ο δόκτωρ Γκάρρι, δέν θα σας πη ποτέ τήν αλήθεια και θα σας γελάση με μια καταπληκτική άσυνειδησία. Γιατί κατά βάθος είνε ανή-

θικός και συχνότατα κακοήθης. Οι μεγάλοι άποτέωνες, οι άνθρωποι που ζούν εις βάρος γυναικών και συχνά οι έξελιγμένοι κακοποιοί έχουν πέλμα σχεδόν μύτερο προς τά πίσω.

Οι προτιμήσεις του δόκτορος Γκάρρι στρέφονται προς τά έλλειψοειδή πέλματα. Προδίδουν, λέγει, μια ίσορροπία μεταξύ αισθήματος και λογικής, μια φυσική ευθύτητα και συγχρόνως μεγάλη πρωταβουλία και δύναμι κατανοήσεως.

Οι άνθρωποι που έχουν τέτοια πέλματα προσδύουν χωρίς να έκμεταλλεύονται τούς άλλους και ή σταθερότης των δέν φθάνει μέχρις ίσχυρογνωμοσύνης και όπισθοδρομικότητας. Έχουν μια έμφυτη αίσθησι του μέτρου, αλλά στη ζωή άνεβαίνουν πιο επάνω άπό τó μέτρο.

Τό πέλμα που είνε πεπλατυσμένο στη βασί του και που φτάνει ένα είδος προγεφυρώματος προδίδει ταπεινά ένστικτα — λαιμαργία, αίσθησισμού και γενικά μια επικράτησι των ζωδών τάσεων τής ζωής.

Αντίθετα, τó πέλμα που ξεφεύγει άπαλά προς τά κάτω, χωρίς να δημιουργή βασί, άνήκει στους ύπερευαίσθητους και όνειροπόλους ανθρώπους. Πολλοί ποιητάι και καλλιτέχναι —ξίως μουσι-

—βρίσκεται δηλαδή κάτω άπο τήν επιφάνεια των άλλων δακτύλων — φανερώνει χαρακτήρα παμπόνηρο και στρεψόδοκο.

Η ΝΕΥΡΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

Ίδου τώρα μερικά άλλα στοιχεία τής σκαρπολογίας.

Η κατάσταση των κορδονιών μας άποκαλύπτει τόν βαθμό τής νευρικότητος του άτομου.

Τά κορδόνια, λέγει ο δόκτωρ Γκάρρι, δέν θα έπρεπε να φθείρωνται ποτέ, αν έδένοντο με προσοχήν. Έάν φθείρωνται τόσο συχνά, αυτό συμβαίνει διότι τά τραβούμε με όρμην και διότι μεταβιβάζομεν εις αυτά όλη τή βία άπό τήν όποιαν κατεχόμεθα.

Τά κορδόνια που είνε φαγωμένα εις τó κάτω μέρος δείχνουν σπουδή, ή όποια άμως άναχαίτιζεται βαθμύδην.

Τά κορδόνια που είνε φαγωμένα εις τó επάνω μέρος δείχνουν ανθρώπους που βιάζονται να τελειώσουν με κάθε θυσία, ώσαν και αν αυτό πρόκειται να άποβή εις βάρος τήν ή να προκαλέση σε άλλους καταστροφές.

Η κατάσταση του όπισθίου γύρου του παπουτσιού —τής κώχης, όπως τήν άποκαλούμε — φανερώνει τήν έπιμέλειαν, τήν προσοχήν και τó αίσθημα τής τάξεως ή τής άταξίας, άπό τó όποιον κατεχόμεθα.

Όταν ή κώχη αυτή είνε τσαλακωμένη και ξεφτισμένη, δείχνει ανθρώπους χωρίς άκριβή προσανατολισμόν, ραθυμούς στην έκτέλεσι των εργασιών των και άνικανούς να έχουν μια προοπτική για τó μέλλον.

Πολλοί άνθρωποι, λέγει ο δόκτωρ Γκάρρι, φθείρουν τά παπούτσια τους άπό τó μέρος τής κώχης. Μήν έμπιστευήτε τίποτε σ' αυτούς. Μπορεί να σπαταλήσουν όλόκληρη περιουσία, χωρίς να έχουν συνείδησι του τί έκαμν.

Η καλή διατήρησις τής κώχης προδίδει ανθρώπους προνοητικούς, αλλά και έξαιρετικά έπιφυλακτικούς. Δέν πρέπει να περιμένετε καμιά άσθόρμητη κίνησι, καμιά πρωταβουλία εκ μέρους των. Είνε όλοι ύπολογισμός και τίποτε περισσόγερο.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Σε παρόμοιες παρατηρήσεις οδηγεί τόν δόκτωρ Γκάρρι και ή κατάσταση τής έσωτερικής φόδρας του ύποδηματος. Όσον άφορά τέλος τó πλάτος τής μεντζεσόλας, παρέχει τούς κατωτέρω άριθμούς:

Κανονικόν μέσον πλάτος 0.09 μ. χαρακτήρες ίσορροπημένοι, λογικοί, εύθετοι, τοληροί, άλλ' όχι χωρίς περίεσοψι, είλικρινείς. Πολλές φορές οι άνθρωποι αυτοί είνε εις θέσιν να κάμουν περισσότερα άπό εκείνα που κάνουν.

Πλάτος άνω των 0.12 μ. Χαρακτήρες ζωάδες. Καμιά προσωπική ικανότης. Θα κάμουν πάντοτε ό,τι τους πούν οι άλλοι. Είνε οι τύποι των συντηρητικών και των όπισθοδρομικών.

Πλάτος κάτω των 0.08 μ. Άδύνατοι χαρακτήρες, αλλά συγχρόνως επικίνδυνοι λόγω τής αδυναμίας των και τής άσυνειδησίας που τούς χαρακτηρίζει.

Για τίς γυναίκες τó μέσον κανονικόν πλάτος είνε τά 6—7 εκατοστά του μέτρου.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

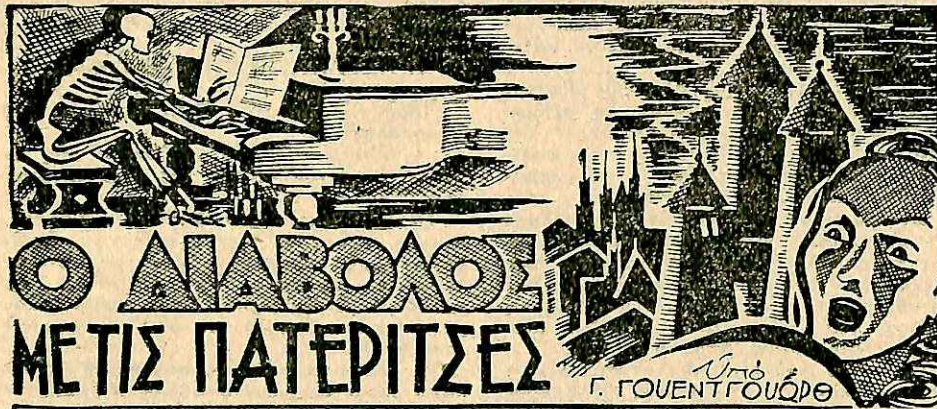
ΕΝΑΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ

—Έχετε, βλέπω, μια άπέραντη βιβλιοθήκη και πλουσιωτάτη συλλογή τόμων. Διαβάζετε πολύ;

—Όχι, γιατί δέν έχω καιρό. Κάμω τή συλλογή αυτή για τήν επαχή που θα άποτραβηχθ άπό τίς ύποθέσεις μου.

—Να μια άπληρη ιδέα.

—Όχι, γιατί άν δέν έσχημάτιζα αυτή τήν συλλογή, θα είχα άποτραβηχθ άπό καιρό άπό τίς ύποθέσεις μου.

40N

Ο Ντόναλντ ένοιωσε ένα ρίγος να δια-
ρέχει όλο το σώμα του.

Δεν μπορούσε να καταλάβει, άλλ' ήταν
δέβαιος πως κάποια μεγάλη σκευωρία εις
θάρρος του έτοιμαζόταν στο γειτονικό δω-
μάτιο.

Καταλαβαίνω πολύ καλά, άπλητσε
ο Γαρρόου. Το σχέδιό σας είνε πραγματι-
κά μεγαλοφυές.

—Το άναγνωρίζεις λοιπόν; Έκαμε ο συ-
νομιλητής του. Πηγαίνω τώρα να πλαγι-
σω, άν καί φοβούμαι ότι ο ύπνος θα άργή-
σει να με πάρει. Καληνύχτα, Γαρρόου.
Σας εύχομαι να έχετε καλύτερη τύχη αύ-
ριο.

Ακούσθηκε ένας θόρυβος θημάτων και
έπειτα τó άνοιγμα και τó κλείσιμο μιάς
πόρτας.

Ο Ντόναλντ έκατάλαβε ότι ο Γαρρό-
ου είχε μείνει μόνος.

—Εσπρώξε την πόρτα και έπέρασε μέσα.

—Γεια σου, Γαρρόου, είπα με ήρεμα.
Ο Γαρρόου άνεπήδησε με τó στόμα

μισάνοιχτο και τά μάτια γουρλωμένα.

—Από πού διάβολο γαίνετε; έρώτησε.

Ο Ντόναλντ έχαμογέλασε.

—Μη μιλάτε τόσο δυνατά, Γαρρόου,

είπα. Ο Σμάρτς θέλει να κοιμηθώ. Μού

έπιτρέπετε να καθήσω;

Και άμέσως έκάησε χωρίς να περιμένη

άπάντησι.

Βρισκόταν μέσα σ' ένα άθλιο δωμάτιο,

πολύ άθλια έπιπλωμένο.

Όλη του ή επίπλωσις ά...ελείτο από

δυο καρέκλες, σέ κακή κατάστασι, ένα τρα-

πέζι με καταλεκασμένο τó μουσαμά του

και ένα ντιβάνι.

Τό δωμάτιο αύτό έφωτιζόταν με γκάζι.

Ο Ντόναλντ είχε καθήσει με τή ράχι

γυρισμένη προς την πόρτα.

—Τί ήλθαν να κάμετε εδώ; Πώς ήλθα-

τε; Ξαναρώτησε ο Γαρρόου.

—Σιωπή! είπα ο Ντόναλντ. Θά ξυπνή-

στε τον Σμάρτς. Α! Για πέστε μου, σ'

αλήθεια, πού ράβασθε; Γιατί τά ρούχα

πού φορείτε, τά γυαλιά, τά μουστάκια, και

ή περούκα σας μεταμορφώνουν τελείως.

Ο Γαρρόου άρχισε να συνέχεται ...τò

τήν κατάπληξι του. Έκάησε και αύτός.

—Τί θέλετε λοιπόν; Έκαμε.

—Μιά μικρή κουβεντούλα. Θά προσπα-

θήσω να μη θυμώσω, μολοντί ή εύκαιρία

είνε θαυμασία γιά να σας σπάσω άλλη

μιά φορά τó σαγόνι. Από την εύκαιρία

αυτή δεν θα θελήσω να έπωφεληθώ παρά

μόνον άν με άναγκάσετε.

—Μιλήστε.

—Θέλω να ξέρω δυò πράγματα... άχι

έκανα λάθος, τρία πράγματα; πρώτον, τί

κάνετε στο Λονδίνο, ποιός είνε ο Σμάρτς

και τρίτον ποιός είνε ο άνδρας ή ή γυναίκα

πού σκοπεύετε να δολοφονήσετε αύριο τó

βράδυ.

—Χμ! Έκαμε ο Γαρρόου στενοχωρημέ-

νος. Αυτά είνε λόγια... Θά ίδούμε.

Ο Ντόναλντ έχαμογέλασε, παρακολου-

θώντας και τίς ελάχιστες κινήσεις τού

άλλου.

Σε μιά στιγμή, όμως, έρριξε μιά ματιά

πίσω του.

28

Μολοντί ο χρόνος πού είχε περάσει
ταύ έφάνηκε πολύς, έν τούτοις έσκέφθηκε
πως δεν μπορούσε να είχε μείνει περισσό-
τερο από μερικές ώρες στο δάπεδο.

Παρά τόν δυνατό πόνο πού ένοιώθε στο
κεφάλι, έπροσπάθησε τότε να σηκωθώ όρ-
θιος, πιανόμενος από την άκρη τού τρα-
πέζιου και έκαμε μερικά βελιά βήματα.

Η κίνησις αυτή έξεκαθάρσε κάπως τίς
ιδέες μέσα στο μυαλό του.

Είχε, άστόσο, πάντοτε την έντύπωσι

πως κάτι έσφιγγε τó κεφάλι του.

Τό δωμάτιο αύτό έμοιαζε σχεδόν σαν

κελλί.

Οί πόρτες και τά παράθυρα ήταν έρ-

μητικά κλεισμένα και δεν άνοιγαν από

μέσα.

—Νά με και πάλι φυλακισμένος, είπα.

Κι' αυτή τή φορά τó χρωστάω στον

Σμάρτς.

Έκάησε και πάλι και άπλωσε μηχανί-

κά τó χέρι του προς ένα πακέτο τσιγάρων,

πού βρισκόταν επάνω στο τραπέζι.

Έκαταλάβαινε τώρα ότι όλα ήταν πα-

γίδες τού Σμάρτς πού τόν είχε παρασύρει

έως εδώ.

—Αλλά, τί άρά γε έζητούσε άπ' αύτόν;

Τό μόνο πού ήξερε είνε ότι υπήρχε ένα

σχέδιο γιά τή δολοφονία κάποιου προσώ-

που.

Θάνατος... δολοφονία...

Οί λέξεις αυτές έδούλιναν σ' αύτιά του.

Και φαίνεται πως αύτός, ο Ντόναλντ

Σάντμορ, έπρεπε να παίξει κάποιο ρόλο

στην έκτέλεσι των έγκληματικών σχεδιών.

—Αλλά πώς;

—Αναψε ένα τσιγάρο και άρχισε να κα-

πνίζει.

Ο,τι συνέβη εκείνη τή στιγμή μέσα

στο μυαλό του δεν θα μπορούσε να τó

έξηγήσει αύτε ο ίδιος.

Έντελώς άπροσδόκητα, έσκιαγραφήθη-

κε μπροστά του τó Σπίτι τού Μυστηρίου.

Δεν έφαινόταν να υπάρχει καμμία σχέ-

σις μεταξύ των κι' όμως κάτι τού έλεγε

ότι ή άπάντησις στο έρώτημα αύτό θρι-

σκόταν στα μυστικά πού άφωρούσαν αύτό

τó σπίτι.

Ο πόνος δεν τόν άφινε να σκεφθώ.

—Ισως ένας κανονικός ύπνος μιάς ή δυò

ώρων να έξεκαθάριζε τίς ιδέες του.

Έκατέβασε τότε τó φώς τού γκαζιού

και έξαπλώθηκε επάνω στο άξιοθρήνητο

ντιβάνι.

—Αποκοιμήθηκε άμέσως σχεδόν, αλλά

παράένα βνεира έτάραξαν τó ύπνο του.

—Εέλεπε ένα παλινό σπίτι με πένθιμη

δψι και άκούγε μιά φωνή, τής όποιας ή

άπαισία γλυκύτης, έξηγειρε όλο τó είναι

του.

Κάπου-κάπου, τó δροσερό πρόσωπο

τής Γκλόριας ή τó κτρινοπράσινο τού Πε-

τέρκιον έπενοούσαν μέσα σ' ένα σύννεφο.

—Εέλεπε επίσης την παράξενη σιλουέττα

και τή συνολική μύτη τού κ. Κρέυλιν, πού

εχάιδευε τó κυμκίο γενάκι του, άξιοτρε-

πής πάντοτε μέσα στην όρασις ρεντιγκότα

του και τó γκριζό ρινέ παντολόνι του.

—Ένα ρεύμα δροσερού άέρος μέσα στο

δωμάτιο τόν έξύπνησε.

—Αντελήφθη άμέσως ότι κάποιος έπερ-

πατούσε με προφυλάξεις επάνω στο δά-

πεδο.

—Επειτα άκουσε τó θόρυβο τής προ-

στριβής ενός σπύρτου στο κουτί και είδε

τή μικρή φλόγα να πλησιάζη προς τó σω-

ήληα τού γκαζιού.

—Ένα άρωμα ήταν άπλωμένο όλόγυρα.

Στò φώς πού έπλημμύρισε τó δωμάτιο,

είδε ένα δίσκο με πιάτα επάνω στο τρα-

πέζι.

Μιά νέα έστεκόταν άπέναντί του.

—Σας έφερα να γευματίσετε, είπα.

—Ηταν ψηλή και λεπτή. Γά κοντα σκε-
ρα μαλλιά της περιέβαλλαν με χάρι τó ω-
ραίο της κεφάλι.

Τά χαρακτηριστικά της ήταν κάπως

σκληρά και τά μαύρα μάτια της έκύττα-

ζαν θαρραλέα.

—Η νέα αύτή τόν παρατηρούσε έπίμονα,

σαν να ήθελε να τόν κάμη να καταλάβη

κάτι.

—Ποιά είσθε; έρώτησε ο Ντόναλντ.

—Εκείνη έβαλε ένα δάκτυλο στα χείλη.

—Επειτα έχωσε τó δεξί της χέρι σε μιά

τσέπη τού φορέματός της και έδγαλε από

έκεί ένα μικρό έπίμηκες δέμα τυλιγμένο

σε έφημερίδα.

Τό δέμα αύτό τó άπέθεσε άργά επάνω

στα γόνατα τού νέου.

Ο Ντόναλντ την έκύτταζε έκπληκτος.

—Πώς λέγεσθε; έρώτησε.

—Πάτσυ Γκάλ, άπλητσε ή νέα.

—Και τί κάνετε εδώ;

—Είμαι υπηρέτρια σ' αύτό τó σπίτι.

Παρά την έκπληξι του, ο Ντόναλντ άρχι-

σε να τρώγη ήρεμα, δέβαιος ότι κάποιος

τον παρακολουθούσε έξω από την πόρτα.

—Άγωνιούσε να μάθη τί περιείχε εκείνο

τó δέμα, άλλ' άντελήφθη ότι ή νέα δεν θα

ήθελε να τó άνοίξη μπροστά της.

—Όταν έτελείωσε τó φαγητό του, ή Πά-

τσυ έσήκωσε τó δίσκο.

Φαίνεται ότι, κατά την κίνησι αυτή, έ-

φρόντισε ώστε τó κεφάλι της να πλησιάση

τó δικό του, γιατί, την ίδια στιγμή, τού

έψιθύρισε:

—Απόψε...

—Επειτα έφυγε και ο Ντόναλντ, άκού-

γοντας τόν θόρυβο των άπομακρυνόμενων

βηματών της, διερωτήθη:

—Αίτιώς; Τί θέλει να πη μ' αύτό;

—Εθυμήθηκε τότε και πάλι τή συνουμία

μεταξύ τού Σμάρτς και τού Γαρρόου, πού

έφανέραν ότι κάποιος φόνος έπρόκειτο να

γίνη εκείνο τó βράδυ.

—Υπήρχε άρά γε καμμία σχέση μεταξύ

τού φόνου αύτού και των λόγων τής Πάτσυ

Γκάλ;

Μη μπορώντας να δώση καμμία άπάν-

τησι σ' αύτό τó έρώτημα, έλυσε τó μικρό

δέμα κι' έμεινε τότε έκπληκτος έμπρός στο

άντικείμενο πού παρουσιάσθηκε μπροστά

του.

—Ηταν ένα παλινό μαχαίρι, με κυλινδρι-

κή λαβή σε σχήμα κέρατος και μακρυά

άσταλμένα λεπίδια.

—Η κερατινή λαβή αύτού τού μαχαίριος

κατέληγε σ' ένα καλοδοιευμένο στόλισμα,

μέσα στο όποιον έπενοούσε μιά δερματινή

θηλεία.

Χάρις σ' αύτή τή θηλεία, ο κάτοχός του

μπορούσε να τó κρεμάη από τόν καρπό τού

χεριού.

—Η στάσις τής Πάτσυ Γκάλ έξηγειτό

τώρα.

—Ηταν μιά φίλη, πού τού έφερνε αύτό τó

μαχαίρι, γιά να τού χρησιμεύση να δρα-

πετεύσει.

—Αλλά γιατί τού είχε φέρει τó παλινό

αυτό έγχειρίδιο;

Ο Ντόναλντ έξήτασε με προσοχή τó

χρυσό στόλισμα στο φώς τού γκαζιού.

Τό γράμμα «Σ» ήταν χαρτυμένο έ-

πάνω.

—Εθυμήθηκε τότε...

Τό μαχαίρι αύτό άνήκε από πολλών γε-

νών στην οίκογένεια Σάντμορ και μετα-

βιβάζετο από χέρι σε χέρι μεταξύ των άσ-

χηγών τής οικογενείας, άφότου ένας πα-

λός πρόγονός των είχε έκτεσει τής θέσεώς

του, γιά να γίνη πειρατής.

Καθ' όλη τή νεανική του ηλικία, τó μα-

χαίρι αύτό ήταν κρεμασμένο από ένα καπ-

φι μέσα στη βιβλιοθήκη τού Σπιτιού τού

Μυστηρίου και ή περιεργή όψι ται είχε

κινήσει πάντοτε την προσοχή ται.

—Όταν έγκατέλειψε τó προγονικό του

σπίτι είχε ρίξει μέσα στις άποσκευές

του τó πειρατικό αύτό μαχαίρι, ύπακούον-

τας σε μιά ένστικτη παρόρμησι και τó

είχε διατηρήσει ως την ήμερα πού ή κακή

του μοίρα τόν είχε ρίξει στη φυλακή.

—Όταν όμως έβγήκε, δεν τó ξαναβρήκε

μεταξύ των ενδυμάτων πού τού παρέδω-

καν.

Τό είχε ζητήσει τότε εις μάτην.

—Αλλά κανείς δεν μπορούσε να τού πη

τί είχε άπογίνει.

Και να πού τó μαχαίρι αύτό ξαναγύρι-

ζε και πάλι στην κατοχή του, χάρις στην

άπροσδόκητη χειρονομία μιάς άγνώστου

νέας, πού έφαινόταν να είνε φίλη του.

—Η μόνη υπόθεσις πού μπορούσε να κά-

νη ήταν ότι ο Γαρρόου είχε κατορθώσει να

ΤΟ ΛΑΘΟΣ του διαρρήκτη

Όταν η τύχη επέμβαίνει
ΕΥΝΟΙΚΩΣ

Ο νεαρός διαρρήκτης μπήκε στο σπίτι απ' το παράθυρο που είχε δρει μισανοιγμένο. Άμέσως όμως, κατάλαβε πως είχε κάνει λάθος. Δεν βρισκάνταν στο σαλόνι, όπου ήξερε ότι θα βρισκόταν η πολυτιμή ασπική, αλλά στην κρεβατοκάμαρα.

Στο πλατύ κρεβάτι κοιμόταν μια νεαρή, όμορφη γυναίκα, με τα ώραία λευκά μπράτσα της βγαλμένα έξω από τασκεπασματα και το ξανθό κεφαλάκι της χωμένο μέσα στο μαξιλάρι.

Ο Χάρρυ, ο νεαρός διαρρήκτης, προχώρησε αθόρυβα κατά μήκος του τοίχου, αποφεύγοντας το προδοτικό φως του φεγγαριού που πλημμύριζε το δωμάτιο. Άλλα

καθώς απλώνει το χέρι του για ν' ανοίξει την πόρτα που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο. Το πάτωμα έτριξε κάτω από τα πόδια του.

Έμεινε ακίνητος. Η νεαρή όμως γυναίκα είχε ξυπνήσει από τον κρότο. Το ξανθό κατασφραγισμένο κεφαλάκι έγυρισε προς την πόρτα.

—Μην κάνεις θόρυβο, σε παρακαλώ..., μουρμούρισε χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια της.

Ο Χάρρυ δεν έτόλμησε ν' απαντήσει. Κοιμάται τόσο ήσυχα το παιδάκι μας, έπρόσθεσε η νεαρή γυναίκα ύστερα από σύντομη διακοπή. Μην ανάψης το φως. Και κλείσε τις κουρτίνες, για να μην το ενοχλή το φεγγάρι...

Κάμποσες στιγμές έπεκράτησε απόλυτη σιωπή.

—Επειτα η νεαρή γυναίκα έρωτήσε: —Μά γιατί δεν μου μιλάς; Μήπως είσαι ακόμα θυμωμένη μαζί μου;

Ο Χάρρυ δεν μπορούσε πια να μείνει σιωπηλός. Είπε λοιπόν με αλλογμένη σιωπή: —Μά όχι! Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα; Κοιμήσου ήσυχα.

Συγχρόνως έκλεισε τις κουρτίνες, ώστε να μη μπορεί πια να τον αναγνώριση η νεαρή γυναίκα μέσα στο σκοτάδι.

Η έλπις του όμως ότι δεν θα βρισκόταν τώρα στη δυσάρεστη θέση να συνεχίσει τη συζήτηση, διεψεύσθη πολύ γρήγορα. Η γυναίκα φωνή ακούσθηκε και πάλι μισοσβυσμένη από τον ύπνο.

—Και δέβαια είσαι θυμωμένος. Μου μιλάς διαφορετικά από άλλοτε. Δε με είπες καν «αγαπημένη σου». Έχεις πάψει πια να με λες έτσι. Δεν πρέπει, Ντίκυ, να μου κρατάς κ' κία επειδή σου κάνουν σκληρές ζηλοτυπίες. Δεν φταίω εγώ... αν σ' αγαπώ τόσο πολύ.

Ο Χάρρυ εξέχασε τελείως γιατί είχε έρθει εκεί. Δεν τον ενδιέφεραν πια τα χρήματα και τα κοσμήματα. Η μισοκοιμισμένη αυτή γυναίκα κατέχει τη σκέψη του... η όμορφη αυτή γυναίκα, που το παιδάκι της κοιμόταν εκεί δίπλα και που η φωνή της αντηχούσε ακόμη τόσο γλυκά στ' αυτιά του. Ένοιωθε βαθειά συμπάθεια γι' αυτήν.

—Ντίκυ... ξεφυγες;

—Όχι... αγάπη μου...

Ο Χάρρυ έκλινε στην άκρη του κρεβατιού. Το χέρι της ξανθούλας απλώθηκε άμεσως προς το μέρος του και έσφιξε το δικό του.

—Άκου, Ντίκυ, του είπε ψιθυριστά η γλυκειά της φωνή. Κοιμήσου απόψε εδώ, μαζί μου. Μην πας στο άλλο δωμάτιο όπως συνήθως. Μ' αγαπάς ακόμη λίγο... πολύ λίγο. Δεν είν' έτσι;

«Αυτός ο σύζυγός της είχε ένα δροιακήνιο, συλλογίσθηκε άργισμένος ο Χάρρυ. Πώς μπορεί ν' αφήνει μόνη τη νύχτα μια τόσο χαριτωμένη γυναίκα!»

Και άπεφάσισε να εξακολουθήσει να παίξει τον ρόλο του συζύγου, όσο θα του επέτρεπαν οι περιστάσεις. Επράθεσε κοντά του την ξανθούλα, που έσπληριζε το σγουρό κεφάλι της στο στήθος του. Το χέρι του της έχάιδρε δειλά τα μαλλιά. Και τα χείλη του έπλησιασαν στα δικά της.

—Αγαπημένη μου!, μουρμούρισε εκείνη ευτυχισμένη. Θα δής πως όλα τώρα θα διορθωθούν...

Κι' αποκοιμήθηκε πάλι μέσα στην αγκαλιά του.

Ο Χάρρυ δεν μπόρεσε να υπολογίσει πόσες ώρες έμεινε ακίνητος στη θέση του εκείνη. Αν εν τω μεταξύ έθανε ο σύζυγος, θα του ήταν κάπως δύσκολο να ξεμπλέξει. Άλλ' εύτυχώς ο σύζυγος δεν έφάνηκε...

Τέλος, οι πρώτες ανταύγειες της ημέρας έγλύστρησαν ανάμεσα στις κουρτίνες. Ο Χάρρυ έσκέφθηκε πως ήταν πια ώρα να ηγησάιν. Το πράγμα όμως δεν ήταν και τόσο εύκολο.

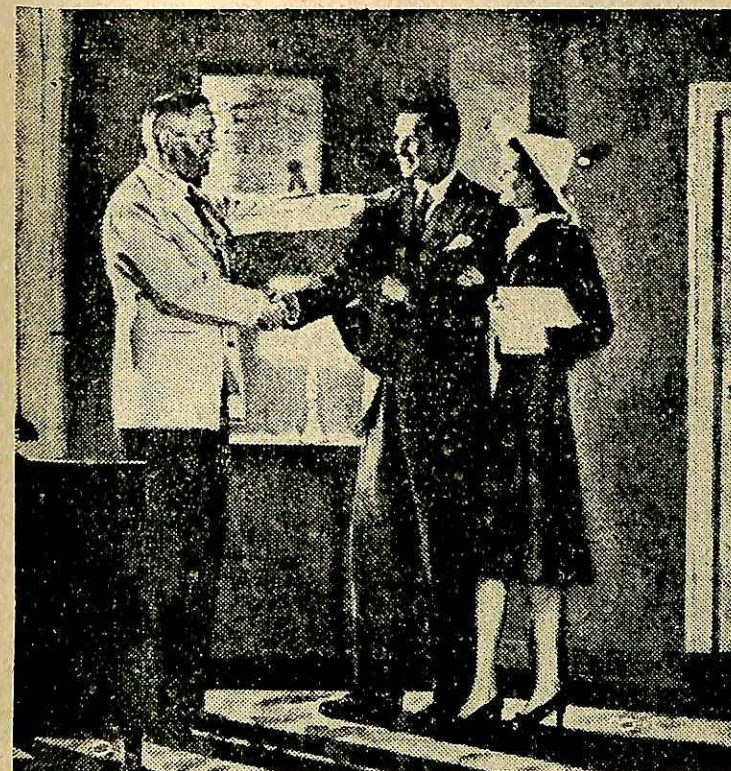
Με χίλιες προφυλάξεις ακούμπησε το κεφάλι της κοιμισμένης ξανθούλας επάνω στο μαξιλάρι, σηκώθηκε αγάλια-αγάλια από το κρεβάτι και διευθύνηκε προς την πόρτα του διπλανού δωματίου. Τη φορά αυτή η τύχη τον ευλόγησε. Το πάτωμα δεν έτριξε και η πόρτα άνοιξε αθόρυβα. Ο Χάρρυ, χωρίς δυσκολία, βρήκε το σαλόνι και από το άνοιχτο παράθυρο επήδησε στον έσομο ακόμη δρόμο.

Το έβδομο πρωί, στις έννα, η νεαρή γυναίκα μπήκε στην τραπεζαρία. Στα χελάκια της έπαιξε ένα ευτυχισμένο χαμόγελο. Ο άνδρας της, που βρισκόταν εκεί, την έκτύπησε ανήσυχος, σαν να περίμενε δικαία παράπονα και επίπληξεις. Αυτή όμως τον αγκάλιασε και τον έφιλησε θερμά. Είχε καιρό να τον φιλήσει έτσι...

Τότε ο ένοχος σύζυγος, μοιούδι δεν καταλάβαινε σε τί όφειλετο η απροσδόκητη αυτή τρυφερότητα, συγκινήθηκε. Κι' έπληρε άμέσως την άποψή του να εγκαταλείψει όρι-στικώς την έρωμένη του. Γιατί όχι!... Η γυναίκα του, έτσι χαμογελαστή, ήταν τόσο ωραιότερη!

Κι' έτσι, το λάθος του διαρρήκτη, που, αντί να μπη στο σαλόνι εκείνη τη νύχτα, μπήκε στην κρεβατοκάμαρα, έκαμε εύτυχισμένο ένα νεαρό άνδρόνιο...

NT. ΧΟ-Υ-Σ

ΔΥΟ ΖΕΥΓΗ ΚΑΛΤΣΕΣ

Αυτότελης δραματική νουβέλλα
υπό ΤΖΩΝ ΝΙΤΤΕΛ

Ένα αγαπημένο ζευγάρι

Οι μέρες στην «Κορακοφωλιά», στο Ρουσίλιπ, άρχιζαν από πολύ ένωρίς. Αυτή η φωνή α ή ήταν ένα χαριτωμένο έξοχικό σπιτάκι, κατάλευκο, με κόκκινα κεραμίδια, όπου κατοικούσαν ο Τόμ και η Νταίζη Μπρόουν. Ο Τόμ σηκωνόταν και ξυριζόταν, ενώ η «Κυρία» βρισκόταν στο μικρούτσικο λουτρό: ήταν υποχρεωμένη να σηκώνεται και να ντύνεται πρώτη, γιατί έκανε συγχρόνως χρέη μαγειρίσας, καμαριέρας — με λίγα λόγια όλες τις δουλειές του σπιτιού.

Νταίζη, έκομε ακόμη τρία τέταρτα, έφώναζε ο Τόμ. Θα δουλέψω λίγο στον κήπο ώπου να ετοιμάσης τ' αυγά. Δέκα λεπτά για να φάμε, πέντε για να σηκώσης το τραπέζι, κι' έπειτα θα φύγω. Θα διασχίσωμε το λιβάδι-για να πάμε στο σταθμό, κι' ως φωνάξη το τσασπανόσκυλο τών Γκριχ! Άλλως τε, αυτός ο τόπος έπρεπε να είναι δημόσιος δρόμος. Είπε τόσο ένοχλητικό νύχης να κάνει κάθε μέρα όλοκληρο γύρο για να πας στο σταθμό, τη στιγμή που διάζεσαι.

Η Νταίζη έδγηκε από το μπάνιο κι' άρχισε να πουδραρίζεται. Έντυθηκε πολύ γρήγορα και φαινόταν πολύ δροσερή και άπλη με το καλοκαιρινό φόρεμά της. Έκτύπησε με βλέμμα λίγο γελαστό τον Τόμ που ξυριζόταν, έπειτα άνοιξε το ντουλάπι της, έχάιδρε έλαφρά τα διπλωμένα της άσπρόρουχα, τα φουστάνια της, τις ζώνες της και τα μαντήλια της. Είπε σπουδαίο να μπορεί μια γυναίκα να κάνει τόσα πράγματα με τρεις λίρες την εβδομάδα.

—Κάμε γρήγορα, Νταίζη, βάλε το νερό για το τσάι να δράση. Σήμερα θέλω μόνο ένα αυγό. Έχομε είκοσι του μηνός και πρέπει να κάνωμε λίγη οικονομία. Πρέπει να προσέξωμε πολύ. Δεν θέλω να πειράξωμε το μικρό μας άπόθεμα, που τόχωμε για τις διακοπές. Αυτές οι σαράντα λίρες θα μάς χρειασθούν στο Μπούρνενμαουθ.

Η Νταίζη χαμογέλασε στον άνδρα της, ξανάκλεισε το συρτάρι και την πόρτα της ντουλάπας κι' ετοιμάστηκε να κατέβη.

—Θέε μου! Τί σκληροί που είναι μερικοί άνδρες! Όχι έσύ, χρυσέ μου Τόμ. Ο Σάντερσον, π.χ. Του έζητησα δυο φορές αύξησι και άρνήθηκε. Δεν έχω το θάρρος να του την ζητήσω άλλη φορά.

—Δεν είναι διόλου κακό να του το ξαναζητήσης, είπε φιλοσοφικά ο Τόμ. Μά μην του πής πως θ' αγοράσης ένα καινούργιο γραμμόφωνο, αν ζητήση να μάθι τί σκέπτεσαι να κάνης αυτά τα επί πλέον χρήματα. Εγώ θα του εξηγήσω πολύ λογικά πως μια νεοπατριμένη έχει ανάγκη να ζή άνετα, ιδίως όταν ο άνδρας της είναι υπάλληλος Τραπεζίτης και δεν δικαιούται καμμία αύξησι. Πρέπει να περιμένης να πεθάνουν οι γέροι ή να είσαι ιδιοφυής για να επιτύχης. Έξήγησέ του όλα

αυτά, μά μην τα υπερβάλλης ούτε απ' τη μιά μεριά ούτε από την άλλη. Θέε μου! Αν είχα την τύχη να συναντήσω αυτόν τον Σάντερσον, θα ήξερα πως να του μιλήσω! Νά, οι μπρετέλλες μου κουρελιάστηκαν. Άκόμη ένα σελλίνι που θα πετάξω!

—Τί άδικία, αλήθεια, να υπάρχουν άνθρωποι που έχουν ό,τι επιθυμούν, ενώ έμεις πρέπει να προσέχωμε ακόμη και τη μισή πένα, έφώναζε συγκινημένη η Νταίζη.

Ο Τόμ έμεινε για μια στιγμή σκεπτικός κι' έπειτα άρχισε να δουρτίζει το έπανωφόρι του. Εκείνη έπληγε στην κουζίνα. Το τραίνο τους έφευγε στις όκτώμιση. Θα το προλάβαιναν σε λίγα λεπτά — πράγμα που το κατάρθαναν γιατί είχαν έτοιμα ρυθμίσει τις ώρες τους. Ήξεραν πως και μετά το σφύριγμα, είχαν ακόμη τον καιρό ν' αγοράσουν την έφημερίδα τους και ν' ανάψη ο Τόμ την πίπα του. Και ο Τόμ είχε ακόμη ύπολογίσει ότι, καπνίζοντας με προσοχή, με μικρές ρουφηδιές, θα βαστούσε λίγο παραπάνω από τρία τέταρτα. Άκριδώς τη στιγμή αυτή θα ήταν στο Κόρνιλ, στην Τράπεζα — στο γραφείο του. Δεν είχε τότε πια πίπα ίσαμε το μεσημέρι.

Μέσα στο τραίνο, έμοιράζονταν την έφημερίδα. Η Νταίζη διέτρεχε με το βλέμμα της τις άγγελίες των καταστημάτων (κι' εκείνη ήταν πωλήτρια σ' ένα κατάστημα της όδου Μπέντν).

—Τόμ, έλεγε σε λίγο δείχνοντας με την άκρη του βαμμένου νυχιού της μια μεγάλη άγγελία του Ρίγκς, ένός μεγάλου καταστήματος της όδου Όξφόρδης. Άν μπορούσα να χαλάσω έστω και μια λίρα, θ' αγοράζα ένα απ' αυτά τα καλοκαιρινά φορέματα. Δεν νομίζεις πως θα μπορούσαμε να θυσιάσωμε μια λίρα απ' το άπόθεμά μας; Έχω μια στην τσάντα μου. Τί λές, νά ή όχι;

Ο Τόμ φαινόταν άπορημένος βαθειά σ' ένα έρθρο για τις πλημμύρες του Μισισσιππή, μά έφάνηκε πως στενοχωρήθηκε λίγο, έδγαλε την πίπα του απ' το στόμα του, κι' έπειτα την ξανάβαλε.

—Καλά, χρυσή μου!, μουρμούρισε. Άγόρασέ το. Θ' αγοράσω κι' εγώ καινούργιες μπρετέλλες κι' έτσι θα δουλεύωμε κι' οι δυο προς το παρόν.

Η Νταίζη κατέβηκε στο σταθμό της όδου Μπάκερ. Ο Τόμ συνέχισε την διαδρομή ως το κέντρο της πόλεως. Αυτά γίνονταν από δω κι' ένα χρόνο, από τότε δηλαδή που είχαν αγοράσει με πολλές δυσκολίες την «Κορακοφωλιά» τους στο Ρουσίλιπ. Όλες τους οι μέρες έμοιαζαν το ίδιο τραίνο, ή ίδια άπόστασις, οι ίδιες άσכולίες, οι ίδιες ώρες, το ίδιο εισόδημα. Μια ζωή κανονική σαν την τσέπη τους: τόσα για την πληρωμή του σπιτιού, τόσα για το φαί, τόσα για τα ναύλα, τόσα για τη συντήρησι του σπιτιού, τόσα για τα τσιγάρα και τον καπνό. Διαρκώς τα έφερναν ίσα-ίσα. Κάθε τέλος του μηνός, έμεναν χωρίς δεκάρα. Ο Τόμ δεν θα μπορούσε να πη άν έργασζόταν για να ζή ή ζούσε για να εργάζεται. Δεν έμενε τίποτε άλλο από τις σαράντα λίρες, που ήταν δώρον της Τραπεζίτης για τα Χριστούγεννα! Οι σαράντα αυτές λίρες ήταν πολύ εύχρηστες. Ήσαν μια δασίς στην καθημερινή έρημο. Άντιπροσώπευαν τις διακοπές, τις διακοπές με διασκεδάσεις, μουσική, μπάνια, ήλιόλουτρα, τένις, μαζί με τη Νταίζη! Τί όμορφες διακοπές μπορεί να κάνει κανείς με σαράντα λίρες! Τρεις έβδομάδες ακόμη θα έπερίμεναν! Τριαντάξη φορές αυτή τη διαδρομή με το τραίνο! Μια άλλαγή θα έκανε καλό στην «αγαπημένη» Νταίζη.

Ήταν ο τρίτος χρόνος που ο Τόμ εργαζόταν σ' αυτή τη μεγάλη Τράπεζα και πόσο μικρό μέρος έλάμβανε σ' όλα αυτά τα έκατομμύρια που περνούσαν απ' τα χέρια του! Είχε την διεκπεραίωσι των συναλλαγματικών του έξωτερικού.

Ο Τόμ κατέβηκε, όπως συνήθως, στο ύπογειο, όπου βρισκόταν το ντουλάπι του, έδγαλε το μαύρο σακάκι του κι' έφόρεσε ένα άλλο — ένα άρκετά όμορφο σακάκι, αλλά του όποιου ή φόρδα ήταν ξεσχισμένη και οι άγκώνες λίγο τριμμένοι. Μά ποιος κυττούσε τη φόρδα; Οι άνθρωποι προσέχουν το έξωτερικό κι' όχι το έσωτερικό! Έπληνε τα χέρια του, έδουρτίσσε τα ρούχα του κι' έχαιρέτησε μερικώς απ' τους συνωδέφους του που ήταν εκεί κι' έκάντιζαν. Άρκετά σίκ τυποί, αλήθεια, όλοι τους, μερικοί νέοι, με ρόδινα μάγουλα, αισιόδοξοι και περιποιημένοι κι' άλλοι μεγαλύτεροι, σκεπτικοί, λίγο άπαισιόδοξοι ίσως, αλλά όλοι σαν ζαλισμένοι απ' τον ά διακόπο και άχαρο άγώνα της διαπάλης.

—Καλημέρα, Τόμ!

—Καλημέρα, Μπίλλυ! Τί κάνει η γυναίκα σου;

—Καλά είναι. Κι' ή δική σου;

—Καλά! Είδα μια όμορφη ταινία χθές το βράδυ!

—Α, νά; Ποιάν;

—Το «Κόκκινο Γράμμα» σσ. Έντελώς διαφορετική απ' όλες αυτές τις βλακείες που μάς σερβίρουν.

—Βραία! Θα περιμένω να ξαναπαιχθώ και θα πάω με τη γυναίκα μου.

Κι' ο Τόμ ανέβηκε για ν' άρχισή τη δουλειά του. Ήσαν μόνος σ' ένα τραπέζι: στη σειρά τών γραφείων που ήταν πλησιέστερα προς το ταμείο.

—Όταν προσέχης το πουκάμισό σου, σκεφτόταν, δαστάει καθαρό τουλάχιστον τρεις μέρες! Κι' ανέβασε τα μανίκια του. Έπειτα έκτύπησε στο ρολόι του τοίχου.

«Έννεα και τέταρτο, όπως συνήθως. Νά κι' ο Μπάτλερ, ό ταμίας με την άναίδη κι' αντιπαθητική φυσιογνωμία. Φαντάζομαι πως κάπου θα του λείπει μια λίρα! Ποιανό νάναι το λάθος; Μήπως αυτό το άχαρόνιο που κρατά το ήμερολόγιο τών λογαριασμών; Όχι, είν' ή φυσική έκφρασις του Μπάτλερ. Δεν γίνονται ποτέ λάθη σ' αυτή την Τράπεζα, έστω κι' αν υπάρχουν άρχαίοι, παιδιά που μόλις βγήκαν απ' το σχολείο».

31

Παντρεμένοι!

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΣΚΕΤΣΑΚΙ

Εκείνη την ημέρα το μικρό έξοχικό ξενοδοχείο ήταν άνάστατο από την άφιξη πελατείας. Άλλά ήταν και μια άλλη αίτία, πολύ πιο σοβαρή, που τους άναστατώνε όλους.

Η γυναίκα του ξενοδόχου, που έτυχε να υποδεχθή τους πελάτες, όταν πήρε την παραγγελία, έτρεξε στην κουζίνα και είπε του άντρός της κάτι κρυφά, για να μην τ' ακούσουν τα παιδιά. Και ο ξενοδόχος βιάζοντας την πίπα από το στόμα, έφώναζε κατ'άπληκτος:

—Πώς! Αυτοί οι δύο που ήρθαν τώρα; Αυτό το ζευγάρι; Άδύνατον!

—Μά άφου σου λέω πως είδα καλά. Ούτε αυτός έχει, ούτε αυτή.

—Είδες καλά, και στα δυο χέρια;

—Ναι, και στα δύο. Τί διάβολο! Μια θέρα φαίνεται άρκετά καλά και από μακριά μάλιστα!

—Τους έδωσες δωμάτιο;

—Ναί, γιατί όταν ήρθαν φορούσαν γάντια και δεν μπόρεσα να ιδώ...

—Νά παρ' ή όργη, να πάρη! Τότε δεν μπορούμε να κάνωμε τίποτε!

—Αυτό μάς έλειπε τώρα! Νά μην μπορούμε να τους διώξωμε!... Άκου να ιδής τί θα γίνει: Τώρα θα τους σερίβου τα ψάρια και μόλις τα φάνε, θα τους πω καθαρά και έάστερα ότι το δωμάτιο δεν μπορούμε να τους το δώσωμε, γιατί το ξενοδοχείο μας δεν είναι απ' αυτά που ξέρουν. Και θ' έδής ότι θα φύγουν μόνοι τους.

γο μιλάναν και μπόλικο λαδωλέμονο και τάφερε στην τραπεζαρία.

Ύστερα από λίγο ο ξενοδόχος έμπήκε θριαμβευτικά στην κουζίνα, έχτύπησε έλαφρά τη γυναίκα του στον ώμο και της είπε:

—Δεν σπάλεγα εγώ πως θα μάθω; Είπε αντρόγυνο, αγαπητή μου, μην άνησυχής.

—Καλά, και πως το κατάλαβες;

—Αυτός έπληρε το μεγαλύτερο ψάρι και της άφησε το μικρό.

Π. ΚΑΣΛΑΤΕΡ

“Εφθασε ένα δέμα συναλλαγματικών. ‘Ο Τόμ τις ένεγράφε μία προς μία σ’ έναν κατάλογο, αφού τις ήλεγξε όλες με προσοχή. ‘Ενδιαφερότο γι’ αυτές τις συναλλαγματικές, οι οποίες προέρχονταν από ‘Ελληνες έμπορους, προμηθευτές βραζιλιανών καφέων, καλλιερηγής δάμβακος του Σουδάν. Μά τη φαντασία του έβλεπε καρδιά με φουσκαλωμένα άστρα πανιά σαν σύννεφα που έγκαταλείπουν λευκά λιμάνια, έβλεπε προκυμίες κι’ εξωτικές πόλεις, άγνωστες, που άνεδύοντο από θαβείες γαλανές θάλασσες. ‘Α! αυτές οι ρεκλάμες των ταξιδιών! Νά πάληλος ή θα γυρίζε κάποτε ή τύχη του ξαφνικά; Οά άλλαζε μέρος και κλίμα, θα ύψωνόταν ίσως σαν τό πουλί επάνω απ’ τους άλλους; ‘Αλλοίμονο! ‘Ολοι οι υπάλληλοι —περισσότεροι από πεντακόσιοι σ’ αυτή την Τράπεζα, — θα έπιθυμούσαν μία τέτοια ζωή. ‘Ο! του έμενε ή ‘Κορακοφωλιά! ‘Εκεί άπελάμ-εσαν την οικογενειακή ήσυχία, την άναπαύσι καίειδοντας τό χεράκι της Νταίζης του, που ποτέ τραγουδούσε και ποτέ έγκρι-νιαιζε με τις παιδιαστικές έπιθυμίες της.

—‘Ο! Τόμ, έλεγε πάντοτε, θέθελα να είχα μεταξωτές κάλ-τες. Είνε τόσο όμορφες και τόσο ευχάριστες στην άφή! Κι’ από φαί; Ξέρεις τί λαχταρώ... Φασόλια ψημένα στο φούρνο με σάλτσα ντομάτα, κρεμμυδάκια τουρσί, τυρί και μπύρα γιά τό δείπνο!

Οι σκέψεις αυτές άπασχόλησαν τό μυαλό του Τόμ γιά πολύ. ‘Επειτα έριξε μία ματιά στο ρολόι. ‘Ενδεκα και μισή. ‘Ακόμη μία ώρα ως τη μεσημβρινή διακοπή, γιά να πάη στη μικρή του γωνιά, στο Λάιονς, όπου θα άποτελείωνε τό διά-εσσμα της εφημερίδας, μπροστά σ’ ένα φλυτζάνι τσάι, με φου-εσσαι με δούτορ και μπλόπτητα. ‘Ηταν άρκετά γιά να του γανείσε την πείνα και να κρατήσει ως τό θράδυ. Τό θράδυ έ-κείνο θα είχαν στο σπίτι, γιά δείπνο, ένα μεγάλο κουτί σολω-μο που δεν τό είχαν άνοιξει άκόμη. Ναί, ένα μεγάλο κουτί, κι’ Νταίζη ήξερε να φτιάχνη περίφημη μαγιονέζα.

‘Ενας κλητήρας έπλησίασε τόν Τόμ.

‘Απίστευτο κι’ όμως άληθινέ

Σας ζητούν στο τηλέφωνο, κύριε!
—Στό τηλέφωνο; έφώναξε έκπληκτος ό Τόμ κι’ έπετάχτη-κε απ’ την καρέκλα του.
Ποιος τόν ζητούσε; Δέν έγνώριζε κανέναν στο Λονδίνον που μπορούσε να τού τηλεφωνήσει αυτή την ώρα.
‘Ακολούθησε τόν κλητήρα ως τόν τηλεφωνικό θάλαμο.
Μία άνδρική φωνή έρώτησε:
—Είσθε ό κ. Μπρόουν;
—Μάλιστα.
—‘Ο κ. Τόμ Μπρόουν απ’ τό Ρούσλιπ;
—‘Ο ίδιος, κι’ εσείς;
—Εδώ ό έπιθεωρητής της άστυνομικής περιφέρειας Λίγκετ,
της όδου Μάρμπορ.
‘Η φωνή ήταν πολύ καθαρή. ‘Ο Τόμ άνατρίχιασε χωρίς να ξέρη γιατί.

—Μετά λύπης μου, κύριε, σάς πληροφορώ, έξακολουθήσε ή φωνή, ότι ή κ. Μπρόουν ή όποια λείι ότι είνε κυρία σας, βρί-σκεται εδώ στο τμήμα. Συνελήφθη γιά κλοπή στα καταστήμα-τα Ρίγκς, την όποιαν διέπραξε σήμερα τό πρωί. Ζητεί νάρ-θθη. ‘Εχετε τό δικαίωμα, άν τό θέλετε.
‘Ο Τόμ ξανακρέμασε τό άκουστικό. Στην άρχή του ήρθε ή έπιθυμία να φωνάξη, να κλάψη, μα καταβάλλοντας κάποια προσπάθεια, έγύρισε και ξανακάθισε στη θέσι του. ‘Ενοιωθε την ψυχή του συντηρημένη.

—Τί συμβαίνει, Τόμ; τόν έρώτησε ό γείτονάς του.
—Μί δέν ξέρω!
Μάτια προπαθούσε να γράψη.
—Μέ είδοποίησαν ότι ή άδελφή μου είνε στο νοσοκομείο πολύ άρρωστη.

—Δέν ήξερα πώς είχες άδελφή.
—‘Ο! ναι, ναι, έχω μία. Κι’ είνε έτοιμοθάνατη. Μου τό ει-παν από τηλεφώνου. Πρέπει να πάω να την δω...
Και πιάνοντας τό κεφάλι του με τά δυό του χέρια, έμουρ-μούρισε:

—‘Ο, Θεέ μου!
—‘Ακουσε, φίλε μου! Πήγαινε να ζητήσεις άδειά απ’ τόν διευθυντή γιά να φύγης. ‘Εμπρός. Δώσε μου έμένα αυτές τις συναλλαγματικές. Οά τις έγγραψω έγώ κατά την άπουσία σου.

Πήγαινε λοιπόν στόν διευθυντή, μην είσαι κουτός.
—Τί ήλίθιος είμαι, τί ήλίθιος! έσκέφθηκε ό Τόμ. ‘Επρεπε να πώ πως είμαι έγώ άρρωστος και θα έπαίρνα άδειά γιά ό-λη την ήμέρα. ‘Αχ! Θεέ μου! ‘Η Νταίζη! ‘Η Νταίζη! Νά κλέ-ψη στα μαγαζιά! Μά γιατί, γιά όνομα του Θεού; Οά τό γρά-φουν όλες οι εφημερίδες! Την περιμένει ή φυλακή! ‘Αχ! Νταίζη!

‘Ο Τόμ έσηκώθηκε κι’ έτρεξε στο υπόγειο. ‘Ο κλονισμός που ένοιωθε υπερέβαινε τις δυνάμεις του. Μετά από λίγο, έ-βρόσιζε τό πρόσωπό του κι’ έπήγε να πάω να την δω...
Και πιάνοντας τό κεφάλι του με τά δυό του χέρια, έμουρ-μούρισε:

—‘Ο, Θεέ μου!
—‘Ακουσε, φίλε μου! Πήγαινε να ζητήσεις άδειά απ’ τόν διευθυντή γιά να φύγης. ‘Εμπρός. Δώσε μου έμένα αυτές τις συναλλαγματικές. Οά τις έγγραψω έγώ κατά την άπουσία σου.

Πήγαινε λοιπόν στόν διευθυντή, μην είσαι κουτός.
—Τί ήλίθιος είμαι, τί ήλίθιος! έσκέφθηκε ό Τόμ. ‘Επρεπε να πώ πως είμαι έγώ άρρωστος και θα έπαίρνα άδειά γιά ό-λη την ήμέρα. ‘Αχ! Θεέ μου! ‘Η Νταίζη! ‘Η Νταίζη! Νά κλέ-ψη στα μαγαζιά! Μά γιατί, γιά όνομα του Θεού; Οά τό γρά-φουν όλες οι εφημερίδες! Την περιμένει ή φυλακή! ‘Αχ! Νταίζη!

‘Ο Τόμ έσηκώθηκε κι’ έτρεξε στο υπόγειο. ‘Ο κλονισμός που ένοιωθε υπερέβαινε τις δυνάμεις του. Μετά από λίγο, έ-βρόσιζε τό πρόσωπό του κι’ έπήγε να πάω να την δω...
Και πιάνοντας τό κεφάλι του με τά δυό του χέρια, έμουρ-μούρισε:

—‘Ο, Θεέ μου!
—‘Ακουσε, φίλε μου! Πήγαινε να ζητήσεις άδειά απ’ τόν διευθυντή γιά να φύγης. ‘Εμπρός. Δώσε μου έμένα αυτές τις συναλλαγματικές. Οά τις έγγραψω έγώ κατά την άπουσία σου.

Πήγαινε λοιπόν στόν διευθυντή, μην είσαι κουτός.
—Τί ήλίθιος είμαι, τί ήλίθιος! έσκέφθηκε ό Τόμ. ‘Επρεπε να πώ πως είμαι έγώ άρρωστος και θα έπαίρνα άδειά γιά ό-λη την ήμέρα. ‘Αχ! Θεέ μου! ‘Η Νταίζη! ‘Η Νταίζη! Νά κλέ-ψη στα μαγαζιά! Μά γιατί, γιά όνομα του Θεού; Οά τό γρά-φουν όλες οι εφημερίδες! Την περιμένει ή φυλακή! ‘Αχ! Νταίζη!

—‘Ο έπιθεωρητής Λίγκετ είν’ εδώ;

—Τί θέλετε, κύριε;

—‘Ηθελα να τού μιλήσω.

—Γιά ποιά ζήτημα;

—Γιά κάποια υπόθεση.

—Τί είδους υπόθεσι;

—Γιά κάποιον κρατούμενο. Γιά την υπόθεσι ένός... μίδς

κυρίας που συνελήφθη κατά λάθος.

—Πώς λέγεσθε, κύριε;

—Μπρόουν. Τόμ Μπρόουν.

‘Ο άστυφύλας έβαλε τό ένα πόδι επάνω στο άλλο, τά χέρια του στη ζώνη του, έκαμε έναν εύρυνικό μορφασμό και είπτε:

—Από δω, κύριε.

‘Ο Τόμ ώδηγήθηκε στο γραφείο του έπιθεωρητού.

—Πρόκειται περί πλάνης, κύριε, είπτε άσθμαίνοντας όταν έ-μεινε μόνος με τόν έπιθεωρητή. Σας όρκίζομαι ότι πρόκειται περί πλάνης. ‘Η γυναίκα μου δέν έκλεψε ποτέ στη ζωή της. Πο-τέ! Σας παρακαλώ, άρησέστε την έλευθερί.

‘Ο έπιθεωρητής Λίγκετ έξυσε τό κεφάλι του, που ήταν όλο-στρογγυλό σαν πορτοκάλι.

—Λυπούμαι, κύριε, είπτε. Την συνέλαβαν επ’ αυτόφωρο κι’

είνε πολύ άργά. ‘Ετηλεφώνησα στο Ρούσλιπ, να έρευνήσουν

στο σπίτι σας. ‘Αν ξανάρθετε τό άπόγευμα, θα μπορούσαμε ί-σως να σάς πούμε περισσότερα πράγματα γιά τη γυναίκα σας.

Και καθώς ένοιωσε την άπελπισία του Τόμ, έπρόσθεσε:

—Λυτούμαι πάρα πολύ, κύριε, μα έτσι είνε. Δέν μπορεί να

μεταβληθή ή κατάσταση. Πρέπει να πάρετε τα πράγματα απ’ την κακή τους όψη. Αυτά συμβαίνουν συχνά. Είνε γνωστόν. Οι

εφημερίδες κάθε μέρα αναφέρουν τέτοιες περιπτώσεις. Λυπού-μαι, κύριε, μα ή γυναίκα σας θα ύποχρεωθή να εμφανισθή στο

αυτόφωρο, μόλις συλλέξωμε όλες τις λεπτομέρειες.

‘Ενα αίσθημα φρίκης κατέλαβε τόν Τόμ. Τό πρόσωπό του

έγινε κάτωχο. ‘Ανατρίχιασε κι’ έβριζε στόν άστυνομικό ένα

δλέμμα γεμάτο άπελπισία.

—Μπορώ να δω την γυναίκα μου; έρώτησε σε τόνον κάπως

έπιθετικό.

—Μάλιστα, μπορείτε.

—Πότε;

—Τώρα.

‘Ενας άστυφύλας ώδήγησε τόν Τόμ κατά μήκος ένός δια-

δρόμου κι’ άνοιξε μία πόρτα με ένα μεγάλο κλειδί.

—Κυρία Μπρόουν!, έφώναξε ό άστυφύλας άνάμεσα απ’ τό

κιγκλιδωμα άνοιγοντας την πόρτα του κελλιού υπ’ άριθ. 3 κι’

έτραβήχτηκε γιά ν’ άφήση τόν Τόμ να περάση.

‘Ο Τόμ είδε τη Νταίζη καθισμένη σε μία γωνία, μαζεμένη,

με τό μικρό της καπελλάκι ριγμένο προς τα πίσω. ‘Εκλαιε,

έκλαιε σιγά, κρατώντας ένα μαντήλι στα μάτια της. ‘Εκλαιε,

‘Ο Τόμ έπρεσε γονατιστός μπροστά της κι’ άρπαξε τό κε-

φάλι της στα χέρια του.

—‘Ο, Νταίζη! Νταίζη, αγάπη μου! Πές μου πώς δέν είν’

άληθεια! Πές μου το! ‘Εγελάστηκαν! Πές μου γρήγορα!

‘Ο Τόμ την άγκάλιασε.

—Πές μου τί έπήρες;

Την κυττούσε κατάματα.

—Πές μου, αγάπη μου! Τί συνέβη; Πές μου!

—Δυό ζεύγη κάλτσες μεταξωτές, είπτε άνάμεσα απ’ τούς

λυγμούς της.

—Όποτε τις έκλεψες, άλήθεια;

‘Ενευσε καταφατικά και τό κεφάλι της έμεινε σκυμμένο.

—‘Ο, γιατί τό έκαμες αυτό; Γιατί; ‘Εχομε σαράντα λίρες

στη μπάντα γιά τις διακοπές. Οά σου άγοράζει μία δωδεκάδα

Οά είχα παρατηρήθ απ’ τις διακοπές. Τι να τις κάνωμε τώρα

τις διακοπές;

—‘Ο, Τόμ, έμουρμούρισε. Ντρέπομαι τόσο!...

—Αγάπη μου! Δέν ξέρω τί να κάω. Δέν μπορώ να σε βοη-

θήσω να βγής από δω. ‘Ο έπιθεωρητής δέν θέλει. Οά παρο-

σιασθής αύριο στο αυτόφωρο.

—‘Αχ, Τόμ!, έκαμε ή νέα κι’ έσφίχτηκε επάνω του. Δέν ει-

χα την έπιθυμία να πάω τις κάλτσες. Τό όρκίζομαι!

—Ελάτε πιά, κύριε, σάς παρακαλώ, άντήχησε μία χονδρή

φωνή. ‘Ελάτε σάς παρακαλώ.

‘Η Νταίζη άφησε τόν Τόμ κι’ άκούμπησε τό κεφάλι της στόν

τοίχο. Τό σώμα της ήταν κυρτωμένο και τά μάτια της στόν

κωμένα.

‘Ο Τόμ, άναστατωμένος, βλέποντας να γκρεμίζονται όλες

του οι ελπίδες και όλα τά σχέδιά του, έβγηκε απ’ την δλες

νομιά. ‘Οστόσο μέσ’ στην καρδιά του γεννηθηκε μία τρυφερός

οίκτος γιά την γυναίκα του, που τόν έκανε να βλέπει τό Λον-

δίνο με άλλα μάτια. Τά καταστήματα, οι δρόμοι, τα αυτοκί-

νητα, ή άεκίνητη μάζα τών ανθρώπων, τού έφαινανται διαφο-

ρετικά. Κάποιο άόριστο ένστικτο τόν έφερε πρós τα μεγάλα

συμφορά γιά τόν Τόμ. Τόν είχε ζολίσει, σαν νάχε μία με-πο-

ραμίδα στο κεφάλι. Χίλιες-δυό σκέψεις, που τόν έδρασαν, έ-

πέρνούσαν απ’ τό μυαλό του. Πώς έγινε αυτό; Γιατί έβγηκε ή

Νταίζη γιά να πάη στα καταστήματα Ρίγκς; Είχαν συμβωνί-

σει μέσα στο τραίνο ότι θ’ άγοράζαν ένα φόρεμα απ’ αυτό ά-

κριβός τό τελευταίο ξεπούλημα. ‘Ισως εκείνη να έπήγε λίγο

νωρίτερα, γιά να είνε από τις πρώτες και να μπορέση να δια-

λέξη με την ήσυχία της. ‘Επρεπε να την άπορέση να δια-

της. Και τό Ρούσλιπ, ή ‘Κορακοφωλιά!... ‘Ο έπιθεωρητής εί-

χε πη πώς θα έρευνούσαν τό σπίτι τους! ‘Ο Τόμ άνατρίχιασε.

‘Εβλεπε την εικόνα ένός άστυφύλακα ν’ άνακατεύη τά ρούχα της Νταίζης! ‘Η σκέψις αυτή τόν έκανε να πονή πολύ. ‘Εστα-μάτησε κι’ έκύτταξε, χωρίς και να την βλέπει, την κίνηση της όδου ‘Οξφόρδης. ‘Ο Τόμ δέν ήταν πολύ ψηλός, μά ήταν καλο-ετιαγμένος, τά μάτια του γαλανά σκούρα, τά μαλλιά του ξαν-θα και κάταρα, τό πρόσωπό του με ώραία χαρακτηριστικά, άν και ό λαιμός του ήταν μακρύς κι’ αδύνατος. ‘Ηταν ένας τίμιος άνθρωπος κι’ αυτό μπορούσε να τό καταλάβη ό καθέ-νας εκ πρώτης όψεως. ‘Ενας άνθρωπος άνίκανος να διαπραξη και την ελάχιστη ταπεινή πράξι. ‘Ενας άνδρας υπερέφανος έπίσης, έστως κι’ άν αυτή τη στιγμή είχε λυγίσει, σαν να έδέ-χθηκε από πίσω, άπροσδόκητα, ένα χτύπημα.

—Νταίζη! Νταίζη! Νταίζη!, έμουρμούρισε ό Τόμ κι’ όλο

του τό κορμί τό διέτρεξε ένα ρίγος.

Γιά ένα δευτερόλεπτο, έχασε όλη την έμπιστοσύνη που είχε

στην γυναίκα του. Τού φάνηκε πρός στιγμήν πως δρισκόταν

χιλιόμετρα μακριά. Οι πιά σκοτεινές σκέψεις τόν έκυριεύσαν.

‘Αφού μπόρεσε να διαπραξη μία τόσο θρωμερή πράξι, γιά

πόσα άλλα ήταν ικανός;

Τό πρόσωπό του έκοκκίνισε απ’ την περιφρόνησι που ένοιω-

σε γιά κείνην. Μία ξαφνική λύσσα τόν κατέλαβε. Μά τό αίσθη-

μα αυτό τόν έγκατέλειπε τόσο γρήγορα, όσο όταν τού ήρθε

και ντροπή γιά τόν εαυτό του. ‘Ολη αυτή ή υπόθεσις ήταν

άληθινά θρωμερή και γινόταν σε κάθε λεπτό θρωμερότερη, σαν

να υπήρχε μέσα σ’ αυτήν ένας κακός δαίμων, ένας φοβερός

δαίμων.

Πνα μάταιο διάδημα

Εφθασε μπροστά στα μεγάλα καταστήματα Ρίγκς. Οι δι-τρίνες ήταν κατάφορτες από χίλια-δυό είδη. Παντού συρ-ροή γυναικών με τό λαιμό τεταμένο, άνέπνεαν θαθεία, άνα-στενάζαν προτεινοντας τα μπράτσα και τά τρέμοντα χέρια.

‘Ισως πολλές απ’ αυτές θα έκλεβαν άν δέν τις έφοβιζε ό νό-

μος. ‘Ο Τόμ είχε την έντύπωση ότι όλες έκλεβαν με τά μάτια.

Οι μεγάλες πόρτες έμοιαζαν με εισόδους κυφελών. ‘Ο Τόμ έ-

νοιζε δίοδο πρός τό έσωτερικό, άνάμεσα από ένα πλήθος που

έκινείτο σιγά, από δω κι’ από κεί. Στα διάφορα τμήματα, είδε

σωρούς από κάλτσες, από μεταξωτά, από γάντια, από τζερ-

σεύ έσάρπες, μαντήλια, λογιών-λογιών φορέματα, καπέλλα κτλ.

Και έπειδή έπηρε μονάχα δυό ζεύγη μεταξωτές κάλτσες από

ένα απ’ αυτά τά τμήματα, ή Νταίζη, ή αγαπημένη του, άφειλε

να εμφανισθή αύριο ένώπιον του δικαστηρίου. Αυτό έφάνηκε

στον Τόμ σαν μία βλακώδης άδικία. «Κάτι τό σάπιο θα ύ-

πάρχη στην άνθρωπότητα!», είπτε μέσα του φιλοσοφικά.

‘Η σκέψις του ξαναπήγε στο κελλί. Ξαναείδε την Νταίζη άκου-

μπισμένη στόν τοίχο και να κλαίη την ώρα που την άφησε, κι’

όλη ή αγάπη του γι’ αυτήν ξαναζύπνησε. Τά μάτια του έλαμ-

ψαν κι’ έγιναν άπειλητικά. Οά μιλούσε σ’ αυτόν που διηύθυνε

τό κατάστημα και θα συζητούσε μαζί του γιά την υπόθεσι αυτή.

Μισή ώρα άργότερα, ό Τόμ Μπρόουν γινόταν δεκτός από τόν

σέρ ‘Αντριους Ρίγκς, τόν διευθυντή του οίκου.

—Είσθε πραγματικά πολύ πείσμων, νεαρέ, είπτε ό σέρ ‘Αν-

τριους. Τί μυστήριο είν’ όλ’ αυτό; Λέγετε γρήγορα, είμαι πο-

λύ άπρηχολήμενος.

‘Ακούμπησε στην περιστροφική πολυθρόνα του, έπαιξε λίγο

με τόν άσημένο χαρτοκόπτη του, έπέρασε τό ένα του πόδι στο

ένα χέρι της πολυθρόνας κι’ έκύτταξε τόν Τόμ. ‘Ο Τόμ τη

στιγμή αυτή ήταν λίγο συγκινημένος, γιατί δέν είχε ξαναδρεθή

μπροστά στο θρόνο ένός τόσο ‘σημαίνοντος προσώπου. Μά ό

σέρ ‘Αντριους έξασκούσε μία περίεργη γοητεία επάνω στόν

Τόμ. Τόν έκανε να προαισθάνεται πώς μέσα του έκρυβε κάποια

καλωσύνη, σαν κι’ εκείνους τούς γιάτρούς που ύποφέρουν γιά

τούς πόνους τών άσθενών τους περισσότερο κι’ απ’ τούς ίδιους.

‘Ο Τόμ έφρασε κατ’ εύθειαν στο προκειμενο.

Με τά χείλη τρέμοντα, διηγήθηκε στόν σέρ ‘Αντριους ότι ή

γυναίκα του συνελήφθη εκείνο τό πρωί τη στιγμή που έκλεβε

δυό ζεύγη κάλτσες.

—Λυτούμαι γιά λογαριασμό της, είπτε ό σέρ ‘Αντριους. ‘Η-

ταν πολύ άσχημο αυτό που έκανε.

—‘Αν δέν έπουλόυσατε κάλτσες, δέν θα μπορούσε να τις

κλέψη, άπάντησε ζωηρά ό Τόμ. Είσθε πλούσιος και ισχυρός.

Είμαστε φτωχοί. ‘Εγώ είμαι ένας υπάλληλος Τραπεζίης. Θά-

θελα να με βοηθήσετε, κύριε!

‘Ο σέρ ‘Αντριους έγύρισε τό κεφάλι του.

—Σε ποιά Τράπεζα εργάζεσθε;

—Στό κεντρικό κατάστημα της Ουέστμινστερ Μπάνκ.

—Χούμ! Στην Τράπεζά μου άκριβώς.

‘Εκάρφωσε τό δλέμμα του επάνω στόν Τόμ γιά μία στιγμή

και κάτόπι έπρόσθεσε:

—Φαίνεται σαν να παίρνετε κάπως περίεργα τη ζωή.

—Δέν ήθελα να πώ αυτό, κύριε. Σας ζητώ μόνο γιά την

σωτηρία της γυναίκας μου, να ένεργήσετε να βγθ από τη φυ-

λακή.

—Είνε τελείως αδύνατον. Λυτούμαι! ‘Εντελώς αδύνατον!

Την συνέλαβε ή άστυνομία επ’ αυτόφωρο.

—Δέν είνε κλέφτρα, σέρ ‘Αντριους. Δυό ζεύγη κάλτσες! ‘Α-

λήθεια, κύριε! Γιά δυό ζεύγη κάλτσες!

—‘Ε, λοιπόν, εργάζεσθε σε μία Τράπεζα. ‘Αν καθένας από

σας, υπάλληλος ή πελάτης, έπαιρνε κάθε θράδυ από μία λίρα,

που θα κατέλυε ή Τράπεζα; Σας διαβεδαίω, περισσότερο από

έκατό χιλιάδες λίρες έμπορεύματα εξαφανίζονται μυστηριωδώς

από τά καταστήματά μας κάθε χρόνο. Κανείς δέν ξέρει πού

πάνε. Δέν πρέπει να μάς κατηγορήτε άν δίνωμε λίγη προσοχή.

—‘Ε, λοιπόν, κύριε, είπτε ό Τόμ εξαγριωμένος, άν υπάρχουν

κλέφτες, είσθε ένας από κείνους που κάνουν τιμίους ανθρώπους να γίνονται κλέφτες. Πηγαίνετε να σιργιανήσετε άνάμεσα από τά διάφορα τμήματα τού καταστήματος και πηήτε στη θέσι τών πτωχών ανθρώπων που έρχονται ν’ αγοράσουν κάτι σε φτηνή τιμή. Τό θρίσκα αυτό σκεδόν έγκληματικό, να σκανδαλίζετε έ-ται τό κοινόν και να κάνετε την κλοπή τόσο εύκολη. Είνε άνή-θικο, κύριε ‘Αντριους! ‘Η δουλεία σας είνε μία δουλεία άνή-θικη! ‘Ελκύετε τούς πελάτες σας με σκανδαλιστικές ρεκλάμες μέσα στις εφημερίδες και τούς βάχετε σε πειρασμό. ‘Αν ύπο-

μπορούσε να ζήσει χωρίς να εργάζεται. "Ωφείλει να δράση και να άσκηση τον κόσμο. Με θλιμμένη την καρδιά, άλλαξε το δρόμο το σακάκι του κι' έγυρσε στο Ρουόλιπ.

Η Νταίζη στη φυλακή! Ήταν ολομόναχος τώρα στη «φωλιά»!

Ο Τόμ κυριεύθηκε από φρίκη την επομένη το πρωί όταν διάβασε την εφημερίδα του μέσα στο τρένο: «Μία ωραία πωλήτρια κατεδικάσθη δια κλοπήν μεταξωτών καλτσών», έλεγε ο τίτλος.

Και από κάτω:

«Η κυρία Νταίζη Μπρόουν κατεδικάσθη εις ενός μηνός φυλάκισιν από το αυτόματον διά κλοπήν».

Ο Τόμ έκτυπε τους συνταξιδιώτες του, με προσοχή τον ένα μετά τον άλλον. Τού γεννήθηκε η εντύπωση πως όλοι έ- διάβαζαν τη στιγμή εκείνη την είδησι που άφορούσε τη Νταίζη.

Καινούργιο χτύπημα

Με τα γόνατα κομμένα, έπηγε και κάθισε στο γραφείο του. Ένεργαζε στο διδίο τις συναλλαγματικές, σιωπηλός, εκ- κύτταζε ποτέ-ποτέ το ρολόι του τοίχου κι' έσκυβε πολύ μπρο- στά του.

Ο προϊστάμενός του τον έπλησίασε σε μία στιγμή.

—Τι έχετε αυτό τον τελευταίο καιρό, Μπρόουν;

—Τίποτε, κύριε.

—Μου φαίνεται άλλαξε, σαν κάτι να σ' ασυμβαίνει. Πέντε η έξη συνάδεφοι του τον έκτύπαζαν. Ο Τόμ παρ' α- λίγο να λιποθυμήσει. 'Ανάμεσα σ' αυτά τα πρόσωπα, υπήρχε ένας ψηλός και άσχημος που συνεχώς χαμογελούσε και τον ό- ποιον δεν είχε ποτέ συμπαθήσει.

—Είμαι πολύ καλά, είπε στον προϊστάμενό του χωρίς να μπορεί να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' αυτό το γελαστό άλλ' αντιπαθητικό πρόσωπο.

Ο προϊστάμενος άπομακρύνθηκε. Το άπογευμα ένας κλητή- ρας ήρθε και ζήτησε τον Τόμ.

—Σας θέλει ο διευθυντής, κύριε.

—Πολύ καλά.

—Ετσι θα τέλειωνε, επί τέλους, το μαρτύριό του! Ήταν πολ- λυ ευκολώτερο από όσο το είχε φαντασθή. Μολαταύτα, έβρισκε τη δύναμη να περπατά σταθερά και να σταθή μπροστά στο δι- ευθυντή χωρίς να τρέμη.

—Μπρόουν, άντησε μια φωνή σ' αϊτιά του, μου είπαν ό- τι η γυναίκα σας έφυγε δια κλοπήν την όποιαν διέπραξε σε κάποιο κατάστημα. Σ' αυτή την εφημερίδα υπάρχει μία εί- δησις την όποιαν υπεγράμμισαν για να έλκύσουν την προσοχή μου. Η κυρία αυτή είναι πράγματι η γυναίκα σας;

—Μάλιστα, κύριε.

—Είπε πολύ θλιβερό για σας, Μπρόουν. Λυπούμαι πάρα πολύ, μα πρέπει να εγκαταλείψετε τη θέση σας άμέσως.

—Πολύ καλά, κύριε.

—Θα σας δώσαμε έναν μισθό επί πλέον.

—Πολύ καλά, κύριε.

Ο Τόμ ξαναγύρισε στο γραφείο του. Λίγο άργότερα, ο προϊστάμενος άπέθεσε έναν φάκελλο μπροστά του, επάνω στο τραπέζι. Ήταν ο μισθός! Ο Τόμ έβαλε τον φάκελλο στην τσέπη του. Έσηκώθηκε, κατέβηκε στο υπόγειο, άλλαξε το σακ- τσέπη του, έδωκε τα πράγματά του σε μία εφημερίδα, έφό- ρησε το καπέλλο του κι' έγυρσε στο Ρουόλιπ, στην «Κορακο- φωλιά».

Μιά άπροσδόκητη εύτυχία

Επί τρεις εβδομάδες, εργάσθηκε στο σπίτι και στον κήπο. Έκαθάρισε όλο το σπίτι, έμετρίασε το φαί του και τον κα- πνό του, έκαμε αίματηρες οικονομίας. Κι' έπειτα, μία μέρα, κα- τέβηκε στο Λονδίνο, έπερίμενε πολύ, πάρα πολύ μπροστά σ' ε- ναν μεγάλο γκρίζο τοίχο. Σαν είδε τη μεγάλη καγκελόπορτα ν' ανοίγει σιγά-σιγά και λίγο, ίσα-ίσα για να περάσει το λεπτό σώμα της Νταίζης, έτρεξε κοντά της, την άγκάλιασε σφιχτά και την έφίλησε.

—Μην κλαίς πιά, αγάπη μου! Έτελείωσαν όλα. Έλα, ός φύγωμε γρήγορα... Νά, έρχονται άνθρωποι. Θα σε ξαναπάω στο Ρουόλιπ, θα πάρωμε ένα ταξί. Ναι, αυτή τη φορά θα σε πάω με ταξί. Κι' ός στοιχίζει μία λίρα ή πιά πολύ.

Διέσχισαν την έξοχη με αυτοκίνητο, έπέρασαν το Χάρου- Χωρίς να λένε λέξη, έμεναν σφιγμένοι ο ένας επάνω στον άλ- λον, ενώ ο Τόμ έχάιδευε τα χέρια της Νταίζης. Μόλις έφθασαν στη «φωλιά», έκαίδωσαν την πόρτα από μέσα.

Αρχισαν τις διακοπές τους. Όχι στο Μπάρνεμαουθ, άλλα στο Ρουόλιπ, στην «Κορακοφωλιά» και στα περίξ της. Έκα- ναν περιπάτους ανάμεσα στους άγρους, έπήγαιναν στο δάση, πήγαιναν στα πουλιά, κυττούσαν τα ψάρια μέσ' στα ποτάμια. Έ- άκουσαν τα πουλιά, κυττούσαν τα ψάρια μέσ' στα ποτάμια. Έ- πέρασαν μέρες κι' εβδομάδες, μερικές φορές μάλιστα δεν έ- πέρασαν το βράδυ στη φωλιά τους.

—Νταίζη, είπε ο Τόμ, θέλω να τα ξεχάσεις όλα. Δεν θα μι- λήσωμε πιά γι' αυτά. Είσαι σαν μία άρρωστη κι' εγώ είμαι ο λήθαργος σου, που σε περιποιείται. Κι' όλα τα δένδρα, όλα νοσοκόμοι σου, που σε περιποιούνται. Κι' όλα τα δένδρα, όλα τα λουλούδια και τα λειβάδια έχουν γίνει για μέσ.

—Νταίζη, υπήρχε κάποια σκιά μεταξύ τους. Η Νταίζη δεν θέλησε ποτέ να δμολογήσει στον Τόμ τί ήταν εκείνο που την έ- κοιμε να κλέψω.

—Ενα βράδυ, κάτω από το φώς της πανσελήνου, την παρα- κάλεσε να του πη όλη την αλήθεια. Γιατί έκλεψες; Δεν με πει- —Πέε μου την αλήθεια, Νταίζη. Γιατί έκλεψες; Δεν με πει-

ράζει. Δεν θα σε ξαναρωτήσω άλλη φορά γι' αυτό το ζήτημα. Δεν κατώρθωσε ν' άπαντήσει κι' έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της.

—Δεν είσαι κλεπτομανής, δεν είν' έτσι; συνέχισε πλησιάζοντας το πρόσωπό του στο δικό της.

—Ό, όχι. Το όρκίζομαι!

—Τότε γιατί έπηρες αυτές τις καλτσες;

—Ω, Τόμ! Υποσχέθηκα να μην το πω σε κανένα.

—Σε μένα πρέπει να το πής.

—Δεν έπηρες μόνη μου στού Ρίγκς. Έπηρες με... με... ώ! Τόμ. Έδωσα το λόγο μου να μην άποκαλύψω ποτέ το όνομά της. Πρόκειται για μία κυρία ύψηλης κοινωνικής τάξεως, μία κυρία πολύ άξιοπρεπή..

—Μην την όνομάσεις τότε. Μά διηγήσου μου τα ύπόλοιπα.

—Η Νταίζη έσκυψε το κεφάλι.

—Η γυναίκα αυτή ήταν μπροστά μου. Την είδα να παίρνει ένα ζευγάρι καλτσες και να το βάζει στην τσάντα της. Κανείς δεν το έπρεσεξε, Τόμ. Μ' έβαλε σε πειρασμό. Την έμυμήθηκα.

—Όταν με συνέλαβαν, έκλεινε τώσκασε. Ό! είνε φοβερό!

—Ίσως να είνε καλύτερα για μέσ που τα πράγματα έγιναν έτσι. Νταίζη. Ένα πράγμα είνε δέβαιον: ποτέ δεν θα το ξα- νακάμεις.

Τον έχάιδεψε έλαφρά στην πλάτη.

—Τώρα θα ξαναφύγωμε, έμυρμούρισε ο Τόμ τρυφερά. Έ- γινουμε κι' οι δυο καλά. Θα ζητήσω μία θέση. Είνε ανάγκη. Έξωδωσα σχεδόν όλα μας τα λεπτά. Άν εξακολουθήσωμε έτσι να μην κάνωμε τίποτε, θα καταλήξωμε άσχημα και θα γίνω κι' εγώ ένας απ' αυτούς τους τεμπέληδες που προξενούν τον οικτο. Μάς μένουν άκόμη τρεις λίρες το όλον και για όλα. Έ- χουμε καθυστερήσει το νοίκι. Νταίζη, θα πάω αύριο στο Λον- δινό για να ψάξω για δουλειά. Και θα βρω όπωσδήποτε. Θα πείσω με τα μούτρα, θα δής. Δεν θα σ' άφησω να ξαναερ- σθής στο Λονδίνο. Θα αύξήσωμε τις κόττες μας και θα καλλι- εργήσ και λουλούδια. Θα πουλάμε τ' αυγά.

Έκείνη κυττούσε το φεγγάρι. Το φώς του έφώτιζε το πρό- σωπό της. Την έρθε πολύ όμορφη και την έφίλησε. Έκείνη τραβήχτηκε λίγο από κοντά του και τον έρώτησε:

—Τόμ, δεν νομίζεις πως θα πρέπει να στείλωμε στού Ρίγκς το αντίτιμο των καλτσών;

—Α! Θεέ μου!, έφώναξε ο Τόμ. Δεν το είχα σκεφθή. Έ- χεις δίκιο. Θα τα στείλωμε άποψε.

—Ήσαν ακριβές. Ένδεκα σελλίνια κι' έξη πέννες το ζευ- γάρι.

★

«Αγαπητέ κύριε —έγραφε ο Τόμ στον σερ "Αντριους Ρίγκς — η γυναίκα μου έδωκε απ' τη φυλακή και με παρεκάλει να σας στείλω τα έσώκλειστα χρήματα, το αντίτιμο των καλτσών απ' τα δυο ζευγή καλτσες που έκλεψε απ' το κατάστημα σας πρό- τριών μηνών. Συγχωρήσατε κύριε αυτή την καθυστέρηση...»

—Αν κι' αυτά τα χρήματα μάς ήταν άπαραίτητα αυτή τη στιγμή, είπε ο Τόμ, ώστόσο είμαι πιά όψυχος τώρα.

Μετά δυο ήμέρες έφθασε μια άπόδειξις από τα κατάστηματα Ρίγκς, συνοδευμένη από ένα γράμμα, το όποιο είχε υπαγρά- φει ο σερ "Αντριους Ρίγκς και διά του όποιου παρακαλούσε τον κ. Μπρόουν να περάσει απ' το γραφείο του. Ο Τόμ, που δεν ήταν κουτός, έπηρε μαζί και την Νταίζη.

★

Αν κατά τύχην πάτε να φωνάξετε στα κατάστηματα Ρίγκς, θα βρθε την όμορφη Νταίζη Μπρόουν δακτυλογράφον σ' ένα ά- πό τα γραφεία και τον Τόμ Μπρόουν, ντυμένον θουμάσια να διευθύνη το μεγαλύτερο τμήμα των ύφασμάτων. Για να σας έ- ληγήσω ποιά θέση κατέχει ο Τόμ μέσα σ' αυτά τα σάς έ- καταστήματα, άρκει να σας πω πως έχει το δικαίωμα να κα- πνίζει την πίπα του και κατά την ώρα της δουλειάς.

ΤΕΛΟΣ

(Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ).

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

— Δεν μπορείς να είσαι συ- χνάς και στο μύλο και στο φούρνο.

— Το τρελλό κεφάλι χάνει τη σκούφια του.

— Για να φάς σίδερα, πρέ- πει να χύνη δόντια από άσάφι. (Βουλγαρικές παροιμίες)

— Για να φουσκάσει το υμώι πρέπει να το δουλεύουν χέρια και για να φάς την κό- ρα του πρέπει να έχης δόντια.

— Σαν είνε δυο πλοίαρχοι άναποδογυρίζει το καράβι.

— Σκύλος που κυνηγά χω- ρίς να θέλη δεν πιάνει κυνήγι. (Έλληνικές παροιμίες)

— Μη περιφρονής ποτέ μία άσφρά πληγή. Ένα συγγενή (Γερμανική)

— Ο φτωχός και έναν πρόστυχο και ταπεινό έχθρο.

— Ο φρόνιμος άνθρωπος έ- πωφελείται από μία καλή συμ- βουλή άκόμη και όταν δεν την ακολουθεί. (Αγγλικές παροιμίες)

— Ο γάτος είνε τίγρις για το ποντίκι, ενώ για την τίγρι είνε ποντίκι. (Τουρκική)

— Στο μονοπάτι της φιλίας δεν πρέπει ν' άφήνετε να φυ- τρώνουν χόρτα.

— (Κινέζικη).

— Όποιος ζευεί στο άμά- ξι του γαϊδούρι, πρέπει να ύ- πομείνη και τις ιδιοτροπίες του.

Το στερνό της ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά πρωτότυπη ΛΥΡΙΚΗ ΠΡΟΖΑ

Η νύχτα άπλώνει μέσ' στο δωμάτιο τα σκοτεινά της σέ- πλα. Καθισμένη έμπρός στο τζάκι η γιαγιά κυττά με κου- ρασιμένα μάτια την παιχνιδιά- ρα φλόγα. Εκείνη την στιγμή την πλησιάζουν τα δυο της εγ- γόνια.

— Καλησπέρα, γιαγιά, λέει ο νέος και κάθεται κοντά της.

— Γιαγιά, λέει η άδελφή του, μην ξεχνάς ότι κάθε χρό- νο από τότε που ήμασταν παι- δια μάς λες πάντα ένα πα- ραμύθι στα γενέθλιά μου.

— Μα θα σας γυρεύουν, παι- δια μου.

— Όχι, όχι. Μέσα χορεύουν και δεν θ' αντίληφθούν την ά- πουσία μας.

— Θα μάς πής την μαγεμέ- νη βασίλοπούλα, γιαγιά; ρω- τά ο νέος.

— Η γιαγιά χαμογελά παρά- ξενα και λέει:

— Όχι, παιδιά μου, θα σας πω την ιστορία δυο άστρων. Μία φορά κι' έναν καιρό, χα- μένα μέσα στο άπειρο του γα- λάξιου ούρανού, ζούσαν δυο ά- στρα. Ήσαν πάντα μαζί και όλοι έθαύμαζαν τη λάμψη τους. Ζούσαν εκεί χιλιάδες χρόνια εύτυχισμένα και άχώριστα. Κά- ποτε όμως, ο Κύριος άποφάσι- σε να τα χωρίσει για λίγον καιρό και να τα στείλν στη γη. Τα δυο άστρα έκλαψαν πι- κρά για τη σκληρή άπόφασι, μα δεν τολμήσαν να μιλήσουν. Κι' έτσι, το ένα έγινε μία πεν- τάμορφη βασίλοπούλα και το άλλο ένα όραίο βασίλοπουλο. Ζούσε ο καθένας στη χώρα του. Είχαν και οι δυο όλα τα αγα- θά της γης, άλλα υπήρχε πάν- τα ένα κενό μέσα στην καρ- δια τους. Ένα άνοιξιάντικο δει- λινό, στη στράτα της επάνω, κοντά σ' έναν συνθισμένο σκονισμένο δρόμο, η βασίλοπού- λα συνήτησε το βασίλοπουλο που είνε έρθε στη χώρα της. Άβελτα πλησίασαν ο ένας τον άλλον σαν παλιοί φίλοι. Γνω- ρίστηκαν και από τότε άλλαξε τελείως η ζωή τους. Τώρα πιά δεν ήταν ποτέ μόνη η πεντάμορ- φη βασίλοπούλα. Η σκέψις του αγαπημένου της της κρατούσε συντροφιά. Μα η Μαίρα, η ζη- λόφονη και κακιά, άφηνε την εύτυχία να νομίζει πως τα παι- δια της ανήκουν και να τα δέ- νη με χρυσές πολύτιμες άλυσ- σίδες. Η βασίλοπούλα ζούσε ένα όνειρο γιατί ήξερε καλά ότι από παιδιούλα ο πατέρας της την είχε τάξει σ' έναν άλλο τρανό βασίληα. Και ο καιρός περπατούσε άκούραστος. Ηρθε η εποχή που η βασίλοπούλα θα παντρευόταν. Τότε συμφώνησε με τον καλό της να φύγουν κρυφά. Ένα βράδυ, πριν την άρισμένη μέρα, έπειδη ο ύπνος την είχε ξεχάσει καθισμένη στο παράθυρό της, σκεφτότανε

τον αγαπημένο της. Ξαφνικά, μπήκε μέσα στο δωμάτιο μία γυναίκα ντυμένη στα γκρίζα με άυστηρή μορφή και σκληρά μά- τια.

Η Βασίλοπούλα την έκτυπα ξε φοβισμένη και τότε αυτή της είπε με μία φωνή άχρωμη και δυνατή:

— Δεν με γνωρίζεις, ε; Δεν με γνωρίζεις κανείς! Άλλ' όσαι με ξέρουν και άκούν τις συμβουλές μου, είνε άνθρωποι με άτσάλενια θέλησι.

— Ποιά είστε, κυρία; ρώ- τησε η Βασίλοπούλα.

— Το όνομά μου είνε: ΛΟ- ΓΙΚΗ. Τι πές να κάνης; Ζη- τάς την εύτυχία, μα προχωρείς τυφλά σέρνοντας μαζί σου και τον αγαπημένο σου προς τον γκρεμό της ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙ- ΑΣ. Το βασίλειό του είνε μα- κρυστό. Το άλογό του δεν θα μπορέση να σηκώση το διπλό φορτίο, θα μείνετε στο δρόμο. Η δυστυχία του θα σ' έκανε να μετανοήσης που άκουσες τα πλάνα του λόγια. Είνε νέος, δεν σκεπτεται, δείχνει έσύ δυ- νατή.

— Μα, κυρία, μ' αγαπά και θα είνε δυστυχής, έκαμε έ- κείνη με δOURKWMENA μάτια.

— Θα σε ξεχάσει, είνε γρα- φτό να σε ξεχάσει. Μην κλαίς, θα σε ξεχάσει, αλλά δεν θα σε βαρεθή. Είνε κι' αυτό μία ίκα- νοποίησης το να του φύγης ενώ άκόμη σε ποθεί.

— Όταν η Βασίλοπούλα ση- κωσε το κεφάλι, η αήγη ρόδιζε στον ούρανο και το δωμάτιο ή- ταν άδειο. Μήπως ήταν όνειρο; Ίσως. Το δέβαιο ήταν ότι τώρα πιά ήξερε τί έπρεπε να κάνει.

— Ο κόσμος γιώραζε. Σαν αύριο θα παντρευόταν η κόρη του βασιλιά. Τη νύχτα, άργά, το άσπρο άλογο του πρίγκηπα περίμενε στον κήπο. Σαν σκιά εκείνη πλησίασε το βασίλο- πουλο.

— Γλυκειά μου, άτέλειω- τος μου φάνηκε ο χρόνος έως ότου έρθης.

— Η βασίλοπούλα άκουε με ήδονη τον ήχο της θερμής φω- νής του, τον κυττούσε σαν ύ- πνωτισμένη, ενώ η καρδιά της χτυπούσε τρελλά. Λίγο άκόμη και δεν θα ήταν κυρία του έ- αυτού της. Συγκέντρωσε το θάρρος της, τον κυττάζε στα μάτια και του είπε ενώ ξεφευ- γε από την άγκαλιά του:

— Δεν σ' αγαπά.

— Οί λυγμοί την έπνιγαν, άλλ' έξακολούθησε:

— Φύγε, μου προκαλεις φρί-

κη. Θέλω πλούτη, ισχύ... Δεν μπορώ να καταστρέψω τη ζωή μου για σενα...

— Τα λόγια της, σαν δηλητή- ριο, φαρμάκωσαν με μιάς την καρδιά του. Την έσπρωξε με άηδία από κοντά του κι' έφυ- γε...

— Μα, γιαγιά, τί έπαθες, κλαίς;

— Όχι, δεν κλαίω, γιατί να κλαίω, μήπως δεν είνε πα- ραμύθι;

— Λοιπόν; ρώτησε ο νέος.

— Λοιπόν, συνέχισε η για- γιά σκουπίζοντας τα μάτια της, μόλις έφυγε εκείνος, η βασίλοπούλα σωριάστηκε στη χλόη και φιλούσε κλαίοντας τη θέση που είχε πατήσει ο αγα- πημένος της. Λίγο άκόμη και θα του φώναζε την αλήθεια. Θα τον παρακαλούσε να μην την άφήση να την πάρουν απ' αυτόν, ότι η ζωή της θα τε- λείωνε έδώ, ότι θα πέθαινε μα- κρυστό του. Έμεινε εκεί κλαί- γοντας. Ξαφνικά αισθάνθηκε ότι κάποιος την έπλησίαζε. Σήκωσε το κεφάλι και είδε κον- τά της μίαν όμορφη γλυκειά γυναίκα.

— Σήκω, παιδί της είπε και την δόηθηκε να σηκωθή.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ και όμως ΑΛΗΘΙΝΑ

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩ- ΠΟΦΑΓΟΙ

Δυστυχώς, παρ' όλα όσα λέ- νε οι Γεωγραφίες των σχολείων υπάρχουν άκόμη άνθρωποφά- γοι. Άκούστε, λοιπόν, τις προ- τιμήσεις των, σύμφωνα με τις μαρτυρίες των εξερευνητών.

Μερικοί απ' τους άνθρωπο- φάγους τρώνε μοναχά μικρά παιδιά, γιατί ισχυρίζονται ότι το κρέας τους είνε νοστιμώτε- ρο απ' τους μεγάλους. Άλλοι τρώνε τους έχθρους των, όταν τους συλλαβούν στη μάχη και άλλοι τους γέρους και τους άρ- ρωστούς, που τους θυσιάζουν προτού πεθάνουν. Θέλετε και άλλες προτιμήσεις; Οί κάτοι- κοι της Πολυνησίας προτιμούν το μυαλό του θύματος, οί ιθα- γενείς της Ταϊτής τα μάτια των μαύρων.

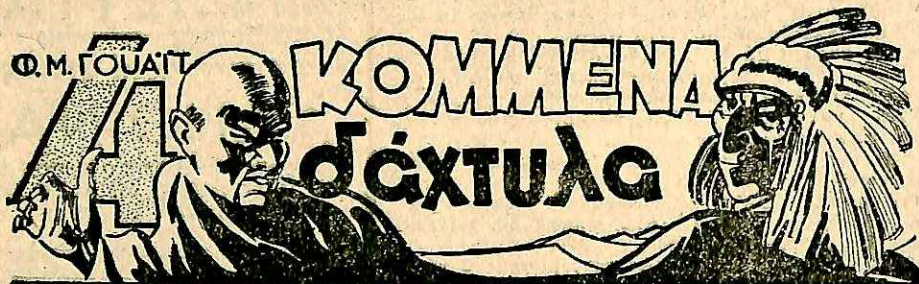
Και τώρα, πως έγγυον οι άνθρωποφάγοι τη φρικτή αυτή συνήθεια; Μερικοί απ' αυτούς τρώνε ανθρώπους για να χορ- τασουν, άλλοι γιατί το έπιβάλ- λει η θρησκεία τους και άλλοι από λαίμαργία. Τέλος, ύπαρ- χουν και αυτοί που τρώνε αν- θρώπους από λόγους κοινωνι- κής προνοίας. Οί γέροι και οί άρρωστοί δεν χρειάζονται στον κόσμο, σου λένε. Γιατί ζούνε εις βάρος των άλλων. Τους θυ- σιάζουν, λοιπόν, και τους τρώ- νε για ν' απαλλάξουν την κοι- νωνία απ' αυτό το βάρος.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΓΩΝΙΣΜΑ

Ένα πολύ περίεργο στοί- χημα, με ένα άκόμη περιεργό- τερο άγώνισμα, έγιναν τις προ- άλλες σε μία μικρή πόλι της Ρουμανίας, οί κάτοικοι της ό- ποίας παρεπονούντο ότι το μό- νο τράμ που τους εξυπηρετού- σε έπήγαινε πολύ άργα και ό- τι ο ιδιοκτήτης της γραμμής έ- πρεπε ν' αλλάξει όχημα.

Ένας δημοσιογράφος που ύπεστήριζε την άποψή του κοι- νοιού, ανέλαβε ν' άποδείξη έμ- πρாகώς ότι είχε δίκιο. Έπρε- πει λοιπόν έναν άγωνά δρο- νου μεταξύ αυτού και του τραμ σε μία διαδρομή από έναμση χιλιόμετρο. Άν έχανε είχε την ύποχρεώσει να μην ξαναγράψη στην εφημερίδα του γι' αυτή την ύπόθεση, ενώ αν κέρδιζε, ο ιδιοκτήτης της τροχιοδρομικής γραμμής θα την ένομιάζε με τελειότερα όχημα.

Το περίεργο αυτό άγώνισμα έγινε την περασμένη Κυριακή και συνεκέντρωσε, φυσικά, ό- λους τους ενδιαφερομένους, δη- λαδή τους κατοίκους της κωμο- πόλεως. Ο άγων έγινε με ό- λους τους κανόνες άφου υπήρ- χε διατηρητής και έλλανόδικος έπιτροπή. Το τράμ έπρόκειτο να διαλυεί αυτή την άπόστα- σι σε 8 λεπτά της ώρας. Παρ' όλες όμως τις προσπάθειες του όχημα, στο τέρμα έφθασε πρό- τος ο δημοσιογράφος, άν και σαφανάτης στην ηλικία! Έ- τσι, η έταρία είνε τώρα ύπο- χρεωμένη ν' αντικαταστήση τα παλιά δαγώνια με άλλα πιά σύγχρονα.

16ον

Κεφάλαιον ΚΔ*

Η ΠΑΙΔΙΣ

*Υστερα από δυο μέρες, ένα δίπλωτο σπιτάκι, —στο νότιο Λονδίνο— χαμένα στο δάθος ενός μεγάλου κτιρίου, που το έπρεπε να στεγάζει τον Μάρκ Φένγουϊκ και την κόρη του, όπως είχε δηλώσει ο τυχοδιώκτης στον ιδιοκτήτη.

Το σπίτι αυτό ήταν πραγματικό εγχείρημα. *Ήταν επιπλωμένο αρκετά καλά, έφωδιασμένο με όλες τις ανέσεις, και βρισκόταν σε μια περσιόχη σχεδόν ακατοίκητη. *Η τελευταία ιδίως λεπτομέρεια ενθουσίασε περισσότερο τον νέο οικοκυρά.

Μόλις εγκαταστάθηκε εκεί, πρώτη του δουλειά ήταν να επιθεωρήσει καλά τα υπάρχοντα και την σοφίτα του σπιτιού και να τα μελετήσει με μεγάλη προσοχή, σαν να έπρεπε να του χρησιμεύσουν για κάποια πολύ σοβαρή δουλειά.

*Εφάνη ικανοποιημένος από την εξέταση αυτή.

*Η Βέρα έπρεπε ότι την πρώτη μέρα που τους έπεσε κέφθ ο Μπλόσετ, οι δυο άνδρες έκλεισαν τον σόφα και έμειναν εκεί επάνω από δυο ώρες, κουβεντιάσαντας ιδιαιτέρως.

*Ο Μπλόσετ, φεύγοντας, ήταν τόσο σκεπτικός ώστε έλησμόνησε να αποχαιρετήσει την νεαρά γυναίκα.

*Εννοείται, ότι εκείνη εξακολουθούσε να υποκρίνεται ότι δεν καταλάβαινε τίποτα, για να μη προκαλέσει τις υπονοίες του σκεπτικού.

*Υστερα από δυο ημέρες, ο Μπλόσετ παρουσιάστηκε και πάλι στο «εργαστήριο» του Φένγουϊκ, όπως το αποκαλούσε ο ίδιος.

Την φορά αυτήν, τον συνόδευαν πέντε αγνώστοι, οι οποίοι, εύθους εξ αρχής, δεν έκαναν διόλου καλή εντύπωση στην Βέρα. *Η αλήθεια είναι ότι ήταν εξοικειωμένη και από το παρελθόν με τους υπόπτους τύπους που εδίωγε συνήθως ο Φένγουϊκ ως συντρόφους του. Με τις διαφορές ότι αυτοί που τους εκουβαλόνε ο Μπλόσετ, δεν είχαν καν το παρουσιαστικό τιμωρών ανθρώπων.

*Ε-φτανε να τους ρίξει κανείς μια ματιά, για να βεβαιωθεί ότι ήταν του σχοινοίου και του παλουκίου.

*Εντελώς διαφορετική εντύπωση προέκλεσε στον οικοδεσπότη ο έρχομός των επισκεπτών αυτών.

*Εμεινε κατενθουσιασμένος από την αποκρουστική μορφή τους, από το αθλητικό παρασκήνιο τους και τους χυδαίους τρόπους των.

*Ήταν φανερό ότι ήταν οι άνθρωποι που του χρειαζόντο για την «δουλειά» που έπρεπε να κάνει.

Τους έπρεπε στο δωμάτιό του, μαζί με τον Μπλόσετ, κι έμειναν κάμποση ώρα κουβεντιάσαντας.

*Η Βέρα εδούκισε κατ' επιμέλειαν να κρυφακούση πίσω από την πόρτα τί έλεγαν. Συζητούσαν όμως τόσο χαμηλόφωνα, ώστε δεν μπόρεσε ν' αντιληφθεί ούτε μια λέξη.

Τέλος, έβγχαν από το δωμάτιο. *Ο Φένγουϊκ έπληξε κι' ευρήκε την Βέρα, την έπληξε κατά μέρος της και της είπε: —Οι πέντε άνθρωποι που έφερε εδώ ο Μπλόσετ, θα μείνουν στο σπίτι μας.

*Ως υπηρέται, έρώτησε με προσποιητή αφέλεια η Βέρα.

*Ναί, περίπου... Για την ακρίβεια, μου χρειάζονται μάλλον ως σωματοφύλακες...

*Έχεις, λοιπόν, έχθροους;

*Έχω αντίζηλους σε μία μεγάλη επιχείρησή που σκοπεύω να κάνω. Κι' επιδίχτη αυτοί είναι άνθρωποι που δεν σ' αποχωρούν εμπρός σε τίποτα, αποφασισά να πάρω κοντά μου μερικά παλληκάρια, ικανά να με προστατεύσουν από κάθε κίνδυνο...

*Πολύ σωστά! συνεφώνησε η Βέρα.

*Επέρασαν τρεις ακόμα ημέρες.

Δεν είχε, βέβαια, δύσκολο να μαντεύσει ο αναγνώστης την αγωνία που εδούκισε η νεαρά γυναίκα στο διάστημα αυτό, υποχρεωμένη ν' ανέχεται όχι μονάχα την παρουσία του Φένγουϊκ και του Μπλόσετ, —ο οποίος έμελλε να περνούσε από κάθε άλλη φορά— αλλά και των πέντε μπράβων του οικοδεσπότη, που δεν διέκριναν για την ευγένειά των τρόπων τους...

*Όσοι, καταβόρσας, χάρις στην υπεράνθρωπη θέλησή της, να κρύψει την αηδία που της προκαλούσε το περιβάλλον και τους φθόβους που της προξενούσαν, για το μέλλον των αγαπημένων της προσώπων, ωρισμένες υποπτεές ενέργειες.

Προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της ότι, ύστερ από εκείνα που έπαθε ο Φένγουϊκ, δεν θα έταλμούσε πια να επιχειρήσει καμιά άλλη απόπειρα εναντίον των παλαιών θυμάτων του. Μα, ποιός μπορούσε να ξέρη τι σκεπτότανε και τί έσχεδιαζε να κάνει ο διαβολικός αυτός άνθρωπος;

Τέλος, ένα βράδυ, η Βέρα δεδωδωθήκε όριστικά πια ποιοί ήταν οι «αντίζηλοι» από τους οποίους ήθελε να προστατευθεί ο Φένγουϊκ, παίρνοντας στο σπίτι του πέντε σωματοφύλακες.

Το βράδυ εκείνο, μετά το φαγητό, ο Φένγουϊκ και ο τακτικός πιά όμορπότερος Μπλόσετ, άπεσώθηκαν σ' ένα ιδιαίτερο σαλονάκι κι' έμειναν κάπου μία ώρα κουβεντιάσαντας ιδιαιτέρως.

*Η Βέρα, που έβασανίζονταν από ένα άοριστο προαίσθημα, δεν μπορούσε να κοιμηθεί.

*Επ' ένα βιβλίο, εκάθισε σε μία γωνία, στο χάλ, και προσπάθησε να διαβάσει μερικές σελίδες.

Τού κάκου, όμως! Τής ήταν αδύνατο να συγκεντρώσει την προσοχή της. Κάθε τόσο, εσήκωνε το κεφάλι της κι' έκάρφωνε με αγωνία τα βλέμματα της στην πόρτα, πίσω από την οποία οι δυο άνδρες εξακολουθούσαν να συνομιλούν.

*Υστερ από κάμποση ώρα, έβγχαν έξω.

*Ήσαν και οι δυο σοβαροί και συνωφρυνμένοι.

*Ο Μπλόσετ καληνύχτισε τον φίλο του κι' έφυγε άμέσως.

*Ο Φένγουϊκ έπληξε τότε την Βέρα, εκάθισε δίπλα της, της έπιασε το χέρι, την έκτύπαε θαθεία στα μάτια και της έπτε με μεγάλη σοβαρότητα:

—Σε παρακαλώ, Βέρα, να μ' ακούσεις με μεγάλη προσοχή. Αυτά που θα σου πώ, θα σε ξαφιάσουν στην αρχή... θα μάθεις πράγματα που δεν τα φανταζόσουν καν μέχρι σήμερα.

—Με τρομάζει με το ύφος που έπληξε! τον δέκαμε η νεαρά γυναίκα.

(Και η αλήθεια είναι, ότι η καρδιά της έχτυπούσε δυνατά...).

—Δεν πρέπει να τρομάξεις, Βέρα, με αυτά που θ' ακούσεις... Θα παρουσιασθώ τώρα μπροστά σου ως άνθρωπος εντελώς διαφορετικός απ' ό,τι τον γνώρισες... Και ο άνθρωπος αυτός ίσως να προκαλέσει την αηδία σου, τον αποτροπισμό σου...

—Μά, τί είναι αυτά που λές! άνεφώνησε η Βέρα.

*Ο τόνος της φωνής του Φένγουϊκ την είχε πράγματι ξαφιάσει.

Τί συνέβαινε, λοιπόν, με αυτόν τον άνθρωπο;

Ποιές άφορμες προεκάλεσαν την απότομη αυτή μεταβολή;

—Ναί, παιδί μου, ήρθε πια ο καιρός να ελαφρύνω την καρδιά μου από ένα μεγάλο βάρος. Ένα μεγάλο μυστικό πιέζει την συνειδησί μου... Δεν μπορώ πια να το κρατήσω περισσότερο καιρό μέσα μου, γιατί θα με πνίξει!...

—Και ποιά είναι το φοβερό αυτό μυστικό; έτραύλιζε η Βέρα.

(Μήπως ο Φένγουϊκ είχε μετανοήσει ειλικρινά για το παρελθόν του και αποφάσισε να ομολογήσει πώς αυτός είχε σκοτώσει τον Λέ Φενύ;)

*Υπήρξε σκληρός και άδικος άπέναντι του αδελφού σου, της αδελφής σου, του Τσάρλι Έβορς—και, πρό παντός, άπέναντι σου! Έσένα σε ντρέπομαι περισσότερο απ' όλους, γιατί μου έδωξες τυφλή εμπιστοσύνη, γιατί έγινες πρδς χάρη μου κακή με τους δικούς σου, και γιατί έδέχθηκες να με ακολουθήσεις και να ζήσης τόσο κοντά μου, χωρίς να υποπτεύεσαι πόσο είχα άδικήσει την οικογένειά σου ολόκληρη!

*Η Βέρα έκτύπαε τον Φένγουϊκ με μάλιστα όρβανονχία από κατάνηξη, χωρίς άκόμα να τολμά να πιστέψει σ' αυτήιά της!

—Το μεγάλο σφάλμα μου άπέναντί σου, —εξακολουθούσε ο Φένγουϊκ,—είνε ότι μετά τον θάνατό μου μακαρίτου, του δυστυχισμένου του πατέρα σου, αντί να φροντίσω ν' ανακαλύψω τον πραγματικό δολοφόνο του, έκτύπαε πώς να σφετερισθώ το χρυσωρυχείο των Τεσσάρων Δακτύλων...

Από την στιγμή μονάχα εκείνη η Βέρα κατάλαβε ότι ο Φένγουϊκ δεν είχε μετανοήσει ειλικρινά και ότι η δήθεν μεταμέλειά του για τα σφάλματά που διέπραξε στο παρελθόν απέβλεπε στην πραγματοποίησι κάποιου νέου σατανικού σχεδίου.

Αν ο Φένγουϊκ ήθελε όντως να ελαφρύνει την συνειδησί του, θα έπρεπε ν' αφήσει την εκμυστήρευσι του λέγοντας ότι αυτός είχε σκοτώσει τον γιαντρί Λέ Φενύ, τον σύζυγο της όμογαλάκτου αδελφής του.

Και η νεαρά γυναίκα, τώρα που ήξερε τί αξία είχε η δήλωσις μετανοήσε του Φένγουϊκ, άρχισε να παρακολουθεί με ψυχραιμία την εξέλιξι της κωμωδίας αυτής.

—Αυτά που μου λές— έψιθύρισε με προσποιητή κατάνηξη, —είνε τόσο άπιστευτα, ώστε δεν μπορώ να...

—Είπε η καθαρά αλήθεια, παιδί μου! την δέκαμε ο Μάρκ με ύφος συντριβής. Την εποχή λοιπόν εκείνη, αντί να ενδιαφερθώ για την ανακάλυψι του δολοφόνου του καίμενου του πατέρα σου, έζητησα να ένοχοποιήσω τον Τσάρλι Έβορς, μολονότι ήμουν βέβαιος για την άθωότητά του, και ξέρεις γιατί;

—Όχι...

—Γιατί κατάλαβε ότι αγαπούσε την αδελφή σου την Μπέθ και φοβήθηκε μήπως το είδύλλιο αυτό καταλήξει σε γάμο, όποτε ίσως ο Τσάρλι να γινόταν κύριος του χρυσωρυχείου...

Και ο Φένγουϊκ, λέγοντας αυτά, έσκέπασε το πρόσωπο με το χέρι του, σαν να ντρέπατονε για την κακή του πράξι.

—Έλαςινέ! είπε με τον νού της η Βέρα. Ποιάς έχεις τί καινούργια παγίδα μάς έτοιμάεις τώρα!...

Και ο Φένγουϊκ προσέθεσε, σαν ν' άπαντούσε στην ένοχότητά αυτήν έρώτησι

της Βέρας:

—Άπεφάσισα, λοιπόν, —και σ' αυτό με προέτρεψε και ο φίλος μου ο Μπλόσετ, που έχει κατά βάθος καρδιά αγέλου! —να συναντηθώ με τον αδελφό σου, τον Τσάρλι και τον Έστεμπάν, να τους δώσω ώρισμένες άνδρικές εξηγήσεις, να εξομολογηθώ και σ' αυτούς τα σφάλματά μου, να τους ζητήσω συγγνώμη και να τους παρακάλω να λησμονήσουν και αυτοί το παρελθόν και να ζήσωμε στο μέλλον άγαπημένοι και μονιασμένοι, σαν μία μεγάλη οικογένεια...

*Αν γίνη αυτό, μου φαίνεται πώς θα ξαναγεννηθώ σε μία καινούργια ζωή.

*Πρέπει, όμως, να με βοηθήσεις κι' εσύ, Βέρα να ξαναγίνω ήθικός άνθρωπος...

—Είμαι έτοιμη να κάνω το πάν! άποκρίθηκε με προθυμία η Βέρα. *Αν και, κατά βάθος, έσφοδούθω να μην πιστεύω ότι εσύ, που έμαθα τόσο καιρό να σ' αγαπώ και να σε σέβωμαι, παρά τα έλαττώματά σου, έκαμες πράγματι αυτά που μου λές...

—Δεν σου έκριψα τίποτα, παιδί μου... *Έρχονται στιγμές που ο άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη ν' αποκαλύψει, χωρίς ντροπή και χωρίς περιστροφές, όλες τις πράξεις που θαρύνουν την συνειδησί του...

*Ο Θεός μ' έφώτισε, επί τέλους, και μου έδειξε τον δρόμο του...

—Δοξασμένο να είναι τ' όνομά του! είπε η Βέρα.

*Ο ειρηνικός τόνος της φωνής της ήταν τόσο ανεπαίσθητος, ώστε ο Φένγουϊκ δεν τον άντελλε.

*Έξ άλλου, ήταν βέβαιος ότι είχε συγκινήσει τη Βέρα με την παθητική εξομολόγησί του.

—Νά, λοιπόν, σε τί μπορείς να με βοηθήσεις, —εξακολουθούσε ο Φένγουϊκ, ύστερ από όλιγοστιγμής σιωπή.—Σε χρειάζομαι να μεσολαθήσεις για την συμφιλίωσί μου με τους δικούς σου... Πρέπει να στείλεις ένα χράμμα στον Σάρλ, να του εκθέσεις με λίγα λόγια αυτά που σου είπα και να τον παρακαλέσεις νάρθει εδώ, μαζί με τον Τσάρλι και τον Έστεμπάν, για να τους δώσω μερικές όριστικές εξηγήσεις, που θα διαλύσουν όλες τις παρεξηγήσεις...

*Ελπίζω, Βέρα μου, αγαπητό μου παιδί, ότι δεν θα μου άρντηθής αυτήν την χάρη...

*Η νεαρά γυναίκα άνατρίχιασε. Πρώτη της σκέψι ήταν να φωνάξει: —Όχι, κακούργε! Μαντεύω τα σχέδιά σου! Θέλεις να παρασύρεις εδώ τους δικούς μου και να βάλης τους μπράβους σου να τους σκοτώσουν, για να γλυτώσης μία και καλή από αυτούς!...

Συγκρατήθηκε, όμως, έγκαιρος. Τό μυαλό της, που έδουλει με πυρετώδη ταχύτητα, άντιμετώπισε άμέσως την κατάστασι:

*Ήταν, βέβαια, επικίνδυνο για τα τρία προσφιλή της πρόσωπα να πέσουν στην παγίδα που τους έστηνε ο Φένγουϊκ. Συγχρόνως, αυτό ήταν το μόνον μέσον για ν' ανακαλύψουν το καταφύγιο του Μάρκ, του οποίου θα είχαν χάσει ασφαλώς τα ίχνη, ύστερ από την εξαφάνισι της Βέρας από το «Ιμπήριαλ».

*Η νεαρά γυναίκα δεν μπορούσε πια ν' απομακρυνθεί από τον τυχοδιώκτη, για να πληροφορήσει τους δικούς της, που έμενε τώρα αυτός, τους φοβότανε μήπως εκείνος την παρακολουθούσε και μάθη ότι βρισκόταν σε συνεννόησι με τους έχθρους του.

*Έξ άλλου, ο Τσάρλι και ο Έστεμπάν, και άν άκόμα έπίστευαν στα χουβροειδή ψέματα του Φένγουϊκ, δεν θα έπληγαν να τον συναντήσουν εντελώς μόνοι. *Ήσαν καλά με ποιόν είχαν να κάνουν και θα ελάμβαναν όλα τα κατάλληλα προφυλακτικά μέτρα, ώστε να μην τους συμβεί κατένα άπρόοπτο.

Δεν άπεκλείετο, μάλιστα, να ειδοποιηθούν και την άστυνομία —όποτε ο Φένγουϊκ θα έπρεπε ο ίδιος στην παγίδα που είχε στήσει για τους άλλους.

Και, τό σπουδαιότερο, η Βέρα έπλη...

★ BIENNEH. — Μία εξαιρετικώς ρωμαντική αυτοκτονία ενός συμπολίτη μας και μίας νεαρής άραιοκίτης επίσης συμπατριώτισσάς μας, έγινε πρό ήμερών στις άδρες του Δου άδελφού κοντά στην πόλι μας. Οι δυο έρωτευμένοι άποφάσισαν ν' αυτοκτονήσουν, καθ' όν χρόνον δε προέβαιναν στην πράξι τους, ένας κοινός φίλος των, εξαιρετικός διολιστής, τον οποίον είχαν προσκαλέσει, έπαιξε με το βιολί του ένα θάλας του Στράους. Ο περιέργους όμως αυτός διολιστής, όπως ήταν έπόμενον, συνελήφθη και ήδη θαρύνεται με την σοβαρή κατηγορία, ότι δεν έκαμε ό,τι ώφειλε για ν' άποτρέψη την τραγωδία, είδοποιώντας τις άρχές ήν τού οικείου των. Τα πτώματα των δυο νέων άνεσώθησαν από τόν ποταμό την έπομένη του δρώματος.

★ ΜΠΡΑΤΙΣΛΑΒΑ. — Άπό ένα μικρό χωριό της Σλοβακίας άνηγγέλθη κατ' αυτές μία πολύ περίεργη ιστορία φαντασμάτων. Στο χωριό αυτό όπου κατέφυγε πρό μηνών μία ώραιότερη εύθυμη χήρα και έφιλοξενείτο στο σπίτι ενός συγγενούς της χωρικού, κατάρθωσε να συνάψη έξαιρετικές φιλίες μ' ένα σωρό άνδρες του χωριού. Οι άπατάμενες σύζυγοι, έξυφρηνών για την διαγωγή της χήρας, άπεφάσισαν να την εκδικηθούν κατά πολύ πρωτότυπον τρόπο: Κάθε νύχτα μετεμφιζόνταν σε φαντάσματα, έπληγαν έξω από τα παράθυρα της χήρας και δεν την άφηναν να κοιμηθεί από τόν τρόμο της. Έν τέλει το θέμα της περιέργης αυτής τρομοκρατικής έκστρατείας, παρεφρόνησε και χρειάσθηκε να εισαχθί σε ψυχιατρείο. Και ασφαλώς κανείς δεν θα έμαθαινε την αίτία της παραφροσύνης της εύθυμης χήρας, άν μία από τις γυναικες-φαντάσματα του χωριού, νοιώθοντας τύψεις συνειδήσεως, δεν άπεκάλυπτε τό πράγμα στην άστυνομία.

★ ΜΙΑΛΑΝΟ. — Έκει που έργαζέταν, μία υπάλληλος ενός κεντρικού φαρμακείου της πόλεως μας ξαφνικά τρελλάθηκε! Και έχοντας πρόχειρο, μεταξεί διαφόρων άλλων φαρμακευτικών ειδών, και διτριά, τό έξοφεν δόνισε στα μούτρα δυο συναδέλφων της, καθώς και δυο κυριών που εκείνη την ώρα είχαν την άτυχία να ψωνίζουν φάρμακα μέσα στο φαρμακείο. Η μία από τις κυρίες τυφλώθηκε. Της άλλης τό πρόσωπο παραμορφώθηκε από τα έγκαύματα.

★ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ. — Πρό τριών μηνών σ' ένα χωριό της Έρζεγοβίνης είχε δολοφονηθή ο πλούσιος γαιοκτήμων Μπαλάντο Κεντάν, ως ύποπτος δε συνελήφθη ο όμοχώριός του Πέτρος Τσάρκοβιτς. Ο συλληφθείς κατάρθωσε ν' άποδείξει τό «άλλαθι» και άφείθη έλεύθερος αθήμερον, όποτε και παρακολούθησε την κηδεία του δολοφονηθέντος για να μη σχολιασθή ή άπουσία του. Πρό τού ένταφιασμού, ο ίερεύς έξεφώνησε λόγον, στο τέλος του οποίου άπήγγειλε κατάρες κατά του άγνώστου δολοφόνου. Και τότε είδαν όλοι με έκπληξι τόν Τσάρκοβιτς να πλησιάζει και να γονατίζει πρό τού ίερέως, έξομολογούμενος ότι αυτός έδολοφόνησε τόν Κεντάν. Τό άπρω σόδακτο αυτό άποτέλεσμά της κατάρας ένεποίησε τεραστίαν έντύπωσι σ' όλη την περιφέρεια.

★ ΜΙΑΛΑΝΟ. — Έκει που έργαζέταν, μία υπάλληλος ενός κεντρικού φαρμακείου της πόλεως μας ξαφνικά τρελλάθηκε! Και έχοντας πρόχειρο, μεταξεί διαφόρων άλλων φαρμακευτικών ειδών, και διτριά, τό έξοφεν δόνισε στα μούτρα δυο συναδέλφων της, καθώς και δυο κυριών που εκείνη την ώρα είχαν την άτυχία να ψωνίζουν φάρμακα μέσα στο φαρμακείο. Η μία από τις κυρίες τυφλώθηκε. Της άλλης τό πρόσωπο παραμορφώθηκε από τα έγκαύματα.

★ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ. — Πρό τριών μηνών σ' ένα χωριό της Έρζεγοβίνης είχε δολοφονηθή ο πλούσιος γαιοκτήμων Μπαλάντο Κεντάν, ως ύποπτος δε συνελήφθη ο όμοχώριός του Πέτρος Τσάρκοβιτς. Ο συλληφθείς κατάρθωσε ν' άποδείξει τό «άλλαθι» και άφείθη έλεύθερος αθήμερον, όποτε και παρακολούθησε την κηδεία του δολοφονηθέντος για να μη σχολιασθή ή άπουσία του. Πρό τού ένταφιασμού, ο ίερεύς έξεφώνησε λόγον, στο τέλος του οποίου άπήγγειλε κατάρες κατά του άγνώστου δολοφόνου. Και τότε είδαν όλοι με έκπληξι τόν Τσάρκοβιτς να πλησιάζει και να γονατίζει πρό τού ίερέως, έξομολογούμενος ότι αυτός έδολοφόνησε τόν Κεντάν. Τό άπρω σόδακτο αυτό άποτέλεσμά της κατάρας ένεποίησε τεραστίαν έντύπωσι σ' όλη την περιφέρεια.

★ ΜΙΑΛΑΝΟ. — Έκει που έργαζέταν, μία υπάλληλος ενός κεντρικού φαρμακείου της πόλεως μας ξαφνικά τρελλάθηκε! Και έχοντας πρόχειρο, μεταξεί διαφόρων άλλων φαρμακευτικών ειδών, και διτριά, τό έξοφεν δόνισε στα μούτρα δυο συναδέλφων της, καθώς και δυο κυριών που εκείνη την ώρα είχαν την άτυχία να ψωνίζουν φάρμακα μέσα στο φαρμακείο. Η μία από τις κυρίες τυφλώθηκε. Της άλλης τό πρόσωπο παραμορφώθηκε από τα έγκαύματα.

★ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ. — Πρό τριών μηνών σ' ένα χωριό της Έρζεγοβίνης είχε δολοφονηθή ο πλούσιος γαιοκτήμων Μπαλάντο Κεντάν, ως ύποπτος δε συνελήφθη ο όμοχώριός του Πέτρος Τσάρκοβιτς. Ο συλληφθείς κατάρθωσε ν' άποδείξει τό «άλλαθι» και άφείθη έλεύθερος αθήμερον, όποτε και παρακολούθησε την κηδεία του δολοφονηθέντος για να μη σχολιασθή ή άπουσία του. Πρό τού ένταφιασμού, ο ίερεύς έξεφώνησε λόγον, στο τέλος του οποίου άπήγγειλε κατάρες κατά του άγνώστου δολοφόνου. Και τότε είδαν όλοι με έκπληξι τόν Τσάρκοβιτς να πλησιάζει και να γονατίζει πρό τού ίερέως, έξομολογούμενος ότι αυτός έδολοφόνησε τόν Κεντάν. Τό άπρω σόδακτο αυτό άποτέλεσμά της κατάρας ένεποίησε τεραστίαν έντύπωσι σ' όλη την περιφέρεια.

★ ΜΙΑΛΑΝΟ. — Έκει που έργαζέταν, μία υπάλληλος ενός κεντρικού φαρμακείου της πόλεως μας ξαφνικά τρελλάθηκε! Και έχοντας πρόχειρο, μεταξεί διαφόρων άλλων φαρμακευτικών ειδών, και διτριά, τό έξοφεν δόνισε στα μούτρα δυο συναδέλφων της, καθώς και δυο κυριών που εκείνη την ώρα είχαν την άτυχία να ψωνίζουν φάρμακα μέσα στο φαρμακείο. Η μία από τις κυρίες τυφλώθηκε. Της άλλης τό πρόσωπο παραμορφώθηκε από τα έγκαύματα.

★ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ. — Πρό τριών μηνών σ' ένα χωριό της Έρζεγοβίνης είχε δολοφονηθή ο πλούσιος γαιοκτήμων Μπαλάντο Κεντάν, ως ύποπτος δε συνελήφθη ο όμοχώριός του Πέτρος Τσάρκοβιτς. Ο συλληφθείς κατάρθωσε ν' άποδείξει τό «άλλαθι» και άφείθη έλεύθερος αθήμερον, όποτε και παρακολούθησε την κηδεία του δολοφονηθέντος για να μη σχολιασθή ή άπουσία του. Πρό τού ένταφιασμού, ο ίερεύς έξεφώνησε λόγον, στο τέλος του οποίου άπήγγειλε κατάρες κατά του άγνώστου δολοφόνου. Και τότε είδαν όλοι με έκπληξι τόν Τσάρκοβιτς να πλησιάζει και να γονατίζει πρό τού ίερέως, έξομολογούμενος ότι αυτός έδολοφόνησε τόν Κεντάν. Τό άπρω σόδακτο αυτό άποτέλεσμά της κατάρας ένεποίησε τεραστίαν έντύπωσι σ' όλη την περιφέρεια.

★ ΜΙΑΛΑΝΟ. — Έκει που έργαζέταν, μία υπάλληλος ενός κεντρικού φαρμακείου της πόλεως μας ξαφνικά τρελλάθηκε! Και έχοντας πρόχειρο, μεταξεί διαφόρων άλλων φαρμακευτικών ειδών, και διτριά, τό έξοφεν δόνισε στα μούτρα δυο συναδέλφων της, καθώς και δυο κυριών που εκείνη την ώρα είχαν την άτυχία να ψωνίζουν φάρμακα μέσα στο φαρμακείο. Η μία από τις κυρίες τυφλώθηκε. Της άλλης τό πρόσωπο παραμορφώθηκε από τα έγκαύματα.

★ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ. — Πρό τριών μηνών σ' ένα χωριό της Έρζεγοβίνης είχε δολοφονηθή ο πλούσιος γαιοκτήμων Μπαλάντο Κεντάν, ως ύποπτος δε συνελήφθη ο όμοχώριός του Πέτρος Τσάρκοβιτς. Ο συλληφθείς κατάρθωσε ν' άποδείξει τό «άλλαθι» και άφείθη έλεύθερος αθήμερον, όποτε και παρακολούθησε την κηδεία του δολοφονηθέντος για να μη σχολιασθή ή άπουσία του. Πρό τού ένταφιασμού, ο ίερεύς έξεφώνησε λόγον, στο τέλος του οποίου άπήγγειλε κατάρες κατά του άγνώστου δολοφόνου. Και τότε είδαν όλοι με έκπληξι τόν Τσάρκοβιτς να πλησιάζει και να γονατίζει πρό τού ίερέως, έξομολογούμενος ότι αυτός έδολοφόνησε τόν Κεντάν. Τό άπρω σόδακτο αυτό άποτέλεσμά της κατάρας ένεποίησε τεραστίαν έντύπωσι σ' όλη την περιφέρεια.

★ ΜΙΑΛΑΝΟ. — Έκει που έργαζέταν, μία υπάλληλος ενός κεντρικού φαρμακείου της πόλεως μας ξαφνικά τρελλάθηκε! Και έχοντας πρόχειρο, μεταξεί διαφόρων άλλων φαρμακευτικών ειδών, και διτριά, τό έξοφεν δόνισε στα μούτρα δυο συναδέλφων της, καθώς και δυο κυριών που εκείνη την ώρα είχαν την άτυχία να ψωνίζουν φάρμακα μέσα στο φαρμακείο. Η μία από τις κυρίες τυφλώθηκε. Της άλλης τό πρόσωπο παραμορφώθηκε από τα έγκαύματα.

★ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ. — Πρό τριών μηνών σ' ένα χωριό της Έρζεγοβίνης είχε δολοφονηθή ο πλούσιος γαιοκτήμων Μπαλάντο Κεντάν, ως ύποπτος δε συνελήφθη ο όμοχώριός του Πέτρος Τσάρκοβιτς. Ο συλληφθείς κατάρθωσε ν' άποδείξει τό «άλλαθι» και άφείθη έλεύθερος αθήμερον, όποτε και παρακολούθησε την κηδεία του δολοφονηθέντος για να μη σχολιασθή ή άπουσία του. Πρό τού ένταφιασμού, ο ίερεύς έξεφώνησε λόγον, στο τέλος του οποίου άπήγγειλε κατάρες κατά του άγνώστου δολοφόνου. Και τότε είδαν όλοι με έκπληξι τόν Τσάρκοβιτς να πλησιάζει και να γονατίζει πρό τού ίερέως, έξομολογούμενος ότι αυτός έδολοφόνησε τόν Κεντάν. Τό άπρω σόδακτο αυτό άποτέλεσμά της κατάρας ένεποίησε τεραστίαν έντύπωσι σ' όλη την περιφέρεια.

★ ΜΙΑΛΑΝΟ. — Έκει που έργαζέταν, μία υπάλληλος ενός κεντρικού φαρμακείου της πόλεως μας ξαφνικά τρελλάθηκε! Και έχοντας πρόχειρο, μεταξεί διαφόρων άλλων φαρμακευτικών ειδών, και διτριά, τό έξοφεν δόνισε στα μούτρα δυο συναδέλφων της, καθώς και δυο κυριών που εκείνη την ώρα είχαν την άτυχία να ψωνίζουν φάρμακα μέσα στο φαρμακείο. Η μία από τις κυρίες τυφλώθηκε. Της άλλης τό πρόσωπο παραμορφώθηκε από τα έγκαύματα.

★ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ. — Πρό τριών μηνών σ' ένα χωριό της Έρζεγοβίνης είχε δολοφονηθή ο πλούσιος γαιοκτήμων Μπαλάντο Κεντάν, ως ύποπτος δε συνελήφθη ο όμοχώριός του Πέτρος Τσάρκοβιτς. Ο συλληφθείς κατάρθωσε ν' άποδείξει τό «άλλαθι» και άφείθη έλεύθερος αθήμερον, όποτε και παρακολούθησε την κηδεία του δολοφονηθέντος για να μη σχολιασθή ή άπουσία του. Πρό τού ένταφιασμού, ο ίερεύς έξεφώνησε λόγον, στο τέλος του οποίου άπήγγειλε κατάρες κατά του άγνώστου δολοφόνου. Και τότε είδαν όλοι με έκπληξι τόν Τσάρκοβιτς να πλησιάζει και να γονατίζει πρό τού ίερέως, έξομολογούμενος ότι αυτός έδολοφόνησε τόν Κεντάν. Τό άπρω σόδακτο αυτό άποτέλεσμά της κατάρας ένεποίησε τεραστίαν έντύπωσι σ' όλη την περιφέρεια.

★ ΜΙΑΛΑΝΟ. — Έκει που έργαζέταν, μία υπάλληλος ενός κεντρικού φαρμακείου της πόλεως μας ξαφνικά τρελλάθηκε! Και έχοντας πρόχειρο, μεταξεί διαφόρων άλλων φαρμακευτικών ειδών, και διτριά, τό έξοφεν δόνισε στα μούτρα δυο συναδέλφων της, καθώς και δυο κυριών που εκείνη την ώρα είχαν την άτυχία να ψωνίζουν φάρμακα μέσα στο φαρμακείο. Η μία από τις κυρίες τυφλώθηκε. Της άλλης τό πρόσωπο παραμορφώθηκε από τα έγκαύματα.

★ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ. — Πρό τριών μηνών σ' ένα χωριό της Έρζεγοβίνης είχε δολοφονηθή ο πλούσιος γαιοκτήμων Μπαλάντο Κεντάν, ως ύποπτος δε συνελήφθη ο όμοχώριός του Πέτρος Τσάρκοβιτς. Ο συλληφθείς κατάρθωσε ν' άποδείξει τό «άλλαθι» και άφείθη έλεύθερος αθήμερον, όποτε και παρακολούθησε την κηδεία του δολοφονηθέντος για να μη σχολιασθή ή

Τὸ MENTIOYM

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΠΟΥ ΚΑ- ΤΑΛΗΓΕΙ ΣΕ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἡ κυρία Γκραντουάν ἔκρυψε στὴν τσέπη της ἓνα γεμάτο περίστροφο, πού εἶχε ἀγοράσει τὸ ἴδιο πρωὶ καὶ δὴν-κε ἀφοῦ ἔρριξε ἓνα παρατεταμένο βλέμμα, βλέμμα ἀποχαλ-ρετιστήριο, στὸ φτωχικὸ σπι-τάκι της, ὅπου εἶχε ἀγαπή-σει καὶ ὑποφέρει.

Καὶ μέσα στὴ σκοτεινὴ νύ-χτα πού μόλις ἐφώτισαν τὰ ἀ-δύνατα ἠλεκτρικὰ φῶτα τῶν μικρῶν μαγαζιῶν πῆρε τὴν ὁ-δὸν Λουρμέλ, μὲ βήμα τακτι-σμένο, μηχανικὸ, μὲ βλέμμα ἀπλανές, τρομαγμένο ἀπ' τὴν μακάδρια ἀπόφασι πού εἶχε πάρει: Νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄν-δρα της καὶ κατόπιν νὰ πα-ραδοθῇ στὴ δικαιοσύνη, αὐτὸ ἦταν τὸ διπλὸ σχέδιό της κυ-ρίας Γκραντουάν.

Ἄ! ἐπάλαιψε τρομερὰ ἡ δυστυχισμένη, ὥσπου νὰ κατα-λήξῃ στὴν τρομερὴ αὐτὴν ἀ-πόφασι.

Μήπως δὲν εἶχε ἀγαπήσει βαθεῖα, δὲν ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾷ πάντοτε τὸν γιαντρὸ Γκραντουάν, ὁ ὁποῖος τὴν εἶ-χε παντρευτῇ κι' αὐτὸς ἀπὸ ἑ-ρωτα δυὸ χρόνια προηγουμέ-νως;

Μὰ μὲ τὸ πάθος πού τὸν κατέλαβε γιὰ τὴν μελέτῃ τοῦ μικροβίου τῆς φυματίωσης σιγὰ - σιγὰ ἐγκατέλειψε τὴν πελατεία του, ἐγκατέστησε ἀ-κόμη ἓνα ἐργαστήριό κι' ἐξώ-δεψε γιὰ τὰ περάσματα ὅ,τι κι' ἂν εἶχε.

Στὸ τέλος, ἐχρεωκόπησε κι' ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ διαμέρισμα τῆς λεωφόρου Κλεμπερ, γιὰ νὰ καταφύγῃ στὴν ὁδὸν Λουρμέλ, σ' ἓνα φτωχικὸ σπιτάκι.

Ἡ κυρία Γκραντουάν ἐπῆρε πολὺ ἄσχημα τὸ πράγμα. Πρα-κτικὴ γυναίκα καθὼς ἦταν καὶ συνήθισμένη στὴν καλοπέρασι, δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ παρακο-λουθῇ τὸν ἄνδρα της στοὺς ἐνθουσιασμούς του, δὲν μπό-ρεσε νὰ καταλάβῃ ὅτι μπο-ρεῖ κανεὶς νὰ κόμῃ μιά τέτοια θυσία γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Ἔ-τσι, ἤλιπε πῶς, μὴ ἔχοντας πιά ἐργαστήριό, οὔτε διδῆ, ὁ κατεστραμμένος σύζυγός θὰ παρηλείτο ἐπὶ τέλους ἀπ' αὐ-τὸ πού ὀνόμαζε αὐτὴ «μανία ἀναζητήσεων» γιὰ νὰ προσ-παθῇ νὰ δημιουργήσῃ μιά καινούργια καὶ σταθερὴ πελο-τεία.

Μὰ ὁ γιαντρός, ἀντιθέτως, ἐπῆρε τὴ συνήθεια νὰ τρέχῃ στίς βιβλιοθήκες, στὰ νοσοκο-μεία καὶ νὰ περνᾷ τὴς περισ-σότερες ὥρες τῆς ἡμέρας του στίς νοσοκομειακὰ ἐργαστήρια, ἀδιαφορώντας ἂν τὸ χρήμα πα-ρουσιαζόταν διαρκῶς καὶ σπα-νιώτερα στὸ σπιτί.

Ἔτσι, ἄρχισε νὰ εἰσχωρῇ ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀνία μέσα στὸ σπιτί. Μὲ λύπη της ἡ κυρία Γκραντουάν ἐπρόσεξε ὅτι ὁ ἄν-

δρας της πουλοῦσε κρυφὰ τὰ λίγα πολυτίμα ἀντικείμενα πού τοὺς ἔμεναν ἀκόμη.

Τέλος, ἓνα δρόμῳ πού ἐπῆ-γε νὰ τὸν ζητήσῃ στὴν ὁδὸν Βαζιράρ, γιὰ μιά ἐπείγουσα δουλειά, ἔμαθε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε πᾶει ἐκεῖ ὁ ἄνδρας της. Ἡ κυρία Γκραντουάν ταραχθῇ κε πολὺ. Γιάτ' ἡ νύχτα λή-ψματα ὁ ἄνδρας της ὅτι ἐπῆ-γαινε τακτικὰ στὸ χημικὸ ἐρ-γαστήριό της ὁδὸν Βαζιράρ; Πού περνοῦσε λοιπὸν τὴς βρα-δυές του;

Δὲν τοῦ εἶπε τίποτε γι' αὐ-τὸ πού ἔμαθε, μὰ ἓνα δρόμῳ τὸν παρακολούθησε καὶ τὸν εἶδε νὰ μπαίνει μὲ προφυλα-ξέας σ' ἓνα σπιτί τῆς ὁδὸν Φαλγκιέρ, ἀρκετὰ κακῆς ἐμφα-νίσεως.

Λίγο ἀργότερα μιά γυναί-κα μελαχροινὴ ἀνέβηκε κι' αὐ-τὴ τὴ σκάλα, κρύδοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὴ γούνα της καὶ συνήτησε τὸν γιαντρὸ στὸ ἀπομονωτήριό του.

Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβο-λία. Ὁ ἄνδρας της τὴν ἀπα-τούσε! Ὡστε λοιπὸν μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα περνοῦσε τὸ πε-ρισσότερο μέρος τῆς βραδυᾶς του! Γι' αὐτὴν τὴν ἄφινε μονάχη, γι' αὐτὴν ἀκόμη που-λοῦσε τὰ λίγα ἐναπομείναντα πολυτίμα ἀντικείμενα τοῦ σπι-τιοῦ τους; Ἄ, τὸν ἔλκειν! Τὸ αἶσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας τὴν ἐμπόδιζε ν' ἀνέβῃ κι' ἐ-κείνη τὴν σκάλας καὶ νὰ συλ-λάβῃ τοὺς ἐνόχους, νὰ ἐκδικη-θῇ.

Ἐγύρισε στὸ σπιτί της κλαίγοντας, μὲ τακτισμένη τὴν καρδιά, ἀκόμη πὺθ δυστυ-χισμένη, γιὰτ' ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε πάψει ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της.

Καὶ σιγὰ - σιγὰ, κατέληξε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασι νὰ πάῃ νὰ πιάσῃ τὸν ἄνδρα της ἐπ' αὐτοφῶρῳ, νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ δώσῃ τέρμα στὴν ὁ-

θλια ζωὴ πού τῆς ἐδημιούρ-γησε.

Ἀπορροφημένη ἀπ' τὴς σκέ-ψεις τῆς ἐκδικήσεως, ἡ κυρία Γκραντουάν ἐβόδιζε κατ' εὐ-θείαν πρὸς τὴν ὁδὸν Φαλγκιέρ, ἔσχατον, τὸ βλέμμα της στα-μάτησε σὲ μιά ἐπιγραφή:

«Κα Ἐρνεστίν—μέντιουμ», Ἀστραπιαία, ἐπέρασε ἀπ' τὸ ἀναστατωμένο μυαλὸ της ἡ σκέψις, νὰ παρακολουθῇ τὸν ἄνδρα της μὲ τὸ μέντιουμ καὶ νάχη ἔτσι τὴν ἀπόλυτη δε-βαιότητα τῆς προδοσίας του.

Ἡ κ. Γκραντουάν ἐμπῆκε στὸ σπιτί αὐτὸ κι' ὅταν ὁ ὑπνω-τιστὴς τῆς εἶπε νὰ ὑπα-δείξῃ κάποιον γιὰ τὴς ἐρευνες τοῦ μέντιουμ, ὠνόμασε τὸν ἄν-δρα της καὶ τὸν ἐπληροφόρη-σε ὅτι μένει στὸ Παρίσι.

Ἐμπρός, εἶπε ὁ ὑπνωτι-στὴς ἀφοῦ ἐκοίμισε τὸ μέντι-ουμ, πῆγαινε κοντὰ στὸ πρό-σωπο πού σοῦ εἶπαμε καὶ πές μας πού δρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἡ κοιμισμένη ἐδίστασε μιά στιγμὴ κι' εἶπειτα ἀπήν-τησε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Στὴν ὁδὸν Φαλγκιέρ, στὸ δωμάτιο ἐνὸς μικροῦ σπιτιοῦ... Νά, τὸν βλέπω, κάθεται μπρο-στὰ σ' ἓνα τραπέζι φορτωμέ-νο μπουκαλάκια καὶ παρᾶξε-νο ἐργαλεῖα κι' ἐξετάζει μὲ τὸ μικροσκοπιὸ ἓνα ὑγρὸ κόκκινο καὶ πυκνὸ.

—Πές μας, πῶς εἶνε; —Ἐνὸς ἄνδρος ξανθοῦ μὲ γαλὰνὰ μᾶτια σκούρα, μὲ φα-λιθισμένο μουστάκι ξανθό...

Ἡ κ. Γκραντουάν ἐδιπλα-σίωσε τὴν προσοχή της. Ἡ-ταν ὁ ἄνδρας της, ἀκριβῶς, ὁ ἄνδρας της!...

Χτυποῦν στὴν πόρτα, ἐ-συνέχισε τὸ μέντιουμ, πᾶει ν' ἀνοίξῃ. Κάποιος μπαίνει... μιά γυναίκα μελαχροινὴ, ἔχον-τας τὸ μισὸ τῆς πρόσωπο σκε-πασμένο μὲ τὴ γούνα...

Ἡ κ. Γκραντουάν ὠχρίασε.

ΖΑΝΤΕ ΔΑΡΑ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἐνὸς νέου ἀστε-ράκι, μικροσκοπι-κὸ ἀλλὰ φωτεινὸ σὰν ἥλιος, ἀνέτειλε στὸ καλλιτεχνικὸ μας στερέωμα: ἡ δεκαέτις Ζακυνθι-πούλα ντιζέζ ΖΑΝ-ΤΕ ΔΑΡΑ, ἓνα παι-δί - θαύμα, μὲ πρα-γματικὸ ταλέντο, μὲ ἐμφυτὰ χαρί-σματα φωνῆς, ντι-ξιδόν, ἡθοποιίας καὶ ἐμφανίσεως. Ὅσοι εἶδαν καὶ ἀκούσαν τὴν ἡρωικήν μι-κροῦλα Ζάντε, βρέ-θηκαν μπροστὰ σὲ μὴν ἀληθινὴ ἀπο-κάλυψι, πού ὑπό-σχεται μέλλον εὐρύ καὶ γεμάτο θριάμ-βους.

Ἀνεγνώρισε τὴν ἀντίξηλό της. —Ὁ νέος εἶν' εὐχαριστημέ-νος πού τὴν βλέπει, συνεχί-ζει ἡ κοιμισμένη. Τὴν βαζει νὰ καθῇ καὶ τὴν ρωτᾷ γιὰ τὴν ὑγεία της... Ἡ ἐπισκε-πτριά ἐβόγαε τὴ γούνα της... ξεκουμπώνει τὸ κορσὰς της... τὸ βγάζει...

Καμμία ἀμφιβολία δὲν ἔμε-νε πιά γιὰ τὴν δυστυχισμέ-νη κ. Γκραντουάν αὐτὴ τὴ φο-ρά. Ὁ ἄνδρας της τὴν ἀπάτη-σε, τὴν ἀπατοῦσε ἀκόμη, δὲν ἀξίζει καμμιά εὐσπλαχνία!

Ἀρκετὰ ἔμαθε, δὲν χρεῖα-ζόταν περισσότερα, ἐτοιμαζό-ταν νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ ὑπνωτι-στὴς ἐμάνευσε τὴν ψυχικὴ της κατάστασι καὶ ἐπελόγησε τὴς τρομερῆς συνέπειες πού μπορούσε νὰ ἔχουν οἱ ἀποκα-λύψεις αὐτές. Ἐπίσης κατά-λαβε, ἀπὸ ὠρισμένες λεπτομέ-ρειες, ὅτι οἱ ἐνδείξεις δὲν ἀν-ταποκρίνονταν στὴν πραγμα-τικότητα.

Ἐπέδειξε λοιπὸν στὴν κ. Γκραντουάν νὰ ξανακαθῇ στὴν καρέκλα της κι' εἶπειτα διέταξε τὴν κοιμισμένη νὰ ἐ-ξακολουθῇ τὴς ἐρευνες της. Μὰ ἐκείνη σιωποῦσε. Καὶ καθὼς ἐκείνος ἐπέμενε:

—Δὲν διακρίνω πιά τίποτε, ἀπήντησε, κουραστικὰ.

—Μὴ φύγῃς ἀπ' τὸ δωμά-τιο τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, διέτα-ξε καὶ παλὶ ὁ ὑπνωτιστὴς. Πές μας τί βλέπεις.

Καμμία ἀπάντησις. Κι' ἡ κ. Γκραντουάν ξανα-σηκώθηκε.

Θυμμένος ὁ ὑπνωτιστὴς ἐ-πλησίωσε τὴν κοιμισμένη.

—Πές μας, τί βλέπεις στὸ δωμάτιο; ἐπανάλαβε. Ὡς νὰ μὰς πῇς. Ἀκούς; Τὸ βλέ-πω!

Ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητη μιά στιγμὴ, ἀπὸ τὴν τρομερὴ ὑπε-ρέντασι τοῦ νευρικοῦ τῆς συ-στήματος κι' εἶπειτα ἐπιθύρι-σε:

—Βλέπω, βλέπω... τὴν ἐπι-σκέπτριά ν' ἀκουμπᾷ τὸ φέ-ρεμά της σὲ μιά καρέκλα καὶ νά...

—Καὶ νά;... —Καὶ νὰ τοποθετῇται μπρο-στὰ στὴν πλάκα ἐνὸς μηχαν-ήματος ἀκτίνων Χ. Ὁ ἄν-δρας ἐπλησίωσε, γυρίζει τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπὶ κι' ἐξετάζει μὲ προσοχή τοὺς πνεύμονας τῆς κυρίας. Μιά χαρὰ φωτίζει τὸ πρόσωπό του. «Ἐπὶ τέλους, λέει, ὁ ὁρρὸς τῆς φυματίω-σεως ἀνεκαλύφθη, θεραπεύθηκα-τε!»

Ἐπείσε σὲ μιά καρέκλα, εὐτυχισμένος γιὰ τὴν ἀνακά-λυψι του. Τὰ μᾶτια του στα-ματοῦν, γεμάτα ἀγάπη, σὲ μιά φωτογραφία πού ἔχει ἐ-πάνω στὸ τραπέζι. —Ἐν' ἡ φω-τογραφία τῆς γυναίκας του. Καὶ δυὸ δάκρυα κυλοῦν ἀπ' τὰ μᾶτια του... Τελειώθουν οἱ δοκιμασίες μας, ψιθυρίζει, ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, εἶνε κοντὰ πιά!... Πόσο εὐτυχισμένη θὰ γίνῃ!...

Τὸ μέντιουμ ἐσταμάτησε. Ὁ ὑπνωτιστὴς ἐγύρισε πρὸς τὴν κυρία Γκραντουάν, ἀλλ' ἐ-κείνη εἶχε φθάσει στὴν ἐξώθυ-ρα τοῦ σπιτιοῦ.

Τρέχοντας, ἔφθασε στὴν ὁδὸν Φαλγκιέρ καὶ ἀνέβηκε στὴ σκά-λα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ. Χτύ-πησε στὴ μοναδικὴ πόρτα πού ὄριζε μπροστὰ της καὶ τῆς ἀ-νοίξαν. Τὴν ἴδια στιγμὴ δια-σταυρώθηκε μὲ τὴν μελαχροι-νὴ ΤΕΛΟΣ στὴ σελίδα 42.

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουβεντες τῆς Σμυρνιαῖς

Η ΠΗΤΤΑ

Ἡ Στάσα τοῦ Σκουτέ-λῃ πῆγε στὴν Ζαμφῶ νὰ τῆς ζητήσῃ λίγη σό-δα.

—Νὰ σοῦ δώσω, Στά-σα μου, ὅση θές. Ἐμεῖς τὴ σόδα τὴν ἔχομε πιά σὰν τ' ἀλάτι, γιὰτ' ὁ ἄντρας μου πατρεῖ ἀπ' τὸ στομάχι του, καὶ παίρνει ὑστερα ἀπ' τὸ φαί μιά κουταλιά. Γιὰ ποῖόν τῆς θές;

—Καλὲ Χριστιανὴ μου, δὲν τὴ θέλω γιὰ ἄρρωστο. Θὰ τὴ δῶω σὲ μιά πῆττα πού κᾶνω.

—Ἡβοί! Πῆττα τέτοιον καιρὸ: Καλὲ εἶσαι μὲ τὰ καλά σου; Πού ζᾶσαι;!!

Ἡ Στάσα διαμαρτυρήθηκε: —Νὰ σοῦ πῶ, Ζαμφῶ μου, θὰ τὴ στε-ρηθῶ ἀπ' ἄλλου τὴ ζᾶχαρι, μὰ τὴν πῆτ-τα θὰ τὴν κᾶνω. Ἰὴν ἔχω ταμμένη στὸν Ἄη Φανούριο — μεγαλὴ ἡ χάρις του — καὶ τὴν κᾶνω γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς μᾶνας του.

—Ἄ, κατάλαβα! Κανένα θάμα σοῦκα-νε καὶ τοῦ τῆς ἑταξες.

Καὶ ἡ Ζαμφῶ ἄρχισε τὴς ἐρωτήσεις σκασμένη ἀπὸ περιέργεια.

—Εἶχες χαμένο τίποτα καὶ τῶδρες; —Ὄχι, καλὲ. Νὰ στὰ πῶ ἐστὶ, ἐδῶνα νὰ ἀναμεταξῶ μας. Ἀρρεβωνιάζω τὴν ἄ-δρεφὴ μου μὲ τὸν καρσινὸ τὸν μπακάλη. Μέρες εἶνε τώρα, πού τὸν κάνει τὰ γλυ-κά τὰ μᾶτια. Εἶχα τάξει λοιπὸν στὸν Ἄη Φανούριο ἅμα θὰ μοῦ φανερῶσῃ ἓνα γαμπρὸ γιὰ τὴν Κλεονίκη μας, νὰ τοῦ ζυμώσω μιά πῆττα γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς μᾶνας του.

—Ἐ! Ἄντε πιά, καλορροζίκα νᾶναι κι' ἡ ὥρα ἡ καλὴ! Θάρχω νὰ φᾶω τὸ κομμάτι μου.

Ἡ Στάσα ἔφυγε μὲ τὴ σόδα κι' ἡ Ζαμ-φῶ τράβηξε μὲ τὸ μπουκάλι στὸ μπακά-λικο.

—Καλὴ μέρα, Ἀνεστάση! εἶπε γελα-στὴ στὸ μπακάλη. Βάλε μου μισὴ ὀκᾶ γλυκάδι.

Κι' ὑστερα μὲ ὕφος μυστήριο: —Καλὲ, τί ἡμαθα καλὲ;

—Τί ἡμαθες κόνα—Ζαμφῶ; —Ἐλα, ἅστα τὰ κρυφά! Ὁ κόσμος τῶχει ντυμπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι.

Ὁ δῆχας κι' ὁ ἐρώντας δὲν κρύβονται. —Δὲ σὲ καταλαβαίνω, κόνα Ζαμφῶ; —Δὲν πειράζει, καταλαβαίνει τὴν Κλεονίκη τῇ Στάσας τὴν ἀδρεφὴ. Καλὴ κοπέλλα. Ἡ ὥρα ἡ καλὴ κι' ἀμετάνοιτα πιά.

Ὁ Ἀναστάσης δυσαρεστήθηκε. —Ποῖος σοῦ τᾶπε, κόνα—Ζαμφῶ μου;

—Ποῖος ἄλλος, ἡ ἀδρεφὴ της. Πόρτα - πόρτα γυρίζει καὶ τὸ μαρτυρεῖ. Τῶμαθε πιά ἡ γῆς κι' ὁ κόσμος. Τσῆκανες λέει τὰ γλυκά μᾶτια, τὴν κυνηγᾷς λέει πρῶτ' ἀπὸ τὰ χέρια σου. Ἀχ! μαριόλο! Καὶ τῶχεις κρυφά. Δὲν πειράζει, κουφέτες νὰ φᾶμε καὶ κρυφῇ τα. Ἐκεῖνης ἡπῆρανε τοῦ τελάλη τὴν κουδοῦνα καὶ τὸ διαλα-λοῦνε στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου! Πᾶω, ὦ-ρα καλὴ καὶ καλορροζίκα.

Ἐφυγε μὲ τὸ μπουκάλι της, τ' ἔφησε στὸ σπιτί κι' ὑστερα μὲ τὰ τέσσερα παι-διὰ της τράβηξε στίς Στάσας.

—Στάσα μου, ἦρχα νὰ φάμε τὸ κομ-μάτι μας καὶ νὰ σοῦ ποῦμε καὶ τὰ κα-λορροζίκα.

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασοῦ οὐ λὰ ΤΑΓΚΟΠΟΙΕΙΑ

Οἱ ταγκογραφοὶ τῶ- (βαλὰν) ἀμέτι μουχαμέτι νὰ κάνουνε στὰ χρὸ- (νὰ μας) ταγκὸ καὶ τὸν «Μεμέ- (τῆς)» Οἱ τίτλοι τοὺς σω- (θῆκανε) στερέψανε τὰ αἱμάτα καὶ πιά δὲν ἔχουν πέ- (ρασι) τὰ γυναικεῖα ψέματα. Δὲν ξέρουν τί νὰ γρά- (ψουνε) δὲ δρίσκουν ἄλλα θε- (ματά.

κι' ἡ μόπα τους ἐστέρεψε, τελειώσαν τὰ ψέματα!

Τὰ «σ' ἀγαπᾷ» καὶ «μ' ἀγαπᾷς» «Θὰ φύγω», «Δὲ θὰ φύγῃς», «Θὰ σὲ σκοτώσω μὲ βραδυά», «Μὲ τὰ φιλία μέ... πνίγεις» ἀπὸ καιρὸ τελειώσαν ὁ κόσμος τὰ δαρέθηκε κι' ὡς μόνη σωτηρία τους ἡ δλαχοπούλα βρέθηκε.

Πῆραν τὴ Χαίδα, τὴ Λενιώ, τὴ Γκόλφω καὶ τὴ Μάρω, τὸν «μυστικὸ» τοῦ τελλίγγα, τοῦ Οὔμιου τὸν κουμπάρου...

Τώρα τραγοῦδια γράφουνε γεματα παρεξηγησι κι' ἂν τὰ ζητᾶτε πιὸ-λιανὰ, σᾶς δίνω τὴν ἐξηγησι:

Σὲ μιά ταβέρνα δρίσκεσαι ἀπὸ μεράκι φύσκα τὸ πελεκοῦδι καίγεται κι' ἀνάβει σὰν τὴν ἴσκα. Κι' ἀπάνω στὸ ξεφάντωμα καὶ στὴ μεγάλη τρέλλα πού καταπνίγει τὴς μισές κι' ἀδειάζει καὶ μαστέλλα «κι' ἐν εὐθυμῇ διατελῶν» μὲ μιά μικρὴ διαβόλιστα πετάγεσαι καὶ τραγοῦδας: «Ἀπόψε μελαγχολήσα...»

Συμβαίνει πάλι καποτες νὰ λὲς τὸ «Θὰ πεθάνω», ἓνα ταγκὸ πού γράφτηκε ἀπὸ τὸν Κατριβάνο, καὶ κάποιος πεθαμενατῆς, αὐτόπτης τοῦ γλεντιοῦ σου, γυρεύει τῇ... διέδυναι νὰ μᾶθῃ τοῦ σπιτιοῦ σου. Κι' ἄλλα τραγοῦδια, ρε παιδιὰ, τοιαῦτα σοῦ σκαρώνουν μὲ τίτλους πού σκοτώνουνε ἢ—σκέτα—μαχαίρωνουν, τραγοῦδια πού γιὰ αἱμάτα τὸ μάτι σου γλαρώνει. Κι' ὑστερα λένε «ἡ μουσικὴ τὰ... ἦν ἐξημερώνει»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Συμβαίνει πάλι καποτες νὰ λὲς τὸ «Θὰ πεθάνω», ἓνα ταγκὸ πού γράφτηκε ἀπὸ τὸν Κατριβάνο, καὶ κάποιος πεθαμενατῆς, αὐτόπτης τοῦ γλεντιοῦ σου, γυρεύει τῇ... διέδυναι νὰ μᾶθῃ τοῦ σπιτιοῦ σου. Κι' ἄλλα τραγοῦδια, ρε παιδιὰ, τοιαῦτα σοῦ σκαρώνουν μὲ τίτλους πού σκοτώνουνε ἢ—σκέτα—μαχαίρωνουν, τραγοῦδια πού γιὰ αἱμάτα τὸ μάτι σου γλαρώνει. Κι' ὑστερα λένε «ἡ μουσικὴ τὰ... ἦν ἐξημερώνει»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

στουρμὰ καὶ ἀγγουροσαλάτα μεζὲ ἠντα-σανε ἐμένα!

—Ἄλλο; —Στὸ Κιδόρκ βίζιτα ἦκανα, ἓνα πιὰ-τάκι μουσταλευρὲς μονάχα ἦφα.

—Ἄλλο; —Στὴ Ἀγαμνὴ κάτῃσα κουρασμένο, ντιό ἔβγα ἦντωνε νὰ ντροσιστώ!

—Ἄλλο; —Τίποτα ἄλλο βίζιτα ντὲν ἦκανα, γιὰ ἀτρέ.

Αἷμα μου κεφάλι ἀνεβασμένο ἐνῆκε. —Καλὰ πού ντὲν ἠπῆες ἀλλοῦ ἴσκα-σμένη νὰ ἐνεσαι! εἶπα. Τί τὰ ἴνη, γιὰ τρέ;

—Πούργκα τὰ ἐνεται! εἶπε.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΑ

Κουβεντούλες

Μερικές αυτοκτονίες των τελευταίων ημερών είνε ανεξήγητες. Ποία ε'ζηγησι θα μπορούσαμε να δώσουμε όταν βλέπουμε κορίτσια με χίλια προσόντα, με όλα τα αγαθά του κοσμου να εγκαταλείπουν τη ζωή μόνον και μόνον επί τη προσέσει ότι η ζωή είχε καταντήσει γι' αυτές βαρετή, πληκτική; Τίποτε δεν δικαιολογεί μια τέτοια λιποψυχία πράξι και δεν θα παύσαμε ποτέ να διακρίνουμε ότι ο κάθε άνθρωπος έχει καθήκοντα απέναντι των ανθρώπων που τον περιστασιάζουν. Τίποτε δεν δικαιολογεί μια κόρη που δίνει αυτό το μεγάλο πλήγμα στη μητέρα της και τίποτε δεν μπορεί να μας κάνει συμπαθή μίαν αυτόχειρα γιατί αν σκεφθούμε λιγάκι ψυχραιμία θα ιδούμε πως αυτό που αυτοκτονούν είνε άνθρωποι δειλοί και εργαζοί. Για όλους βέβαια δεν είνε ευχάριστη η ζωή και ειδικώς για μερικούς είνε πολύ σκληρή, έχουν όμως υποχρέωση να φανώμεθα θαρραλέοι, διότι θέτουμε τάγμα εις την ζωή μας δεν κάμνουμε άλλο παρά να σκεπτόμεθα εργατικά αδιαφορώντας για την λύπη που θα προεξηγήσω σ' αυτούς που μας αγαπούν και μη σκεπτόμενοι καθόλου ότι δεν έχουν το δικαίωμα να τους δώσουμε αυτή τη μεγάλη λύπη. Να ποιος είνε ο λόγος, αγαπητή μου άγνωστη φίλη, που δεν είνε δυνατόν παρά να καταφέρουμε έναντι των αυτών που σκεπτόμενοι αποκλειστικά και μόνον τον εαυτό τους καταφεύγουν στη δειλή πράξι της αυτοκτονίας.

Ο καλλωπισμός Η ΩΡΑΙΑ ΦΩΝΗ

"Ενα από τα μεγάλα θέλητριά του ανθρώπου είνε αναμφισβήτητος η φωνή, γι' αυτό θ' ακούσετε όλους τους ακροατές του Σταθμού μας να εκφράζονται με ένθουσιασμόν για τον εκφωνητήν με την ωραία, δαριά και συγχρόνως καθαρή και στρωγγυλή φωνή. "Όλοι ζητούν πληροφορίας γι' αυτόν: «Είνε συμπαιθτικός; είνε έξυπνος;» και οι περισσότεροί απαντούν: «Δεν μπορεί παρά να είνε συμπαιθτικός αφού είνε πρακτικισμένος με τόσο ωραία φωνή».

Αυτό αποδεικνύει πόσο μεγάλη σημασία έχει για τον άνθρωπο η φωνή. Είνε κι' αυτή ένα θέλητριά και από τα πιο μεγάλα. Γι' αυτό ακούμε πολλές φορές να λένε για κάποιον: «Ομορφος είνε, αλλά όταν μιλά γίνεσαι αντιπαθής». Πραγματικά δε επηρεάζει πολύ άσχημα μια φωνή που δεν είνε όμορφη εις το ακούσμα. Έχουμε πως οι Σειρήνες έλκυσαν μόνον με τη φωνή τους; Αυτό εν τούτοις δεν το προσέχει ποτέ η μοντέρνα γυναίκα. Μακιγιάρεται, καλλωπίζεται, αλλά δεν δίδει την παραμικρά προσοχή στον άφορμα της φωνής της. Μα θα μου πητε: «Διορθώνεται η φωνή αφού είνε φυσικό χάρισμα;» Βεβαίως διορθώνεται.

Με λίγη προσοχή θα κανονίζουμε τον τόνο της και θα την τοποθετούμε με τέτοιον τρόπον που να μη γίνεσαι σκληρή ούτε διαπεραστική. Ακολουθώντας θα προσέχωμε πως μιλάμε και δεν θα ξεχνούμε ότι μιλάοντας διαστικά χάνουμε την μισή καλή εντύπωση απ' αυτήν που θα ε'κάνεμε αν έμιλούσαμε άργα.

Μερικοί μιλούν τόσο άρτια, ώστε είνε μία απόλαυση για τους άλλους να τους ακούνε. Διηγούνται όμορφα, χρησιμοποιούν άρτιες λέξεις και αποφεύγουν κάθε τι το μη ευγενικό στις εκφράσεις τους.

Άλλοι πάλι μιλούν διαστικά, ψάχνουν τα βράν τα λόγια τους και κουράζουν αυτούς που τους ακούνε. Προσοχή λοιπόν, αγαπητές ανωνάστρες με λίγο κόπο θα επιτύχετε να μιλήτε όμορφα και να προεξενήτε ωραία εντύπωση εις αυτούς που σας λησιάζουν.

Το μενού της εβδομάδος

Δευτέρα: Μελιτζάνα σαλάτα, γλώσσες τηγανιτές με ντοματοσάλτα. Τρίτη: Σούπα ντομάτα, μισολάπα, γλώσσες τηγανιτές με ντοματοσάλτα. Τετάρτη: Ψευτομουσακά πατάτες, κολοκύθα, τυρί. Πέμπτη: Σαρδέλλες βαρελιού, μπάμιες λαδερές. Παρασκευή: Πιλάφι, ψητό μοσχάρι με πατάτες τηγανιτές. Σάββατο: Πατατοκεφτέδες, σαλάτα. Κυριακή: Καλομαράκια τηγανιτά, ντοματοσάλτα. Τό βράδυ: Φασολάκια λαδερά.

Σάββατο: Ντομάτες γεμιστές νηστίσιμες, έλεις. Τό βράδυ: Όρελάτα με κολοκυθάκια, σαλάτα.

Κυριακή: Μακαρόνια με σάλτσα, ραμώ κιμά με σάλτσα. Τό βράδυ: Κρεττάκια τηγανιτά με αμπελοφάσουλα σαλάτα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μαυρορόδο, Ένταυθα. — Διδάσκτε την Κουβεντούλα μου και να μη σας ξανακούσω να σκέπτεσθε τέτοια πράγματα. Είπατε τόσο νικά που δεν σας επιτρέπεται να απελτίεσθε.

Ε6ελ, Ένταυθα. — "Αν έθεραπειθήκατε από την θλαρήντα να καμείτε το εξής: "Όταν είνε γέμιση φλογαριού να ψαλιδίσετε τις άκρες από τα ματωσινούρα και όστερα να τις αλείψετε κάθε πρωί.

Διά τας κυρίας

Τα γνωστά Καλλυντικά GEORGE πωλούνται εν Αθήναις εις το "Ινστιτούτον Καλλόνης ΖΩΡΖ, Ακαδημίας 5 και εις τας υποκαταστήματα Ξενοδοχείων Μεγάλης ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ και Ξενοδοχείων ΣΕΣΙΑ (Κηφισίας).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Δοκιμαστικά σαλιναρία Κρέμας μετά της σχετικής βιβλιογραφίας και οι 8 χρωματισμοί πουδρας ταχυδρομούνται τω αποστέλλοντι δρχ. 6 εις γραμματόσημα.

ΕΡΑ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ιατρός—Γυναικολόγος

Ζωοδόχου Πηγής 82

Τηλ. 62-027.

και θράδυ με ρετινιδόλο, θα ιδήτε πως θα μεγαλώσουν. Για τις πανάδες τίποτε. Θα φύγουν μόνες τους όταν παύσετε να εκτίθεσθε εις τον ήλιο. Μη μεταχειρισθώτε πλάγια δραστήρια που μπορούν να σας απαλλάξουν από τις πανάδες, αλλά και να καταστρέψουν την επιδερμίδα σας.

ΛΙΝΕΤΤΑ Π.— Οι ρυτίδες δεν εξαλείφονται, μικρή φίλη, με μπορείτε να τις ε'ποδίσετε να εξαλειφθούν. Αυτό μόνον. Δεν θα σας συστήσω φάρμακα, αλλά μόνον προσοχή να μη κάνετε μορφαρισμούς και να κάνετε ελαφρό μασάζ με τα τρία δάκτυλά σας (δείκτη, μεσαίο και λεγανό) αντίθετα προς τις ρυτίδες. Τα σπυρράκια θα περάσουν σαν μύλινες. Τέλος για το πρόσωπο μόνον άγγουρόνερο θα μπορούσατε να χρησιμοποιήτε με τώρα πέρασε η εποχή των άγγουριών. Πάρτε με κρέμα άγγουριών.

Τα μιλιά σας να τα κτενίζετε με χωρίστρα στο πλάι, αλλά να τη' ελάσσετε συχνά, γιατί αλλιώς α'ραίνε και παύει να είνε όμορφη. Τα γάντια σας μόνον σε καθαριστήριο να τα δώσετε, διότι μπορεί να χρησιμοποιήσετε δενζίνη αλλά θα χαλάσει το χρώμα τους. Τέλος ο κορσές δεν είνε ακόμη απαραίτητος. Έχετε καιρό να φορέσετε πολύ άργότερα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΑΥΤΗ Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Αυτό σας φαίνεται εκπληκτικό, αλλά για να πισώθετε ότι είναι αλήθεια ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

Μόλις σε μία εβδομάδα με...

Αποδώσατε στο δέρμα το είδικόν του και πολύτιμο στοιχείον του, το Βιοσέλ και ε'πιδερμίδας γίνεσαι ταχύτατα φρέσκη και νεανική.

Τό Βιοσέλ είνε η εκπληκτική ανακάλυψις του Ιατρού Καθηγητού Στέσκαλ, του Πανεπιστημίου της Βιέννης.

Η κρέμα Τοκαλόν, χρώμα ρόδινο, περιέχει τώρα από το στοιχείον αυτό. Εφαρμοζόμενι κάθε βράδυ, πριν κοιμηθώ, τρέφει και ξαναναιώνει το δέρμα κατά την διάρκειαν του ύπνου.

Κατά την ημέρα χρησιμοποιήτε την κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού. Διαλύει τα μαύρα στίγματα, σφίγγει τους διεσταλμένους πόρους μέσα σε μερικές ημέρες, κάνει άσπρο άπαλό και δελουδνίο το πιάσμαπό, το πιο σκοτεινό και το

ΟΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 112

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μικρόν αλλά Ιστορικόν, εύρωπαϊκόν κράτος. — Κατασκευάσμα βυλινόν εντός του οποίου παρατίθεται η τραφή εις τα υποζύγια.
- 2) Σφοδρά επιθυμία.
- 3) Δεν είνε ένοχος. — Είδος παιγνιδίου παιζομένου διά πεισμών επί έδρας διηρημένου εις τετραγωνίδια (δημοτική).
- 4) Γυναικείον όνομα παρά 'Ιουδαίοις, όνομα ενός των διδλίων της 'Α. — Χρονικόν επιρρημα.
- 5) Πράξεις.
- 6) Τίτλος των Ιερών του Λαμζ, ηρού έν Θίθετ και Μογγολία. — Μεγάλη πόλις του Βελγίου, πρωτεύουσα όνομύμου νομού. Τό 1914 κατελήθη υπό των Γερμανών μετά πεισμάτδν αντίστασιν, τό ίδιο συνέδη και κατά των πόλεμον αυτών.
- 7) Πρώτον συνθετικόν (άριθμητικόν).
- 8) Συντάσσει, συγγράφει και συνεδοχικός δημοσίεύς. — Μέγας ελληνικός έμπορικός λιμήν.
- 9) Χρονικόν επιρρημα.
- 10) Τό να μεταχειρίζεσαι τις δόλον ή ψεύδος προς ίδιαν όφέλειαν. — Μεγάλη έστρία της αρχαίας ελληνικής θρησκείας, προς τιμήν μεγάλης θεάς.
- 11) Τεμάχιον ξύλου ίκανού πλάτους και κανονικού σχήματος. — Έχρηκή διάθεσις, άποστροφή.
- 12) Αποτελούν ένα μεγάλο σύγγραμμα.
- 13) Μάλλινον ύφασμα παχύ, προς έπίστρωσιν του δαπέδου κυρίως, ή και του τοίχου. — Τό αντίκρυφον σημείον του έριζοντος, τό αντίθετον του ζενίθ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Συμβολική κίνησις της χειρής του Ιερέως, εκδηλούσα εύχην.
- 2) Σφάλμα, πλάνη, άμάρτημα, άστοχίημα. — Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 3) Ουσία καιόμενη κατά τις θρησκευτικές λειτουργίες και αναδίδουσα εύδεις άναθυμιάσεις.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 109

Οριζοντίως

- 1) ΕΠΟΧΗ — ΟΣΠΕΡ. 3) ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ. 5) ΑΧΗΝ — ΛΑΟΣ. 6) ΛΙΝΤΟ. 7) ΟΜΜΑ — ΚΥΡΩ. 8) ΚΡΑΜΟ. 9) ΚΙΝΑ — ΡΙΝΗ. 10) ΤΟΜΟΝ. 11) ΠΑΛΗ — ΟΜΑΣ. 13) ΟΡΥΚΤΕΛΑΙΟΝ. 15) ΗΡΑΙΑ — ΑΔΑΗΣ.

Καθέτως

- 1) ΕΛΑΤΑ — ΠΛΟΚΗ. 2) ΧΙ. ΜΑΙΡΑ. 3) ΟΡΙΟΝ — ΛΑΥΡΑ. 4) ΗΛΑΚΑΤΗ. 5) ΗΤΤΑ — ΣΤΟΑ. 6) ΕΝΤΑΛΜΑ. 7) ΟΙΤΗ — ΑΛΜΑ. 8) ΛΟΚΑΡΝΟ. 9) ΠΕΛΑΜ — ΜΟΙΡΑ. 10) ΟΥΡΑΝΙΑ. 11) ΡΩΣΙΣ — ΣΙ. ΝΗΣ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 110

Οριζοντίως

- 1) ΤΕΡΜΑ — ΡΩΣΟΣ. 3) ΠΑΙΚΤΗΣ. 4) ΟΠΗ — ΑΠΟΣ. 5) ΑΝΝΑΣ. 6) ΗΛΟΣ — ΙΩΤΑ. 7) ΤΡΟΤΑ. 8) ΦΙΛΙ — ΜΑΙΑ. 9) ΚΡΙΜΑ. 10) ΑΥΡΑ — ΙΩΤΑ. 11) ΙΩΝΙΑ. 12) ΜΙΑ — ΟΣΟ. 13) ΚΡΥΦΙΟΣ. 15) ΑΛΗΘΗ — ΣΚΑΦΗ.

Καθέτως

- 1) ΤΡΙΟ — ΜΑΖΑ. 2) ΠΩΛ ΜΙΟΥΝΙ. 3) ΡΟΠΗ — ΑΚΤΗ. 4) ΑΣΤΙΚΑΙ. 5) ΑΝΙΩΝ — ΟΡΥΓΗ. 6) ΝΕΡΡΙΟΝ. 7) ΡΗΤΡΑ — ΙΔΙ. ΟΣ. 8) ΣΙΑΜΑ. 9) ΣΑΣΑ —

12) ΑΣΙΑΓΑΠΗΤΟΣ. 13) ΕΗΡΟΣ. Ρόλος—Βέλος—Σάλος.

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ (Τεύχος 117)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ ΑΡΙΘ. 1

- 1) Α—α—Π—ώνια.
- 2) Ο—ρ—Α—γγης.
- 3) Ν—ο—Ρ—μανδία.
- 4) Δ—ρ—Ι—νος.
- 5) Ι—ο—Σ.
- 6) Ν—ε—Ι—γυ.
- 7) Ο—χ—Ο—τική (θάλασσα).
- 8) Ν—ε—Ι—λος.

Αυτά είνε τα όνόματα των διαφόρων περιοχών που έπρεπε να βρωγίτε για να σχηματισθούν καθεώς τα όνόματα των δύο μεγάλων Εύρωπικών πρωτεύουσών.

Διά το μιν πρώτου: ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Διά το δεύτερου: ΠΑΡΙΣΙΟΙ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ ΑΡΙΘ. 2

- 1) Σ—έρραι.
- 2) Α—θηναι.
- 3) Α—αμία.
- 4) Α—ρα.
- 5) Μ—εσολόγγιν.
- 6) Ι—α—λός.
- 7) Σ—πάρτη.

Αυτά ήσαν τα όνόματα των επτά ελληνικών πόλεων, τα οποία διά του ίδιου τρόπου σχηματίζουν καθεώς το όνομα της μικράς αλλά ενδοξού ελληνικής νήσου: «ΣΑΛΑΜΙΣ».

ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ (Αριθμός 1)

7	17	31	9
27	13	3	21
1	23	25	15
29	11	5	19

Ιδού πως έπρεπε να τοποθετηθούν οι αριθμοί για να σχηματισθώ το ζητούμενο μαγικό τετράγωνο. Τοιούτοτρόπος και μόνον προσθέτοντες αυτούς αριθμούς, διαγωνίως και καθεώς, θα εύρίσκετε πάντοτε ως σύνολον «64».

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ (Τεύχος 118)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ ΑΡΙΘ. 4

- 1) Κ—ρήτη.
- 2) Α—νδρος.
- 3) Α—θηναι.
- 4) Α—μοργός.
- 5) Μ—ήκος.
- 6) Α—ναπ.
- 7) Ι—καρία.

Αυτά ήσαν τα ονοματα των 7 ελληνικών νήσων του Αιγαίου τα 6 ποία τοποθετούμενα ως άνωτέρω, σχηματίζουν διά του αρχικού γράμματος καθεώς το όνομα της μεγάλης πόλεως της Πελοποννήσου: «ΚΑΛΑΜΑΙ».

ΛΕΞΕΙΣ

- 3) Πύλος—Βέλος—Άβλος. Πύλος—Άβλος—Μήλος. Πήλος—Μύλος—Μώλος. Όχλος—Πάλος—Τύλος.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η υπεροχή μας έκρίθη άρίστη σε καλλιτεχνικήν εμφάνισιν της εργασίας μας, διότι κατέχουμεν την πρώτην θέσιν τόσοσν σε περιμανάν, όσον και στα τελευταία μοντέρνα λαπωνέζικα κτενίσματα σε 10 νεώτερος φόρμες, άνάλογα με το στυλ κάθε κυρίας. Τα κτενίσματα μας είνε ίδιες έμπνεύσεως του κομμωτού ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

13 ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13. Τηλ. 53.277.

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

«ΘΗΣ ΑΥΡΟΣ»

ΕΚΔΟΤΑΙ: Έταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου Σιας».

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρχ. 250
Έξέμνηος » » 125
Έτησία έξωτ. λήρ. Άγγ. 1.10
Έξέμνηος Άμπερ. δολλ. 6

Υπεύθυνος Συντάξεως

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ (Βαρβάκη 10)

Προστάμενος Τυπογραφείου: Στέφανος Κατάνης (Δαμάρεως 4, Παγκράτι)

Η έκλεκτη λογοτεχνία που κρυπτείται υπό το φεudών μου ΡΕΑ Ρ. απάντο είς όσες έκ τών αναγνωστρίων μας της έμπιστευόταν ένας ψυχικός πόνος, ζήτωντας τη συμβουλή της για νά δούρν από ένα αδιέξοδο.

ΝΑΤΑΛΙΑΝ Σ.

Από όσα μου γράφεις, αγαπητή μου, γύρω από τό πρόσωπό αυτό, έβγαλα τό συμπέρασμα ότι όχι μόνον δέν είνε έν τάξει, αλλά άκρως καί τί δέν τόν διακρίνει καί μέγαν ή ήλική. Δέν είνε ένα καί δύο! Φαίνεται πως έχει μία θρησκεία του τό ψέμα. Καί άνθρωπος, ό όποιος κατ'εξοχήν νά ψευδείται τόσο ασύστολα, δέν μπορεί να είνε ήλικός. Αλλά καί γενικά ή στάση του απέναντί σου δέν είνε δίκαιη καλή. Έ-σείς ή ίδια, όπως αντιλαμβάνομαι, έ-χετε παύσει τελείως νά τόν εκτιμάτε καί τό βρίσκετε φυσικότατο. Πώς λοιπόν θα απερίσκιζε, έστω καί αν έπραγματοποιούσε την υποσχέσή του, νά συνδέσει τη ζωή σου μέ έναν τύπο, τόν όποιον έκ τών προτέρων έπισυνες νά εκτιμάς; Πώς θα μπορούσες νά άνεχόμην στο πλάϊ σου έναν άνδρα για τό όποιο πάντα θα εί-χες άμφιβολίες για τό κάθε τι που θα έκανε ή που θα έλεγε; Πώς θα έπαιρνες την απόφαση νά δημιουργήσεις την δυστυχία σου μέ τό ίδιο σου τό χέρι, μόνο καί μόνο για τό τί θα πή ό κόσμος; Δέν θα είσαι, ούτε ή πρώτη ούτε ή τελευταία που διαλέξει έναν άρραβώνα. Νά σεβόμ-εθα καί νά προσέχουμε τόν κόσμο, αλλά μέχρις ενός όριου. Τελείως λοιπόν μέ αυτήν την ύποθεσι τό συν τοιούτερο. Στριγγίζεται σέ σάπια θε-μέλια, σέ βεβαίως. Δέν αξίζει πια κόπο νά την συζητήσ καν.

ΛΕΙΛΑ Μ.

Τό ότι διέπραξες ένα σφάλμα στο παρελθόν, αγαπητή μου, δέν είνε λό-γος νά σέ κρατά πάντοτε άναπορό-στατη καί διελή στη ζωή. Έφ' όσον σήμερα ζής μέ την εργασία σου καί συντηρείς την μητέρα σου, έχεις άποκτήσει μίαν άντότητα ή όποια πρέπει νά σου δίνη τό σέ δυνατότη-τες νά είσαι πιο υπέρφανη. Τό σφάλμα σου άνήκει στο παρελθόν. Αλλά, ούδεις άναμάρτητος. Έ-κείνος που δέν σέ αγαπάει πραγμα-τικά, θα δει τη σημερινή κοπέλα μόνον, χωρίς νά λάβη τίποτε άλλο υπ' όψη του. Έχεις, λοιπόν, υπο-χρέωση νά ζητήσεις δίπλα στον άν-δρα τη θέση που πρέπει νά απαιτεί νά έχει κάθε γυναίκα. Μέ λίγα λό-για, προσπάθησε νά εκκαθαρίσεις την κατάσταση. Ζήτησε από εκείνον που αγαπάς νά σέ κ'μν γυναίκα του. Έάν δέν τό δεχθή, νά διακό-ψης. Θα πη ότι δέν σ' αγαπά. Ό-σο για τόν άλλον, τίς ίδιες αξιώ-σεις θα προβάλλης, μέ σύντομη πρσ-γματοποίησή τους.

ΠΑΝΤΑ ΜΟΝΑΧΟΝ;

Είσαι πολύ νέος άκόμη για ν' ά-πογοητευόσαι έτσι. Αν δέν συνή-θισες ίσως σήμερα τη νέα της ό-ποιος θα χτυπούσε ή καρδιά για σένα, αυτό δέν σημαίνει ότι δέν θα συμβή ποτέ. Πάντως, φαίνεται νά σέ διακρίνει κάποια δειλία, την ό-ποιαν πρέπει νά πολεμήσης. Δέν είν' ανάγκη την πρώτη που θα γνώ-ρίσης, νά την κάμης καί δική σου. Νά μελετήσης πρώτα καί τόν έαυτό σου καί εκείνον καί κατόπιν νά ά-ποφασίσης. Τώρα, σ' αυτό που μου γράφεις, δει διαλαβή σάν μίλησες σέ καμμία νέα σου γνώριζε τίς πλάτες, έχω νά σ' ερωτήσω: ή μήπως τούς λες κουταμάρες; Τά κορίτσια σημε-ρα είνε απαιτητικότερα. Για άλλα.

σε ρεπερτόριο καί ξαναγράψε μου.

ΜΙΑ ΛΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΥΠΑΡΕΙΝ

Υπομονή, μικρή μου, υπομονή καί θέλησι. Είσαστε κι' οι δύο πολύ νέοι για ν' απελπίζαστε έτσι. Βέ-βαια, ή ζωή είνε πολύ δύσκολη σή-μερα καί δύσκολα έπομένως μπορεί νά φτιάξη κανείς την εύτυχία του. Δείτε αυτόσο κι' οι δύο σας ύπο-μονή καί έπιμονή. Στο τέλος θα νικήσετε. Σαν καί σας υπάρχουν χιλιάδες σήμερα.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΣΙΑΝ Χ—Ρ.

Θά σέ συμβούλευα, καλή μου, νά μείνης πιστή καί νά περιμένης τόν πρώτο, άν εκείνος ήταν σφετέρως απέναντί σου καί δέν μετεκρίετο άοριστολογίες. Μα ή στάσις του μου φαίνεται πολύ χλιαρή. Όσο για τόν δεύτερο, εάν καταλαβαίνης πως θα τόν αγαπήσεις καί όχι νά σέ ώ-βη μόνον ή ίδια του γάμου κούρα του, τότε ν' αποφασίσεις καί νά τόν πάρης.

ΝΥΧΤΟΠΟΥΛΙ ΜΕΣΟΛΟΓΙΟΥ

Φαίνεται νά είσαι μία εύγενική ύπαρξις καί μέ συγκινούν ιδιαιτέρως τά αίσθημάτα σου. Ίστούσο, άγα-πητέ μου, δέν πρέπει ν' άφηνες τον έαυτό σου νά παρασύρεται τόσο στις μαυρές αυτές σκέψεις. Αντί-θετα τό ότι εκείνη δέν έφάνηκε άν-τάσις της αγάπης σου, πρέπει νά σέ κών δυνατότερα στη ζωή. Ό πόθος πρέπει νά μάς άτασάλλει καί όχι νά μάς άραφίη κάθε ίκμάδα. Αυγίζου καί καταθέτου νά όπλα ή-δύνη, τόν όποιον δέν έχουν πλάσσει ψυ-χικό κόσμο. Έάν δέν φαίνεται απ' αυτός. Σκουγγάρι λοιπόν καί άδύ-σε τό παρελθόν. Ζήτησε απ' τη ζωή καινούργιες χάρες καί νάσαι δέδω-ς πως θα στις δώσης.

ΥΒΕΤ

Η ψυχρότης του, μικρή μου, ή όποια τόσο σέ στενοχωρεί, μπορεί καί νά προέρχεται απ' τόν χαρα-κτήρα του ή την ιδιοσυγκρασία του καί όχι από έλλειψη αγάπης. Πάν-τως, επειδή καθώς καταλαβαίνα εί-σαι έξυπνη κορίτσι, μπορείς νά τόν βολοδοσκοπήσης καί νά βγάλης πιο συγκεκριμένα συμπεράσματα. Έάν είνε σέ θέση νά σέ παντρευτή φρά-ντισε νά εξακριβώσης τίς άποψεις του επάνω σ' αυτό τό ζήτημα. Ό-ποσδήποτε, εάν δέν σκέπτεται νά σέ παντρευτή, πρέπει νά είσαι πιο εύ-χρηστημένη για την ψυχρότητά του αυτήν. Μέ καταλαβαίνεις, φαντάζο-μαι.

ΘΕΑΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Θά έπαναλάβω καί σέ σένα, αγα-πητή μου, εκείνο που λέω σέ πολλές. Δέν είνε δίκαιον δύσκολο μία γυναί-κα νά εξακριβώση αν την αγαπάει αληθινά ένας άνδρας. Τό κυριότερο μέσον είνε νά τόν ζητήσεις γάμου. Όταν είνε σέ θέση νά τόν καμν καί δέν τόν κάνει, θα πη πως πεί-ναι νά περάση την ώρα του. Μήδω-φυσικά για περιπτώσεις όπου δέν συνυπάρχουν συμφέροντα, όποτε ό άνδρας δέν διατάζει δίκαιον. Όσο για τίς άμφιβολίες σου στο ζήτημα που αγαπάς νά σέ κ'μν γυναίκα του. Έάν δέν τό δεχθή, νά διακό-ψης. Θα πη ότι δέν σ' αγαπά. Ό-σο για τόν άλλον, τίς ίδιες αξιώ-σεις θα προβάλλης, μέ σύντομη πρσ-γματοποίησή τους.

ΤΕΧΕΜΠΙΝΗΝ

Όπως κι' εσύ τό καταλαβαίνεις, μικρή μου, ή άπάντησις του είνε πολύ άόριστη. Φρόντισε νά εξηγή-

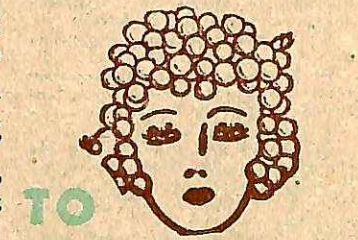
Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Ο Σύνδεσμος τών Έλλήνων Βιομηχάνων καί Βιοτε-χνών προέβη είς άπόφασιν κοινοποιήσασιν είς τά μέλη αυτού, δια τίς όποιās τόν πτυχίον της Σχολής Βιομηχα-νικών Σπουδών αναγνωρίζεται ως πτυχίον άνωτερον νικών Σπουδών καί ό κάτοχος του πτυχίου τυγχάνει προτιμή-σεων είς τās έπιχειρήσεις κατά τούς διορισμούς καί τās προαγωγάς. Έν τώ μεταξύ είς τό έπί της όδου Ακαδη-μίας 78 οίκημα της Σχολής ήρξαντο κατά τά άπογευμα-τία αί έγγραφαί πρωτοειών. Τών κατά τό έφετεινόν έ-τος εισακτέων ό αριθμός θα είνε μάλλον περιωρισμένος.

ΚΟΜΨΟΝ ΚΥΤΙΟΝ ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

Η τελευταία λέξις τών καλ- λυντικών πούδρων, περιεκλεισθή- έντός ώραιωτάτου κυτίου καί έ-κυκλοφόρησεν ήδη είς τά κατα-στήματα Αθηνών - Πειραιώς. Η νέα αυτή πούδρα διατηρεί την έπιδερμίδα νεανικήν καί δροσεράν, στρώνει πολύ καλά χωρίς ν' αφήνη γυαλιστερά στί-γματα καί κρατά επί του προ-σώπου τέσσαρας φορές περισ-σότερον από τās κοινάς πού-δρας. Πρός όφελός σας μή ά-μελήσετε αλλά ζητήσατε άμέ-σως από τόν έμπορον σας τήν νέαν πούδραν Ριντάν καί μόλις τήν μεταχειρισθήτε Ρ' αντιλη-φθήτε ότι ή πούδρα Ριντάν είνε καλύτερα.

Παρακαταθήκη: Κατάστημα ειδών πολυτελείας Αλ. Γαβριή- λιδου. Περικλέους 33, Αθήνα. Ζητούνται άντιπρόσωποι είς όλας τās πόλεις.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ.....

Μ'αυτή τη φράση χα- ρακτηρίζουν τό Ινστι- τούτο της Μ^{me} KETTY όλοι όσοι έρχονται σ' έπαφή μ'αυτό. Καί δέν έχουν άδικο! Για- τί, πραγματικά, τό Ιν- στιτούτο της Μ^{me} KETTY (Έρμου 42. Τηλ 22-0-88) δέν έννοει νά ήσυχάση, ούτε νά έπαναπαυθή στις έπιτυχίες του. Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακο- λουθεύ τίς προόδους του έξωτερικόν καί διαρκώς βελτιώνει τά προϊόντα καί τās μεθόδους του.

Καί τώρα πάλι έχει νά μάς παρουσιάση νέες έκ- πληξείς. Νέα προϊόντα τοό 1940. Νέες λουσίνες, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σέ νέες βιταμινο- χες συνθέσεις, που άπο- τελούν την τελευταία λέ- ξη της έπιστήμης.

Αι έπιστολαί προς την Γρα- φολογόν πρέπει νά γράφονται έντελώς άδίσταυ καί χωρίς καμ- μίαν προσπάθειαν. Έάν ή συμ- βουλή ζητείται δια τρίτον πρό-σωπον, δέον έπίσης νά άπα- στέλλεται έσωκλειστας καί ά- πόκοιμο έπιστολής τούτου. Αι έπιστολαί θα άπειυθύνονται: Α) προς τό περιοδικόν Αθηναί- ρος—δια την Γραφολογόν—ό- δος Σαντορόφο 5, Αθήνας.— Πρέπει δέν νά συνοδεύονται από γραμματόσημο αξίας δραχ. 5 διό την άπάντησιν.

Γ α ρ δ ε ν ι α ν Λάριαν.— 1) Είσθε πολύ δύστροπος καί μι- κρόψυχος. Δελά αίσθημα. Φυσική αδεξιότης. 2) Ό γάμος σας θα θρα- δύνη. Είς την αίσθηματικήν σας ζωήν σας συνιστά μεγάλην προσοχήν. Δέν εύνάσθε. 3) Η σημερινή οικονομική κατάσταση δύσκολος. Μικρά μόνον βελτιώσεις είς τό μέλλον. 4) Θα χρειασθή νά προσέχετε πάντοτε την υγείαν σας. Σας άπειλούν μερικοί κίνδυνοι άσθενειών. 5) Δέν είσθε καμμένη για μονόπλευρα αίσθημα- τα. Άνεξαρτήτως του ότι θα βρί- σκονται στ πλάσιόν της σημερινής ζωής, άπαιτούν έξ άλλου μίαν πνευ- ματικήν άνωτερότητα καί έξαρσιν, που δέν συναντώνται είς τούς πλεί- στους τών ανθρώπων.

Μ ε σ ο λ ο γ υ γ ι σ σ α ν, Λάριαν.— Άδύνατον χαρακτήρ, μέ τράσιν προς την μελαγχολίαν καί την άπογοήτισιν. Φυσική άπομεία καί αδεξιότης. Έλλειψις ζωηρότητας καί άνθορμητισμού. 2) Είς την άποκα- τάστασιν σας θα συναντήσετε πολ- λές δυσχερείας καί έμπόδια. Όπως δήποτε, δέν πρόκειται νά είνε πολύ σύντομος. 3) Η οικονομική σας κα- τάστασις θα άποτελέση για σας ά- φορμην πολλών στενοχωριών. Έλα- φρά βελτιώσεις. Θα καλύτερουν σιν τās οικονομικής σας καταστάσε- ως εν τώ μέλλοντι. 6) Δέν υπάρχει λόγος νά φοβήσθε δια την υγείαν σας. 7) Η ζωή σας θα κλήση μέ γοργόν ρυθμόν καί κατά τρόπον ί- κανοποιητικόν.

Δ ι α ν α ν.— Πολύ έγωιστικός καί ματαιόδοξος χαρακτήρ. Η έ- ξαιρετική πεποιθήσις που έχετε είς τόν έαυτόν σας σας ώθει σέ άπερι- σκεψίας. Τά αίσθηματά σας έπιφα- νίζονται ή αντίληψις τού συμφέρον-τος περισσότερον ίσχυρά. Ζήτη μίαν άναμείλαν ζωήν καί άνειρεύσθε νά συνδέσετε αυτήν την άναμείλαν ύ- πό διαφόρους τύπους. Πολλά κατ'α- χήσεις άλλ' έφημερο. Ένας πα- λαιοτερος σύνδεσμός σας άρχίζει νά γίνεται όδυνηρός ή τούλάχιστον ένα- χλητικός. Αί σημερινά έπιδιώξεις σας δέν φαίνεται ότι θα στεθοούν ύ- πό έπιτυχίας. Περιπτώσιν γάμου δέν έλπειται.

Ε δ υ χ ι σ μ έ ν η ν Μ ι κ ρ ο υ λ α ν Μ. Κ. Π.— Η μικρά ηλικία σας καί ή άπειρία σας σας κάνουν ένθουσιώδη. Εύχομαι νά συ- νεχίσετε καί είς τό μέλλον νά θλε- πετε μέ τόν ίδιο τρόπον τη ζωή. Ό φίλος σας είνε πολύ καλός χαρακτήρ καί ή αγάπη του για σας είνε ειλι- κρινής. Περιπτώσις όμως γάμου δέν υπάρχει προς τό παρόν. Θα παρο- υσιασθούν πολλά έμπόδια γι' αυτό. Είνε προτιμότερον νά περιμένετε. Η ζωή ήμερον καί άνετον την ζωήν σας. Βαδίστε μέ έμπιστοσύνην, άλ- λά χωρίς νά κάνετε άπερίσκεπτες. Αίσθηματικές καί άρκετά τρυφερός. Στερείται όμως θετικότητας καί ή ανδρωτικότης του είνε μετρία. Ό άνδρωτικός αυτός έχει αξιόλογα προ- σόντα, χρειάζεται όμως κάποιον ή κάτι που νά τόν εξάγεται διαρκώς την ενεργητικότητά του. Θα τό κατορθώ- σετε; Έχω μερικά άμφιβολίας. Δέν έχω τίποτε άλλο νά παρατη- ρήσω.

Γ α ρ δ ε ν ι α ν Νο 3, Καβάλ- λαν.— Ό χαρακτήρ τού άνδρου που σας ενδιαφέρει είνε άρκετά κα- λός. Είνε εύθης, ειλικρινής καί δρα- στήριος. Νομίζω όμως ότι υπερτιμά- τε κάποις έκείνα που μπορεί ή είνε διατεθειμένος νά κάμη προς χάριν σας. Θα έχετε άπώλυτον την ύποτι- ρίξιν του, ήλικήν καί ύλικήν, είς τό ζήτημα που σας ενδιαφέρει. (Η δευ- τέρα όμως θα είνε κάπως περιωρι- σμένη). Αί διαθέσεις του είνε προς τό παρόν πολύ καλές καί δέν δέν έμεσολαβούσε ό χρόνος θα έπυτυχα- νε έκείνον που έπιθυμείτε. Τώρα όμως άμφιβάλλω πολύ. Πρέπει νά αφήσετε τά νάζια καί τά καρπίρια σας καί νά φροντίσετε νά τόν κά- μετε νά προσηλωθή περισσότερον σέ σόας, επείκνύνουσα μίαν ειλικρινή στήριξη. Δέν θα έπρεπε νά τόν άπα- σχολήτε πάρα πολύ μέ τίς ύποθέ- σεις σας. Αυτό θα είνε είς βάρος της αγάπης του. Είς τό διαζυγίον σας δέν θα ίκανοποιήσασιν άπώλυτας αί έπιθυμίας σας. Πάντως, βραδυ- λίσως είνε έλέπτο προς τό παρόν, μολονότι αυτή θα ήταν ή προτιμότε- ρα για σας λύσις. Μεταβολήν σύν- τομον δέν προβλέπω. Θα έχετε άκό- μη άρκετους κλυδωνισμούς στη ζωή σας. Υγεία σχετικάς καλή.

Α π η λ σ μ έ ν η ν ψυχρήν.— Ό φίλος σας είνε χαρακτήρ έ- στατος καί άρκετά έπιπόλαιος. Δέν έχει έξαορισμένους σκέψεις. Όδη- γείται από τās έντυπώσεις της στι- γμής. Είς τās ύποσχέσεις του δέν πρέπει νά δίδετε μεγάλην πίστιν, διότι συνήθως τās έκστομίζει, χωρίς νά άντιμετωπίζη καθόλου μέσα στο μυαλό του την περίπτωση πραγμα- τοποιήσεως των. Τά αίσθηματά του δέν είνε πολύ θερμά. Σκέπτεται πόν- τοτε καί ενεργεί υπό τό πρισμα του άτομισμού του. Ίδιότροπος καί κα- χήποτος.

Δ υ σ τ υ χ ή υ π α ρ ε ι ν Χ.— Έχετε δηγήσει την ζωήν σας σέ αδιέξοδον. Αποδίδω κατά μέγα μέ- ρος τό γεγονός αυτό στον δύστρο-πον καί πολύ στενογώνον χαρακτή- ρα σας, που σάς έχει κάμει νά κλει- σθήτε μέσα είς ένα κύκλον θλίψεων καί στενοχωριών. Πρέπει νά διαρβώ- σετε πρωτίτως αυτόν τόν χαρα- κτήρα σας καί νά κυττάξετε μέ πιο χαρούμενο μάτι τη ζωή, για νά σας χαμογελάση καί αυτή. Η κατάσταση σας θα μεταβληθή, αλλά βαθμι- σίως καί μέ άρκετά βραδόν ρυθμόν. Συντόμως θα σας παρουσιάσθ μετ' ειλικρίνειας ριζικότερας μεταβολής. Μην παραγνωρίζετε την αξίαν της. Τ α κ τ ι κ ό ν Α ν α γ ν ω σ τ η ν Χ.— Τύπος ίσορ- ροπημένος καί λογικός, χωρίς όμως αυτό νά σημαίνη αίσθηματικήν έη- ρότητα. Σας λείπει μόνον κάποιος άνθορμητισμός. Η τάσις είνε νά έε- καθορίζετε πολύ τά πράγματα καί αυτό μετριάζει τίς χάρες σας καί τούς δίνει ένα χαρακτήρα κάπως γε- ροτικόν. Σας τό σημειώνω ιδιαιτέ- ρως αυτό, γιατί θα παίζη ρόλον στην κατοπινή ζωή σας. Μολονότι ή πρωτοβουλία σας είνε περιωρισμέ- νη, έχετε μίαν ικανότητα νά άφο- μοιώνετε τίς σκέψεις τών άλλων καί νά τούς παρακαλωθήτε είς τās έ- νεργείας των. Έπαφελήθητε άπ' αυτήν. Απαλλαγήτε από τόν φόρ- τον μερικών προκαταρκτικών άντι- λήψεων για πολλά πράγματα καί κυττάξετε μέ ένα καινούργιο μάτι την ζωήν. Γιατί δυστυχώς σήμερα κά

κάνουν ένθουσιώδη. Εύχομαι νά συ- νεχίσετε καί είς τό μέλλον νά θλε- πετε μέ τόν ίδιο τρόπον τη ζωή. Ό φίλος σας είνε πολύ καλός χαρακτήρ καί ή αγάπη του για σας είνε ειλι- κρινής. Περιπτώσις όμως γάμου δέν υπάρχει προς τό παρόν. Θα παρο- υσιασθούν πολλά έμπόδια γι' αυτό. Είνε προτιμότερον νά περιμένετε. Η ζωή ήμερον καί άνετον την ζωήν σας. Βαδίστε μέ έμπιστοσύνην, άλ- λά χωρίς νά κάνετε άπερίσκεπτες. Αίσθηματικές καί άρκετά τρυφερός. Στερείται όμως θετικότητας καί ή ανδρωτικότης του είνε μετρία. Ό άνδρωτικός αυτός έχει αξιόλογα προ- σόντα, χρειάζεται όμως κάποιον ή κάτι που νά τόν εξάγεται διαρκώς την ενεργητικότητά του. Θα τό κατορθώ- σετε; Έχω μερικά άμφιβολίας. Δέν έχω τίποτε άλλο νά παρατη- ρήσω.

Γ α ρ δ ε ν ι α ν Νο 3, Καβάλ- λαν.— Ό χαρακτήρ τού άνδρου που σας ενδιαφέρει είνε άρκετά κα- λός. Είνε εύθης, ειλικρινής καί δρα- στήριος. Νομίζω όμως ότι υπερτιμά- τε κάποις έκείνα που μπορεί ή είνε διατεθειμένος νά κάμη προς χάριν σας. Θα έχετε άπώλυτον την ύποτι- ρίξιν του, ήλικήν καί ύλικήν, είς τό ζήτημα που σας ενδιαφέρει. (Η δευ- τέρα όμως θα είνε κάπως περιωρι- σμένη). Αί διαθέσεις του είνε προς τό παρόν πολύ καλές καί δέν δέν έμεσολαβούσε ό χρόνος θα έπυτυχα- νε έκείνον που έπιθυμείτε. Τώρα όμως άμφιβάλλω πολύ. Πρέπει νά αφήσετε τά νάζια καί τά καρπίρια σας καί νά φροντίσετε νά τόν κά- μετε νά προσηλωθή περισσότερον σέ σόας, επείκνύνουσα μίαν ειλικρινή στήριξη. Δέν θα έπρεπε νά τόν άπα- σχολήτε πάρα πολύ μέ τίς ύποθέ- σεις σας. Αυτό θα είνε είς βάρος της αγάπης του. Είς τό διαζυγίον σας δέν θα ίκανοποιήσασιν άπώλυτας αί έπιθυμίας σας. Πάντως, βραδυ- λίσως είνε έλέπτο προς τό παρόν, μολονότι αυτή θα ήταν ή προτιμότε- ρα για σας λύσις. Μεταβολήν σύν- τομον δέν προβλέπω. Θα έχετε άκό- μη άρκετους κλυδωνισμούς στη ζωή σας. Υγεία σχετικάς καλή.

Α π η λ σ μ έ ν η ν ψυχρήν.— Ό φίλος σας είνε χαρακτήρ έ- στατος καί άρκετά έπιπόλαιος. Δέν έχει έξαορισμένους σκέψεις. Όδη- γείται από τās έντυπώσεις της στι- γμής. Είς τās ύποσχέσεις του δέν πρέπει νά δίδετε μεγάλην πίστιν, διότι συνήθως τās έκστομίζει, χωρίς νά άντιμετωπίζη καθόλου μέσα στο μυαλό του την περίπτωση πραγμα- τοποιήσεως των. Τά αίσθηματά του δέν είνε πολύ θερμά. Σκέπτεται πόν- τοτε καί ενεργεί υπό τό πρισμα του άτομισμού του. Ίδιότροπος καί κα- χήποτος.

Δ υ σ τ υ χ ή υ π α ρ ε ι ν Χ.— Έχετε δηγήσει την ζωήν σας σέ αδιέξοδον. Αποδίδω κατά μέγα μέ- ρος τό γεγονός αυτό στον δύστρο-πον καί πολύ στενογώνον χαρακτή- ρα σας, που σάς έχει κάμει νά κλει- σθήτε μέσα είς ένα κύκλον θλίψεων καί στενοχωριών. Πρέπει νά διαρβώ- σετε πρωτίτως αυτόν τόν χαρα- κτήρα σας καί νά κυττάξετε μέ πιο χαρούμενο μάτι τη ζωή, για νά σας χαμογελάση καί αυτή. Η κατάσταση σας θα μεταβληθή, αλλά βαθμι- σίως καί μέ άρκετά βραδόν ρυθμόν. Συντόμως θα σας παρουσιάσθ μετ' ειλικρίνειας ριζικότερας μεταβολής. Μην παραγνωρίζετε την αξίαν της. Τ α κ τ ι κ ό ν Α ν α γ ν ω σ τ η ν Χ.— Τύπος ίσορ- ροπημένος καί λογικός, χωρίς όμως αυτό νά σημαίνη αίσθηματικήν έη- ρότητα. Σας λείπει μόνον κάποιος άνθορμητισμός. Η τάσις είνε νά έε- καθορίζετε πολύ τά πράγματα καί αυτό μετριάζει τίς χάρες σας καί τούς δίνει ένα χαρακτήρα κάπως γε- ροτικόν. Σας τό σημειώνω ιδιαιτέ- ρως αυτό, γιατί θα παίζη ρόλον στην κατοπινή ζωή σας. Μολονότι ή πρωτοβουλία σας είνε περιωρισμέ- νη, έχετε μίαν ικανότητα νά άφο- μοιώνετε τίς σκέψεις τών άλλων καί νά τούς παρακαλωθήτε είς τās έ- νεργείας των. Έπαφελήθητε άπ' αυτήν. Απαλλαγήτε από τόν φόρ- τον μερικών προκαταρκτικών άντι- λήψεων για πολλά πράγματα καί κυττάξετε μέ ένα καινούργιο μάτι την ζωήν. Γιατί δυστυχώς σήμερα κά

κάνουν ένθουσιώδη. Εύχομαι νά συ- νεχίσετε καί είς τό μέλλον νά θλε- πετε μέ τόν ίδιο τρόπον τη ζωή. Ό φίλος σας είνε πολύ καλός χαρακτήρ καί ή αγάπη του για σας είνε ειλι- κρινής. Περιπτώσις όμως γάμου δέν υπάρχει προς τό παρόν. Θα παρο- υσιασθούν πολλά έμπόδια γι' αυτό. Είνε προτιμότερον νά περιμένετε. Η ζωή ήμερον καί άνετον την ζωήν σας. Βαδίστε μέ έμπιστοσύνην, άλ- λά χωρίς νά κάνετε άπερίσκεπτες. Αίσθηματικές καί άρκετά τρυφερός. Στερείται όμως θετικότητας καί ή ανδρωτικότης του είνε μετρία. Ό άνδρωτικός αυτός έχει αξιόλογα προ- σόντα, χρειάζεται όμως κάποιον ή κάτι που νά τόν εξάγεται διαρκώς την ενεργητικότητά του. Θα τό κατορθώ- σετε; Έχω μερικά άμφιβολίας. Δέν έχω τίποτε άλλο νά παρατη- ρήσω.

Γ α ρ δ ε ν ι α ν Νο 3, Καβάλ- λαν.— Ό χαρακτήρ τού άνδρου που σας ενδιαφέρει είνε άρκετά κα- λός. Είνε εύθης, ειλικρινής καί δρα- στήριος. Νομίζω όμως ότι υπερτιμά- τε κάποις έκείνα που μπορεί ή είνε διατεθειμένος νά κάμη προς χάριν σας. Θα έχετε άπώλυτον την ύποτι- ρίξιν του, ήλικήν καί ύλικήν, είς τό ζήτημα που σας ενδιαφέρει. (Η δευ- τέρα όμως θα είνε κάπως περιωρι- σμένη). Αί διαθέσεις του είνε προς τό παρόν πολύ καλές καί δέν δέν έμεσολαβούσε ό χρόνος θα έπυτυχα- νε έκείνον που έπιθυμείτε. Τώρα όμως άμφιβάλλω πολύ. Πρέπει νά αφήσετε τά νάζια καί τά καρπίρια σας καί νά φροντίσετε νά τόν κά- μετε νά προσηλωθή περισσότερον σέ σόας, επείκνύνουσα μίαν ειλικρινή στήριξη. Δέν θα έπρεπε νά τόν άπα- σχολήτε πάρα πολύ μέ τίς ύποθέ- σεις σας. Αυτό θα είνε είς βάρος της αγάπης του. Είς τό διαζυγίον σας δέν θα ίκανοποιήσασιν άπώλυτας αί έπιθυμίας σας. Πάντως, βραδυ- λίσως είνε έλέπτο προς τό παρόν, μολονότι αυτή θα ήταν ή προτιμότε- ρα για σας λύσις. Μεταβολήν σύν- τομον δέν προβλέπω. Θα έχετε άκό- μη άρκετους κλυδωνισμούς στη ζωή σας. Υγεία σχετικάς καλή.

Α π η λ σ μ έ ν η ν ψυχρήν.— Ό φίλος σας είνε χαρακτήρ έ- στατος καί άρκετά έπιπόλαιος. Δέν έχει έξαορισμένους σκέψεις. Όδη- γείται από τās έντυπώσεις της στι- γμής. Είς τās ύποσχέσεις του δέν πρέπει νά δίδετε μεγάλην πίστιν, διότι συνήθως τās έκστομίζει, χωρίς νά άντιμετωπίζη καθόλου μέσα στο μυαλό του την περίπτωση πραγμα- τοποιήσεως των. Τά αίσθηματά του δέν είνε πολύ θερμά. Σκέπτεται πόν- τοτε καί ενεργεί υπό τό πρισμα του άτομισμού του. Ίδιότροπος καί κα- χήποτος.

Δ υ σ τ υ χ ή υ π α ρ ε ι ν Χ.— Έχετε δηγήσει την ζωήν σας σέ αδιέξοδον. Αποδίδω κατά μέγα μέ- ρος τό γεγονός αυτό στον δύστρο-πον καί πολύ στενογώνον χαρακτή- ρα σας, που σάς έχει κάμει νά κλει- σθήτε μέσα είς ένα κύκλον θλίψεων καί στενοχωριών. Πρέπει νά διαρβώ- σετε πρωτίτως αυτόν τόν χαρα- κτήρα σας καί νά κυττάξετε μέ πιο χαρούμενο μάτι τη ζωή, για νά σας χαμογελάση καί αυτή. Η κατάσταση σας θα μεταβληθή, αλλά βαθμι- σίως καί μέ άρκετά βραδόν ρυθμόν. Συντόμως θα σας παρουσιάσθ μετ' ειλικρίνειας ριζικότερας μεταβολής. Μην παραγνωρίζετε την αξίαν της. Τ α κ τ ι κ ό ν Α ν α γ ν ω σ τ η ν Χ.— Τύπος ίσορ- ροπημένος καί λογικός, χωρίς όμως αυτό νά σημαίνη αίσθηματικήν έη- ρότητα. Σας λείπει μόνον κάποιος άνθορμητισμός. Η τάσις είνε νά έε- καθορίζετε πολύ τά πράγματα καί αυτό μετριάζει τίς χάρες σας καί τούς δίνει ένα χαρακτήρα κάπως γε- ροτικόν. Σας τό σημειώνω ιδιαιτέ- ρως αυτό, γιατί θα παίζη ρόλον στην κατοπινή ζωή σας. Μολονότι ή πρωτοβουλία σας είνε περιωρισμέ- νη, έχετε μίαν ικανότητα νά άφο- μοιώνετε τίς σκέψεις τών άλλων καί νά τούς παρακαλωθήτε είς τās έ- νεργείας των. Έπαφελήθητε άπ' αυτήν. Απαλλαγήτε από τόν φόρ- τον μερικών προκαταρκτικών άντι- λήψεων για πολλά πράγματα καί κυττάξετε μέ ένα καινούργιο μάτι την ζωήν. Γιατί δυστυχώς σήμερα κά

κάνουν ένθουσιώδη. Εύχομαι νά συ- νεχίσετε καί είς τό μέλλον νά θλε- πετε μέ τόν ίδιο τρόπον τη ζωή. Ό φίλος σας είνε πολύ καλός χαρακτήρ καί ή αγάπη του για σας είνε ειλι- κρινής. Περιπτώσις όμως γάμου δέν υπάρχει προς τό παρόν. Θα παρο- υσιασθούν πολλά έμπόδια γι' αυτό. Είνε προτιμότερον νά περιμένετε. Η ζωή ήμερον καί άνετον την ζωήν σας. Βαδίστε μέ έμπιστοσύνην, άλ- λά χωρίς νά κάνετε άπερίσκεπτες. Αίσθηματικές καί άρκετά τρυφερός. Στερείται όμως θετικότητας καί ή ανδρωτικότης του είνε μετρία. Ό άνδρωτικός αυτός έχει αξιόλογα προ- σόντα, χρειάζεται όμως κάποιον ή κάτι που νά τόν εξάγεται διαρκώς την ενεργητικότητά του. Θα τό κατορθώ- σετε; Έχω μερικά άμφιβολίας. Δέν έχω τίποτε άλλο νά παρατη- ρήσω.

Π ο ν ε μ ε ν η ν Πατρι- ν ι α ν.— Καλός χαρακτήρ. Μά- τρια ικανότητες, αλλά θετικά καί σκεψίας. Είνε άνθρωπος είς τόν όποι- ον ύποτιμώ ή πρακτική αντίληψη της ζωής. Θα ήτο άσκόπον νά ζή- τησθε μεγάλους αίσθηματισμούς έκ μέρους του. Θα κάμη κάποτε ό,τι πρέπει, αλλά χωρίς ένθουσιασμούς καί έξάρσεις. Κατά τά άλλα, μπο- ρείτε νά τού έχετε έμπιστοσύνην. Είς τās σημερινάς σχέσεις σας ύ- παρχει κάποια χαλαρότης.

Α ν θ ο σ τ η ς Α γ ά π η ς Ε. Α.— Είσθε χαρακτήρ γεμάτος τρυφερότητα καί ευαισθησίαν. Αλ- λά καί συγχρόνως πολύ άτολμος. Ζήτη μέσα είς ένα φανταστικόν κό- σμον καί πρέπει νά προσέχετε διό- τί σας χαρακτηρίζει μία τελεία ά- περία της ζωής. Πολύ στενογώνος. Είς τās σχέσεις σας μέ τρίτα πρό-σωπα σας χαρακτηρίζει κάποιο πεί-σμα, που πολλές φορές είνε άδικαι- λόγητον καί έπί πλέον άσυμβίβα- στον προς τόν φύσει τρυφερόν χα- ρακτήρα σας. Προσοχή είς τās έρω- τικές περιπτώσεις. Είσθε πολύ άδυ- νατη δια νά άνθεξέτε είς τό βάρος των. Ό γάμος σας θα πραγματω- ποιηθή άργότερα, κατόπιν εύτυχώς αίσθηματος. Την υγείαν σας πρέπει πολύ νά την προσέχετε. Δέν είνε στα- θερά. Ταξίδι δέν έλπειται.

Τ υ χ ο δ ι ώ κ τ η ν Α. Π. Ζ.— Έχετε πολλά προσόντα είς τό ενεργητικόν σας. Ευθυσία, αίσθη- σιν τού μέτρου, τάξις, ήρεμίαν καί σταθερότητα είς τās σκέψεις καί τās ένεργείας σας. Σας λείπει όμως ή πρωτοβουλία καί ή όρμη. Είσθε μάλλον από έκείνους που περιμέ- νουν την τύχη είς την γωνίαν τού δρόμου, παρά από έκείνους που τρέ- χουν είς αναήρτησιν της. Όπωςδή- ποτε όμως, αί ευκαιρίες δια νά έ- πιτύχετε κοινωνικώς καί μετριώτερον οικονομικώς. Είς τό μέλλον θα εύνω- ηήσθε περισσότερον. Τίποτε άκόμη δέν μου έπιτρέπει νά βγάλω συμπε- ράσματα, δια τό ταξίδι τό όποιον μελετάτε.

Α ν θ ο δ ν Πύργον Ν. Μ. Χ.— Δέν τόν αγαπάτε αυτόν τόν άν-θρωπον— άκόμη καί ή συμπάθεια σας γι' αυτόν είνε πολύ περιωρι- σμένη— μπορεί συνεπώς νά σας μι- λησά εύθερα. Πρόκειται προς άν-θρώπον έξάλλου, έπιπολαίου καί ά- ναξίου έμπιστοσύνης. Πολύ λίγα πρα- γματα από όσα σας λέει είνε σω-στά, αί δε κατακρίσεις του βρίσκον-ται περισσότερον στο μυαλό του ή τούλάχιστον όσα σας άσπάζεται γι' αυτός. Η πρότασις του περί άρρε- δώνος άρρίσκει στην έπιπολαίονη- τά του καί πούθενά άλλο. Ούτε σέ- πεται τίποτε, ούτε έχει κανένα σκο- πόν. Νά μην δώσετε συνεχέας είς αυτήν.

δ. Α π η λ π ι σ μ έ ν ο ν, Πειραιά.— Η όρα της πραγματι- κής βελτιώσεως της θέσεως σας δέν έθάρσα άκόμη. Πρέπει νά έχετε λίγ- ην ύπομονή. Όπως σας έγγραφα καί άλλοτε θα έπείλθω άσφαλώς. Αί σχέ- σεις μέ την οικογένειαν σας δέν εύν- ρισκονται άυστασιαστικές είς εύχάρι- στον σημείον. Υπάρχει πλήρης άν- τήθισις χαρακτήρων καί τάσεων. Διά- τήν κατάσταση αυτήν δέν εύθύνσθε λίγο καί σεις. Μεταβολήν εργασίας δέν προβλέπω προς τό παρόν. Η υγεία σας δέν είνε πολύ σταθερά. Σας έγγραφα καί άλλοτε ότι πρέπει νά την προσέχετε. Μην είσθε άπαί- σιδος καί μην δημιουργείτε χα- ρίς λόγον περιπτώσεις της ζωής σας.

Μ ι κ ρ ή ν Μίκην 10.— Εί-μαι βεβαία ότι σας έχω άπαντήσει καί άδικως παραπονέσει. Όπωςδή- πο

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

